EDITURA MIRON

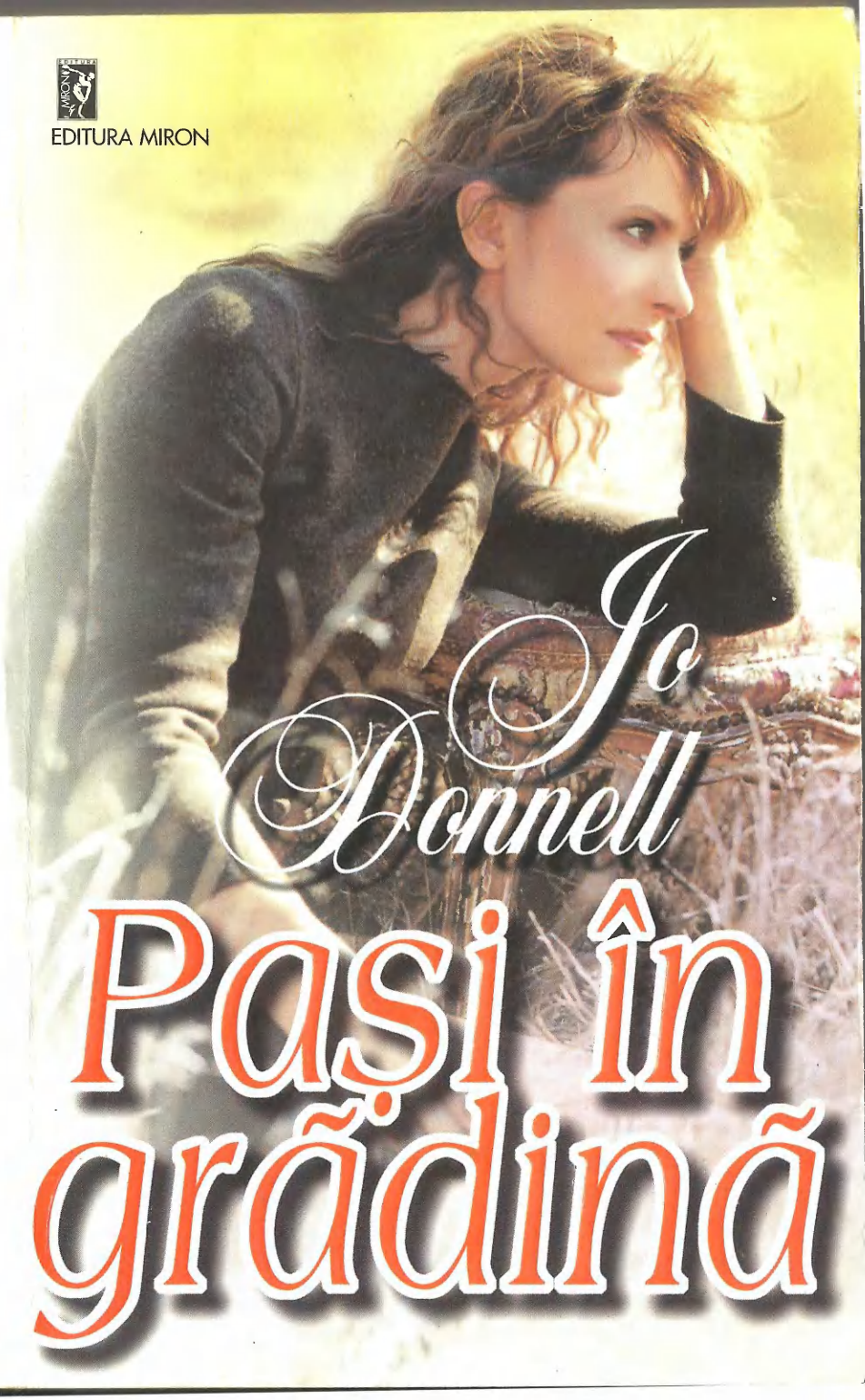

Jo Donnell

Pași în grădină

Tanya Preston, curieră, e un drăcușor obraznic, cu limbă ascuțită.
Tînăra n-ar recunoaște niciodată că atitudinea ei insolentă
ascunde de fapt o ființă delicată, aflată în căutarea iubirii.
Și n-ar recunoaște adevărul nici măcar față de frumosul avocat care
o angajează să-l ajute – unul dintre cei mai atrăgători bărbați
pe care i-a văzut vreodată în viața ei.
Dar iubirea își are căile ei...

Lei: 14900

UNLIKELY ANGEL

by Jo Donnell

©copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Romance

JO DONNELL

Pași în grădină

Traducere de Marinela Cojocaru

EDITURA MIRON

Capitolul 1

Jake Carlisle auzi uşa de la capătul coridorului deschizîndu-se şi închizîndu-se, dar preferă s-o ignore pe persoana care intrase. Bănuia cam cine putea fi, dar el nu-şi terminase încă treaba.

Întoarse paginile manualului de soft de pe genunchi pînă ajunse la cuprins. Capitolul *Înlocuire* îi sări imediat în ochi şi aruncă o privire scurtă subtitlurilor. Nici mai mult, nici mai puţin decît treizeci şi patru.

– Hei! Nu-i nimeni pe aici? BABS la datorie!

Cuvintele îi străpunseră creierul precum o săgeată înroşită, punînd capăt concentrării. Încă un minut, se rugă el.

Coborî degetul pe pagină. *Înlocuire text.* Înlocuire prin selectarea textului. Înlocuire fără selectarea textului...

– Hei, căpitane, trîmbiță o voce feminină în spatele lui. Ce trebuie să facă o fată ca să fie luată în seamă?

Jake se întoarse s-o înfrunte pe tînăra cu zîmbetul insolent sprijinită nonşalant de cadrul uşii. Purta pantaloni scurți şi negri mulați pe picior, iar deasupra o altă pereche mult mai largă de pantaloni de boxer de un verde țipător.

Pe cămaşa hawaiiană se zbenguiau banane şi nuci de cocos dotate cu brațe şi picioare fusiforme, ca în desenele animate, plus rînjetele de rigoare. Tenişii roşii nu se asortau deloc cu şosetele fine din dantelă care îi ajungeau pînă la genunchi. Pe cureaua sacului de pînză atîrnînd peste piept era scris numele firmei de mesageri pe bicicletă – *Bay Area Bicycle Service* – cunoscută ca BABS. Nişte ochi căprui, jucăuşi şi plini de neastîmpăr, îl studiau de sub casca trasă bine pe frunte.

Jake oftă. Un BABS în toată splendoarea lui. Curierii pe bicicletă din San Francisco savurau din plin plăcerea diabolică de a mărşălui în birourile instituțiilor îmbrăcați în cele mai scandaloase veşminte găsite după lungi căutări în magazinele din Haight-Ashburry.

– Mai am nevoie de cîteva minute. Se roti înapoi spre ecranul computerului. Bine, deci ce-i

spusese Phoebe? Selectare şi înlocuire? Sau căutare şi înlocuire?

– E cinci fără cinci, îl informă BABS.

– Ce? Jake îşi desprinse din nou privirea de la computer.

Tînăra se proţăpi ţanţoş în spatele lui, îi vîrî încheietura mîinii sub nas şi arătă spre cadranul ceasului.

– Cinci fără cinci, repetă ea. Ar fi cazul să-ţi termini capodopera.

– Ascultă, scuteşte-mă de remarci obraznice.

Cum răbdarea îi ajunsese la limită, Jake luă manualul cu instrucţiuni de pe genunchi şi îl puse pe masa din faţa lui. Avusese parte de o zi îngrozitoare. Nu-l încînta situaţia penibilă de a fi surprins uitîndu-se ca un prost la un computer pe care nu ştia cum să-l folosească.

– Secretara s-a îmbolnăvit şi a plecat acasă acum o oră, dar mi-a explicat ce trebuie să fac ca să termin contractul. Şi îl pot preda la *SygCorp's CEO* pînă la şase fără un sfert. Sînt aproape gata, minţi el fără să clipească.

Se întoarse spre computer şi fu cît pe ce să se înece. Ecranul era gol.

– Documentul meu! Ce s-a întîmplat cu documentul meu?

Începu să apese înnebunit pe ESC. Phoebe îi

spusese că tasta respectivă anula comenzile precedente, corecta greşelile şi împiedica comiterea unui batalion de gafe.

Dar nu se întîmplă nimic.

Ridică telefonul ca să formeze numărul lui Phoebe. Trebuia să existe şi un alt mod de a-ţi cîştiga pîinea. Cu drepturile de concesiune, spre exemplu, mergeai oricînd la sigur. Fără griji, fără bătăi de cap.

Telefonul lui Phoebe sună de mai multe ori. Jake simţi o mînă cu piele delicată luîndu-i receptorul şi punîndu-l la loc în furcă.

– Calmează-te, spuse BABS. Luă manualul de pe masă. Nu-i sfîrşitul lumii. Ai pus cartea pe tasta de spaţiu şi ai şters documentul de pe ecran. Se aplecă peste el şi apăsă pe BACKSPACE pînă cînd documentul reveni la locul lui întreg şi nevătămat.

– Slavă Domnului, rosti Jake respirînd uşurat. Îşi ridică privirea spre antipaticul înger păzitor din spatele lui. Nu cumva ştii cîte ceva despre programul *WordGo?*

Tînăra se uită la el, iar Jake îi surîse cît mai cuceritor. Era disperat. Luase legătura cu toate agenţiile de secretare din San Francisco, dar nici una nu-i putuse oferi o expertă în *WordGo,* cel puţin nu în cinci minute, aşa cum pretinsese el.

Poate – printr-un miracol – BABS îl putea ajuta.

Fata se uită la ecranul computerului, apoi înapoi la faţa lui. Ciudat, dar Jake ar fi putut jura că pe chipul ei apăruse o umbră de nelinişte.

O studie nedumerit. Văzuse curieri pe bicicletă adoptînd cele mai imposibile atitudini, de la purtarea uşor enervantă pînă la gesturi de-a dreptul scandaloase, dar nu mai întîlnise nici unul care să manifeste frică. Probabil că odată cu angajarea semnau un pact prin care li se interzicea să dezvăluie o atare slăbiciune.

– S-o lăsăm baltă, spuse el. La ce se aşteptase, de fapt? O propunere trăsnită, nu-i aşa? Trase manualul din mîinile ei şi porni să investigheze pe cont propriu numeroasele alternative ale capitolului ÎNLOCUIRE. Alese două dintre cele care i se părură mai simplu de executat, apoi o auzi pe BABS glăsuind în spatele lui:

– Ce vrei să faci?

Uitase că se afla atît de aproape. Ar fi preferat să stea liniştită într-un colţ îndeletnicindu-se cu ceva cît mai paşnic posibil, cum ar fi examinarea unghiilor date cu oja de un verde fistic.

– Încerc să iau o parte din documentul ăsta şi să o pun în cel de aici. Execută o manevră cu mouse-ul, aşa cum îl învăţase Phoebe ca să poată avea ambele documente pe ecran. Era singura pe

care şi-o putea aminti din instrucţiunile rapide date de Phoebe înainte de plecare. Apoi voi face ceva de genul „search" şi „go find", sau „search" şi „distroy", ca să scot numele vechi din document şi să le înlocuiesc cu cele noi.

– „Search" şi „replace", replică BABS pe un ton autoriar punîndu-şi mîinile în şolduri.

Jake o privi ceva mai atent. Nu mai arăta speriată. Dar atît cît vedea din faţa acoperită de casca în formă de nuncă indica o înverşunare teribilă.

– Exact.

– Iar documentul trebuie să ajungă pe biroul domnului SygCorp înainte de ora şase, spuse ea. Nu era o întrebare.

– E clar că n-ai avut niciodată de-a face cu directori executivi şi pretenţiile lor exagerate.

Fata îi aruncă o privire obraznică.

– Nu credeam că se vede, replică ea.

Jake se încruntă. Nu avea timp să se ia la harţă cu un curier pe bicicletă.

– Ascultă, sînt şase luni de cînd mă chinuiesc să ajung la o înţelegere în favoarea clientului meu. Dacă directorul spune că semnează înainte de şase sau deloc atunci voi face pe dracu-n patru ca hîrtiile să ajungă pe masa lui înainte de şase. Îi arătă un scaun pe care să-şi parcheze

posteriorul verzui. Iar dacă voi avea parte de cinci minute de linişte sînt sigur că voi reuşi să-mi termin treaba.

Fata păru să cîntărească situaţia înainte de a întinde o mînă înmănuşată şi a-i da braţul la o parte.

– Lasă-mă să încerc.

Jake acceptă fără prea mult entuziasm. Rămase aplecat peste umărul ei aşteptînd ca ea să-şi scoată casca şi să o pună pe masă. Lăsat liber, părul ei, sau ce mai rămăsese din el, sclipi într-o nuanţă bizară, suprarealistă, de alb platinat. Nici un fir nu părea să depăşească mai mult de trei centimetri şi îi ţîşnea din scalp în toate direcţiile imaginabile. Pierdu cîteva secunde preţioase întrebîndu-se dacă efectul era intenţionat sau aşa se trezise. Tresări dîndu-şi seama cine răsfoia în goană paginile documentului apăsînd pe taste şi făcînd computerul să meargă ca pe roate.

– Stai puţin, spuse el.

Îi ceruse unei persoane aparţinînd unei firme renumite pentru curierii într-o doagă să se aşeze la computerul lui şi să-i editeze un document legal. Oricare mesager BABS ar fi considerat că-l prinsese pe Dumnezeu de un picior dacă ar fi avut la cheremul lui un tip „scorţos". Cum fata nu-i răspunse Jake o întoarse spre el.

– Hai, BABS, ce vrei să...?

Lăsă fraza în suspensie imediat ce privirea îi coborî asupra unei fețe atît de frumoase, că-i tăie respirația. Pometi înalți. Piele strălucind de sănătate. Un nas perfect şi o gură seducătoare în formă de inimă. Se trezi luptîndu-se cu impulsul absolut irațional de a o săruta.

Fata îl studia curioasă. Ochii migdalați erau completați de sprîncene negre dînd chipului ei un aer neaşteptat de melancolic. Cuvintele aspre i se opriră în gît.

– BABS? întrebă ea înălțîndu-şi uşor sprîncenele delicate. Cum el nu mai comentă nimic, fata adăugă: Uite ce-i, vrei sau nu să te ajut? Aruncă o privire scurtă ceasului de la mînă. Mai avem douăzeci de minute.

Jake îşi regăsi vocea.

– Da. Da, vreau.

– Atunci spune-mi ce anume să caut şi să înlocuiesc. Am unit cele două documente.

Jake îşi puse brațul lîngă tastatură şi se aplecă examinînd ecranul.

– Scoate toate referirile la *Janus Consulting* şi pune în loc *SygCorp, Inc.*

BABS sau cum o fi chemat-o se execută imediat, iar computerul începu să bîzîie scoțînd un mic fluierat cînd termină. Jake dădu drumul unui

suspin de uşurare. Fata părea că ştie ce face. Slavă Domnului că măcar unul din ei se afla în elementul lui.

– Fantastic. Oh, şi trebuie să ştergem fragmentul de aici, apoi să numerotăm din nou toate paginile. Se poate?

– Fireşte. Degetele îi zburară peste taste. Poftim, ce zici, şefu'?

Îi zîmbi, iar Jake îşi pierdu din nou şirul gîndurilor. Îşi dădu seama că se holba numai cînd o văzu coborîndu-şi genele dese şi întorcînd capul. Îşi drese glasul.

– Nu ştiu cum să-ți mulțumesc. Nu-ți cunosc nici măcar numele.

Fata rămase nemişcată cu degetele deasupra tastelor.

– E bine şi BABS. Putem tipări? întrebă ea cu o voce ciudată evitîndu-i ochii.

– Să tipărim? Oh, da. Dă-i drumul.

Nu trecu mult şi imprimanta începu să scuipe pagină după pagină. Jake le studie în grabă, apoi le puse deasupra teancului aflat cu fața în jos pe biroul lui.

Întoarse de cîteva ori capul spre tînăra rămasă la computerul lui Phoebe. Acum, că avea mai mult timp la dispoziție să o privească în voie, se întrebă cum de-i scăpaseră picioarele lungi ex-

puse vederii. Puternice, cu o musculatură tipic feminină. Era mort după picioare ca ale ei.

Se încruntă dus pe gînduri şi puse încă o pagină deasupra celorlalte, aranjîndu-le marginile. Nu prea semăna cu obişnuitul curier BABS. Bănuia că era mai în vîrstă decît ceilalţi mesageri pe bicicletă – avea mai mult de douăzeci de ani – şi era clar că nu făcea parte din tagma lor.

– Unde ai învăţat să lucrezi atît de bine pe computer? întrebă el pe un ton aspru.

Fata se răsuci şi îl studie. Lui Jake îi plăcu sclipirea maliţioasă din ochii ei, dar numai pînă auzi ce spuse:

– Am supt totul la ţîţa mamii, îl lămuri ea.

– Înţeleg, rosti Jake deşi înţelegea doar că momentul de colaborare se terminase, iar el devenise din nou inamicul numărul unu.

Străbătut de o senzaţie stranie de regret Jake puse şi ultima pagină deasupra celorlalte. Mica lor aventură se sfîrşise, iar fata cu înfăţişare atît de năstruşnică va dispărea pentru totdeauna în apusul bătînd în auriu.

– Nu trebuie decît să pun hîrtiile într-un plic şi să completez un formular. Îmi pare rău, dar nu-ţi ştiu încă numele.

– L-am completat eu, spuse ea ridicîndu-se în picioare. Scoase din sac o planşetă mică cu

clamă şi trecu ora. Întinse formularul la semnat.

Deci nu voia să-i spună numele, îşi zise el vexat. Şi de ce ar fi făcut-o? Nu era decît un tip sobru înţolit la costum şi cravată, departe de a întruni sufragiile unei persoane cu principii atît de neconvenţionale. Purta chiar şi tipicele bretele roşii. Nu lipsea decît să aibă tipărit semnul dolarului.

Şi cine era ea? Un curier pe bicicletă. Cum de-şi putuse imagina că văzuse o expresie melancolică pe chipul ei? Sau să fi fost vorba de ceva mai mult? Probabil că la ora asta se întreba dacă la petrecerea unde era invitată să îmbrace pantalonii roz asortaţi cu tenişii verzi. Trebuia să o lase mai moale, muncea prea mult.

Nu credea însă că lucrurile sînt atît de simple. Nici pe departe.

Jake îi întinse formularul punîndu-l pe al lui în buzunar. Hotărîse deja că, dacă această rebelă nonconformistă cu „vino-ncoa'" urma să dispară pentru totdeauna, el unul voia să arunce încă o privire picioarelor ei incredibile.

– Ştii unde trebuie să mergi? întrebă el urmînd-o pe coridor.

Se urî din suflet pentru încercarea penibilă de a face conversaţie cu tot dinadinsul.

Fata studie adresa de pe planşetă.

– *SygCorp*. La colțul dintre First şi Market. Etajul cincisprezece.

Se întoarse spre uşă, iar Jake i-o deschise.

– Mii de mulțumiri, BABS. O glumă nereuşită. Îi zîmbi sperînd că-i va zîmbi la rîndul ei. O făcu, deşi în silă. Iar Jake îşi dădu brusc seama că nu o va lăsa să scape atît de uşor. Îşi trase mîna din buzunar. Formularul căzu la podea. Cu totul întîmplător, fireşte. Se lăsă pe vine ca să-l ridice. Auzi un „La revedere" rostit cu un suspin, apoi fata plecă. Dar nu înainte ca Jake să fi aruncat încă o privire plină de admirație acelor picioare superbe.

Se uită în urma ei cu formularul în mînă. Ochii alunecară spre marginea paginii unde fata îşi scrisese numele.

Tanya.

Tanya studie formularul, apoi clădirea din fața ei. Dispecerul o anunțase că bărbatul de la telefon o ceruse în mod special. Iar bărbatul nu era altul decît Jake Carlisle de la firma *Carlisle & Brubeck*. Un pachet pentru ora patru treizeci. Să vină Tanya.

Îşi legă bicicleta de un felinar, apoi trase într-o parte sacul de pînză. N-ar fi trebuit să-l ajute. Ce-i păsa ei că respecta sau nu termenul limită? Îi

venea să-şi tragă pumni în cap. Dar cînd se uitase la ea cu ochii aceia fumurii, plini de inteligenţă, ceva îi explodase în piept. Probabil că dacă ar fi rugat-o ar fi fost în stare să-i treacă pe hard disk întreg romanul *Război şi pace*.

Dragul de Jake Carlisle era exact genul ei. Din păcate. Se blestemă în gînd pentru că avea un gen şi pentru că permitea acestui gen să o scoată din minţi. Păr negru, ondulat. O doză dublă de gropiţe în obrajii bărbieriţi trezindu-i dorinţa de a-i ciupi cît mai tare. Luată prin surprindere se îndrăgostise într-o clipă de neatenie de cămaşa albă, de dunga pantalonilor de un albastru-închis, de şireturile pantofilor din piele întoarsă. Apoi mai erau şi bretelele. Exista oare ceva mai seducător decît un bărbat cu bretele?

Tanya îşi tîrî picioarele pe trepte refuzînd confortul şi rapiditatea ascensorului. Era o ipocrită vrednică de plîns. În loc să-i cadă cu tronc un răzvrătit ursuz pe motocicletă, iată că se topea după domnul Curăţel. De ce nu se putea ea da în vînt după un bărbat cu rînjet disprețuitor care să lustruiască extaziat ţevile de eşapament ale vehicolului pe două roţi purtînd-o apoi spre o lume de emoţii ieftine?

Mai bine bărbatul aşezat, cumsecade care măsura viaţa în posturi-cheie şi achiziţii şi care nu

punea niciodată la îndoială valoarea de doi bani a fericirii după care alerga cu atîta sîrguință. Iată genul de bărbat care o dădea gata.

I se făcu scîrbă de propria persoană.

Singurul lucru bun era că nu trebuia să-şi facă griji la capitolul atracție reciprocă. Văzuse expresia şocată de pe fața lui după ce-şi scosese casca. Părul ei era coşmarul oricărei coafeze, exact ce-şi dorise Tanya cînd se instalase pe scaunul de la salonul de coafură cerînd să fie jumulită. Cu nişte țepi lucioşi şi scurți ca ai ei nu mai rămînea nici un dubiu asupra intențiilor radicale. Şi nu exista cale de întoarcere. Dacă se întîmpla să privească melancolic spre lumea oamenilor obişnuiți părul îi reamintea urgent că o părăsise dintr-un motiv bine întemeiat.

Tanya se încruntă cuprinsă de tristețe. Nu va reveni curînd la acea lume şi era mai înțelept ca toți cei din jur să nu-şi facă iluzii. Jake Carlisle putea crede orice despre ea, probabil că frizura trăsnită spunea mai multe decît era dispus să afle.

Puse mîna pe clanța uşii dînd spre biroul firmei *Carlisle & Brubeck,* apoi, fără să mai şovăie, reveni urgent cu picioarele pe pămînt. Venise momentul să urce pe scenă şi să intre în pielea personajului.

Deschise uşa şi mărşălui. În pas de defilare pînă în mijlocul sălii de aşteptare. Îşi scoase casca şi o puse sub braţ cu un gest milităros ciufulindu-şi cu mîna liberă firele de păr lipite de pielea capului.

– BABS! ţipă ea în gura mare. Spre marea ei surpriză singura persoană pe care reuşi să o bage în sperieţi fu un bătrînel aşezat pe un scaun. Bietul de el îi ridică ochii holbîndu-se la ea din spatele unor ochelari cu multe dioptrii rămînînd pur şi simplu cu gura căscată. Mărul lui Adam urca şi cobora deasupra papionului, iar mîinile strînseră instinctiv borul pălăriei de pe genunchi.

Hopa. Tratamentul de şoc avea uneori consecinţe mai puţin plăcute. I se întîmpla şi să întreacă măsura. Zîmbi şi îşi flutură veselă mîna încercînd să elimine impactul distrugător.

Bătrînelul din faţa ei să fie unul din adversarii lui Jake Carlisle? Halal lovitură, dom'le avocat. Consemnă încă o bilă neagră, iar rezultatul o făcu să se simtă un pic mai nobilă.

Capul brunet apăru pe după cadrul uşii. Ochii cu sclipiri de cremene îi zîmbiră.

– Tanya. Vin imediat.

După care dispăru înăuntru.

Fir-ar să fie, de ce trebuia să arate aşa de grozav? Îşi simţi genunchii înmuindu-se şi îi strînse

depărtînd picioarele. Adoptă atitudinea bătăioasă de „mă doare în cot" pe care o practica de trei luni exersînd-o zilnic, apoi îşi aminti de bătrînelul de pe scaun. Înghiţi în sec.

– Poftim, domnule Krafcheck, spuse Jake păşind în încăpere. Îi întinse un cec şi îl ajută să se ridice. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Sper că sînteţi mulţumit.

Domnul Krafcheck se uită la hîrtia din mîinile zbîrcite.

– Oh, da, foarte mulţumit. Deşi după ce mi-a făcut *SygCorp* pentru că am fost loial companiei atîţia ani aş fi plătit numai ca să-i văd pedepsiţi. N-au dreptul să se poarte aşa numai pentru că le stă în putere să o facă.

Îi aruncă Tanyei o privire fioroasă şi mioapă dorind parcă să-şi demonstreze ardoarea convingerilor. Tînăra dădu din umeri ruşinată. Îl putea învinovăţi?

– Mă bucur că am reuşit să rezolvăm treaba fără să ajungem în faţa instanţei. Jake îl conduse la uşă, apoi o deschise. Ştiu că eraţi pregătit să mergeţi pînă la capăt şi aş fi făcut tot posibilul să vă ajut, dar aşa e mai... plăcut.

Domnul Krafcheck îşi ridică ochii spre Jake.

– Ştiu, domnule Carlisle. Ştiu. Înverşunarea se

făcuse nevăzută lăsînd în urmă acelaşi bătrînel cumsecade. Îţi mulţumesc încă o dată. Aruncă o privire scurtă spectacolului pe gratis oferit de persoana ei, iar Tanya îi zîmbi cu căldură. Salutul de despărţire fu cît se poate de sincer şi politicos.

Sărăcuţul. Era cu totul altceva pentru cineva ca ea să înghită hapul din partea unei corporaţii influente şi lipsite de scrupule. Îi stătea în putere să riposteze. Bătrînei simpatici ca domnul Krafcheck erau cu mult mai vulnerabili.

Jake întoarse capul spre ea, iar Tanya îi simţi ochii studiind-o din cap pînă în picioare. Se simţi brusc la fel de obosită ca domnul Krafcheck. Ce făcea în ţinuta asta de piaţă? Reveni însă pe poziţie şi trecu la atac.

– Ai un pachet pentru mine? întrebă ea cu impertinenţa bine exersată. Sau fac bătături în tălpi pînă îţi aduni minţile şi nu mai stai cu degetul în gură?

Jake îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor şi se încruntă auzind tonul obraznic.

– Ai un minut la dispoziţie?

– Nici vorbă. Trebuie să plec.

– Voiam să-ţi cer ajutorul, spuse el cu voce aspră continuînd să o fixeze încruntat.

Ca să vezi minune! Văzuse de nenumărate ori

expresia de pe chipul lui. De la tatăl ei la logodnic şi fostul şef. Expresia care pretindea să-i vină mintea la cap şi să se poarte frumos ca o tînără demnă de respect. Numai că pe faţa lui Jake Carlisle era o expresie care nu se învăţase niciodată la şcoala de drept. Îşi imagină scena. „Atenţie, stimaţi studenţi. Astăzi vom studia înfăţişarea sumbră numărul 101. Vom exersa privirea severă şi dezaprobatoare. Nu uitaţi că după ce veţi pleca de aici va trebui să intimidaţi juraţii, adversarii, şi cînd nu se poate altfel chiar curierii pe bicicletă."

Detesta privirile dojenitoare. Scoteau tot ce era mai rău în ea. Se bucură. Nu voia să simtă nimic pentru Jake Carlisle.

– Normal că vrei să-mi ceri ajutorul, încuviinţă ea. Ce să fie? Vrei să mă consulţi în legătură cu un caz dificil? Vrei să arunc o privire asupra deciziei de mîine? Aha, acum ştiu. Vrei să pun o vorbă bună pe lîngă bunul meu prieten, judecătorul. Îi făcu cu degetul. Nu trebuie decît să ceri.

Jake încetă să se mai încrunte şi oftă.

– Vreau să lucrezi în locul secretarei care va lipsi cîteva săptămîni.

– Ce vorbeşti! Îşi înalţă sprîncenele. Duse mîinile la cap şi execută o mică piruetă. Arăt eu ca o

secretară? Spre marea ei surpriză avocatul Jake Carlisle schiță un zîmbet.

– Nu chiar.

Naiba să-l ia! Începuseră bine. O fixase dojenitor şi, vai, atît de sever. N-ar fi trebuit ca situația să-l amuze.

Ce voia de fapt de la ea?

– Ascultă, dom'le avocat. În oraşul ăsta sînt sute de secretare. Nu trebuie decît să alegi una. Sau pe toate.

– Am încercat, recunoscu el. Trei. Una de dimineață, două după-amiază.

– Şi nu ți-a plăcut nici una? întrebă ea punîndu-şi brațele la piept.

– Le lipsea inițiativa. Se uită le ea cu privirea care o pusese pe jăratec şi ieri după-amiază. Te rog, Tanya. Sînt un om disperat.

– Evident. Întoarse capul de teamă să nu cedeze. Nu-şi putea permite un atare risc. Regret, dom'le avocat, dar n-am obiceiul să lucrez pe gratis.

– Te plătesc, şi încă foarte bine. Mai mult decît cîştigi acum.

– Serios? Tanya se prefăcu că se gîndeşte intens cîteva clipe, apoi îşi scutură capul hotărîtă. Nu se poate. Sînt legată cu lanțuri de cariera

mea. Îi aruncă o privire galeşă clipind des din ochi.

Sprîncenele lui se rearanjară pe frunte, una coborînd, cealaltă urcînd.

– Tanya, spuse el cu glas răbdător. Nu-ți cer să renunți la slujba ta. Firma nu are decît doi avocați, eu şi partenerul meu. Robotul va înregistra mesajele în timpul zilei, cît vom fi la tribunal. N-am nevoie decît de cineva care să facă ordine în corespondență şi să editeze nişte texte pentru procesele la care lucrăm. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul. Aseară ai făcut o treabă pe cinste în ciuda lipsei de timp. Îți sînt extrem de recunoscător.

Tanya îşi puse o mînă în şold. Acum chiar că reuşise să o scoată din sărite.

– În regulă. Hai să nu ne mai ascundem după deget şi să spunem lucrurilor pe nume. De ce m-ai angaja să-ți redactez textele legale cînd ai putea avea pe cineva normal?

– Simplu, murmură el. Te vreau pe tine.

Tanya simți cum ceva în mijloc se rupe în două şi tot ce avea în piept o ia la fugă spre vîrfurile degetelor. Felul în care o spusese, de parcă... nu.

– Îți bați joc de mine?

Jake se mulţumi să se uite la ea...

– Hmm. Mă tem că nu.

Tanya îi văzu sclipirea din ochi. Aha, acum îl prinsese cu mîţa-n sac. Onorabilului Jake i se făcuse poftă de o mică călătorie în sectorul fructului oprit. Ciudat, dar nu l-ar fi luat drept genul „iubăreţ". O să-i spună ea potăii libidinoase şi cu drag de procese vreo două vorbe s-o ţină minte. Şi îi va tăia pentru totdeauna avîntul pentru activităţi în comun.

Însă tocmai cînd se pregătea să-şi manifeste indignarea se întîmplă un lucru inimaginabil. De neconceput.

Jake Carlisle îşi scoase ochelarii din buzunar şi îi puse pe nas. Tanya rămase ca trăsnită. Cum îndrăznea să-i facă aşa ceva?

Ochelarii erau perfecţi. Rotunzi cu rame subţiri. Ochii cu sclipiri fumurii arătau dureros de atrăgători. Dumnezeule mare, ochelarii reuşiseră să o împingă dincolo de limită.

– Ce salariu voi primi? se trezi ea întrebînd.

Jake Carlisle intră în birou să ia o foaie de hîrtie, iar Tanya îşi recăpătă stăpînirea de sine.

– Mi-am luat libertatea de a întocmi un document simplu. Bănuiesc că vrei să-l citeşti.

– Un document? Pentru nişte amărîte de

texte? Se uită la el şi luă hîrtia.

Jake îi surîse.

– Vreau să fiu cît mai corect.

Tanya studie actul cu cea mai mare atenție, evitîndu-i privirea.

– Ei bine? întrebă el.

Nu voia. Nu se mai aşezase de trei luni în fața unui computer. Şi nu-i lipsise. Pînă aseară.

Poate... hm, poate nu strica un pic de muncă în plus. Treabă de copii. Îşi ridică privirea. Din spatele acelor ochelari incredibili o urmăreau nişte ochi cenuşii plini de căldură.

– Cînd încep? întrebă ea.

Capitolul 2

Jake îşi ridică ochii de la birou. Partenerul lui stătea cu spatele lipit de partea interioară a uşii închise.

– Ce s-a întîmplat?

Doug se desprinse de uşă.

– Nu o să-ţi vină să crezi pe cine am văzut la masa lui Phoebe.

Jake îşi sprijini umerii de speteaza scaunului. Ştiuse că Doug îi va face probleme.

– Lasă-mă să ghicesc. O femeie în colanţi cu dungi portocalii şi roz, cu părul ca după o spălătură radioactivă scriind de zor la computer. Am nimerit-o?

Doug închise ochii şi se ciupi de nas.

– Speram să spui că nu ştii nimic ca să o pot trimite înapoi de unde a venit. Deschise ochii. Să

îndrăznesc să cer o explicație?

– Se numete Tanya. Jake tuşi scurt încercînd să-şi ascundă zîmbetul. Nu era cazul să se amuze prea tare. Ne redactează documentele în lipsa lui Phoebe.

– Nu, spuse Doug. Nu, nu şi iar nu. Nimeni îmbrăcat în... cum ai zis că se cheamă chestiile alea colorate?

– Colanți. Cel puțin aşa cred, se grăbi să-i ofere Jake informația mult dorită. După opinia lui, colanții Tanyei, sau cum s-or fi numind, erau mai sexy decît toate celelalte haine ale ei. O urmărea de două ore pe furiş şi fără jenă prin crăpătura uşii. Tînăra lucrase fără întrerupere ignorîndu-l complet.

Partenerul lui se lăsă să cadă pe unul din fotoliile din fața mesei. Îşi vîrî degetul în nodul cravatei şi trase.

– Bine. Acum vreau să aud şi adevărul.

Jake îşi prinse mîinile la ceafă.

– Tanya m-a ajutat aseară. Trebuia să termin tranzacția cu *SygCorp* înainte de şase. Pe Phoebe au apucat-o durerile de spate. La patru n-am avut încotro şi a trebuit să o trimit acasă.

– Şi ce ai făcut după aceea? Ai sunat la agenție cerînd cel mai bun operator pe computer specificînd să fie îmbrăcat ca la bal mascat?

– Nu tocmai. Zîmbetul reapăru în ciuda eforturilor sale. Tanya e curier pe bicicletă.

– Ce? Partenerul lui țîşni în picioare şi se holbă la el. Curier pe bicicletă? În biroul nostru? Eşti nebun?

Jake se gîndi o secundă la întrebarea lui Doug. Era sau nu nebun? Îşi aminti apoi de Tanya lucrînd legată de acel computer ca de un colac de salvare.

– Nu, răspunse el. Fără ajutorul ei n-aş fi obținut niciodată cecul pentru domnul Krafcheck. Nu contează cum arată, te asigur că ştie ce face. Şi te asigur c-a mai făcut-o de multe ori.

Doug se trînti înapoi în fotoliu.

– Bine. Bravo ei. Un gest demn de admirație. Dar ce caută aici în seara asta?

Jake se foi stînjenit.

– Păi, doctorul i-a prescris lui Phoebe o săptămînă de odihnă. Iar Tanya e capabilă să-i țină locul. Va lucra numai după ora cinci.

– Nu ştiu dacă ai observat, spuse Doug pe un ton confidențial, dar fata asta dă impresia că lumea operatoriloc PC ar arăta precum o convenție a tinerilor republicani. Nu e nici pe departe secretara potrivită care să o înlocuiască pe Phoebe.

– Se descurcă. Jake îşi înălță o sprînceană. Nu ne-am afla în situația asta dacă n-ai fi con-

cediat-o pe recepționeră.

– Jake, sîntem parteneri de cinci ani. Se ridică. Ştiu că vrei să-i iei sub aripa ta protectoare pe toți amărîții din San Francisco...

– Tanya nu e o amărîtă, replică Jake pe un ton voit nepăsător. E o tipă foarte isteață cu o limbă a naibii de ascuțită. Zîmbi prietenos. Dar ştii cum sînt eu, Doug. Gata mereu să dau o mînă de ajutor celor loviți de soartă.

Doug îşi frecă ochii obosit.

– Mda, data viitoare trimite-i un cec, bine?

Jake izbucni în rîs.

– Adevărul e că mai am şi alți amărîți pe listă.

Doug pufni disprețuitor.

– Ca bătrînelul acela ramolit.

– Krafcheck.

– Exact. Ai pierdut o grămadă de timp cu pretențiile lui.

– Iar rezultatul a fost chiria plătită pe cel puțin trei luni, replică Jake calm.

– Ştim amîndoi că nu banii sînt problema. Doug îi aruncă o privire severă. N-o să trezim interesul unei firme mari ca *Dyer, Ingram & Peltz* împodobindu-ne biroul cu bicicliste şi clienți de teapa lui Krafcheck care abia îşi mai tîrăsc picioarele.

Jake îi susținu privirea fără să clipească.

– Iar tu ştii că nu sînt tocmai convins de po-

tențialul acestei fuziuni.

– Serios? Credeam că e un progres în carieră, poziția socială pentru care am muncit pe brînci în ultimii cinci ani.

Jake îşi trecu degetele prin păr şi roti scaunul ca să privească pe fereastră. Nu voia să audă din nou discursul despre „ce va fi mai departe dacă scăpăm trenul ăsta?" Adevărul era că lui îi plăceau lucrurile aşa cum erau. Nu vedea nimic rău în faptul că voia să se ocupe din cînd în cînd de cazuri ca acela al domnului Krafcheck. Nu trebuia să dea nimănui socoteală dacă avea chef să angajeze un curier pe bicicletă care să lucreze după-amiezele la computer. Ştia la fel de bine că Doug că fuziunea cu o firmă mai mare ar fi distrus independența şi spiritul de inițiativă care îi plăceau atît de mult.

Se încruntă. De ce trebuia întotdeauna ca tot ce era mai mare să fie neapărat şi mai bun?

Dar Doug era partener cu drepturi egale. Doug ştia ce dorea de la viață. Jake nu se hotărîse încă.

– Tanya va lucra cel mult o săptămînă, i se adresă el lui Doug. Ken Ingram şi anturajul său nu vor apărea prea curînd la uşa noastră dornici de inspecție, aşa că propun să trecem cum putem peste această perioadă. Ridică din umeri. Nu cred

să se fi schimbat nimic de ieri încoace, nu-i aşa?

Doug se uită o clipă la el, apoi ridică din umeri.

– Absolut nimic, Jake.

Partenerul lui îl cunoştea foarte bine, îşi zise Jake. Viaţa nu era decît o serie de compromisuri. O putea păstra pe Tanya, iar Doug va insista încă un timp pentru fuziunea cu firma *Dyer, Ingram & Peltz.* O mică concesie de ambele părţi.

Singura întrebare era de cînd devenise Tanya atît de importantă, încît să se bată pentru ea.

Tanya izbi cu piciorul în porţelanul chiuvetei de la toaletă. Din nefericire pantofii cu talpă de cauciuc scoaseră doar un sunet înfundat, nu pocnetul asurzitor care să-i fi satisfăcut nervii. Se uită în oglindă. Cum de reuşea să intre în astfel de necazuri?

Se răsuci cu greu lungindu-şi gîtul peste umăr, dar nu reuşi să vadă ceasul de la încheietură. Trebuia să fie aproape opt seara. Şansele ca o altă femeie să intre la toaletă erau aproape egale cu zero. Nu avea de ales şi trebuia să-l roage pe Jake să o ajute.

Şi care era problema? Ce dacă se punea într-o situaţie penibilă? Nu era decît Tanya Preston, o fată oarecare al cărei nasture metalic se prinsese în elasticul colanţilor. Cu toate astea ar fi preferat

să pedaleze doi kilometri în spatele ţevilor de eşapament ale unui autobuz decît să apară aşa în faţa lui Jake Carlisle.

Nu era de parcă n-ar fi reuşit deja să-i zdruncine susceptibilitatea puritană. Încrederea de care se bucura din partea lui nu era în fond decît un rod al imaginaţiei. Asta dorise, nu? Nu era cazul ca lui Jake Carlisle să i se trezească respectul pentru ea.

Tanya încercă din nou, fără succes, să-şi elibereze mîna. Se gîndi să tragă de material, dar o astfel de strategie în forţă s- ar fi întors împotriva ei. În loc să scoată nasturele din material n-ar fi reuşit decît şă-şi rupă colanţii. Şi costaseră prea mult.

Deschise uşa toaletei şi porni agale spre biroul firmei *Carlisle & Brubeck.* În jurul ei domnea o linişte apăsătoare, aproape stranie. Pe timpul zilei birourile pulsau de viaţă, dar odată cu lăsarea întunericului se umpleau de umbre. Era sigură că la această oră, la etajul unde lucra, ca de altfel în toată clădirea, nu se aflau decît două persoane, ea şi Jake. Partenerul lui plecase în urmă cu cîteva ore.

Tanya se apropie tiptil de uşa lui Jake. Veioza de pe masă arunca în jurul lui un cerc de lumină aurie. Stătea aplecat asupra documentului pe

care i-l predase înainte de a porni spre toaletă. Părul îi cădea în jurul capului într-o dezordine necăutată care îi stătea foarte bine. Deşi era tîrziu, nodul de la cravată era la fel de strîns ca atunci cînd venise la birou. Arăta obosit.

– Întotdeauna lucrezi atît de mult? întrebă ea.

Jake îşi ridică privirea surprins.

– Tanya. Zîmbi şi îşi împinse ochelarii pe nas. Tînăra se sprijini de cadrul uşii cu braţul tras la spate încercînd să ia o poziţie cît mai nonşalantă. Cu ochelarii aceia adorabili pe nas nu va îndrăzni nici în ruptul capului să-i ceară ajutorul. Îi va spune la revedere şi va încerca să ajungă acasă ţinînd ghidonul cu o singură mînă. De ce nu?

– Cît e ora? întrebă el. O privi uşor contrariat observîndu-i în treacăt braţul dus la spate. Trase manşeta şi se uită la ceasul de la încheietură. S-a făcut deja opt? Îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii.

„Perfect, răsuflă uşurată Tanya. O tentaţie în minus."

Jake o privi dus pe gînduri.

– În mod normal n-aş lucra atît de tîrziu, dar trebuie să-mi pregătesc pledoaria pentru mîine. Am rămas şi pentru că am vrut să văd cum te înţelegi cu partenerul meu. Doug îşi făcea griji că nu te vei descurca.

– Înțeleg că domnului Brubeck nu i-au plăcut hainele mele. Își putea imagina foarte bine conversația purtată cu partenerul lui. Se întrebă cum justificase Jake angajarea ei. Și ce anume îl determinase să o angajeze.

Jake chicoti.

– N-a fost... încîntat. Ca să înțelegi ar trebui să-l cunoști mai bine. Uneori am impresia că Doug este convins că Poliția de Moravuri îi va apărea la ușă gata să-l aresteze numai pentru desfacerea nodului la cravată.

– Îmi dau seama de ce. Dacă ar face-o n-ar mai practica niciodată dreptul într-un oraș ca San Francisco. Rămase cu privirea ațintită spre cele două gropițe din obraji. Și cum se comportă avocatul Jake Carlisle? întrebă ea. Am observat că nu-i ții la distanță pe cei nedoriți. Cei ca mine și domnul Krafcheck. Nu te temi că-ți vom păta reputația ireproșabilă?

– Mă crezi sau nu, dar tu și domnul Krafcheck nu reprezentați cea mai mare problemă cu care mă confrunt la ora actuală. Mă bucur că-mi abateți atenția de la chestiuni mai grave.

– Oh, sînt foarte pricepută la abaterea atenției, rosti ea pe un ton frivol. Dar acum, serios vorbind, de unde această inimă de aur, domnule avocat Jake Carlisle?

El o privi dus pe gînduri apoi schiță acel zîmbet pe care începuse să-l urască pentru că îi plăcea atît de mult.

– Am studiat documentele la care ai lucrat, spuse el. Cum de ai reuşit să încadrezi paragraful? Iar formatul arată mult mai clar. Nu ştiam că programul *WordGo* poate face şi aşa ceva. E excelent.

Tanya trebui să-şi reprime impulsul de a surîde încîntată de laudele lui. Majoretele de pe tuşa din jurul inimii izbucniră în aclamații pline de entuziasm. Unu la zero pentru Tanya Preston.

– Am folosit o variantă mai nouă a programului, spuse ea cu modestie. Secretara ta n-a avut probabil timpul necesar să se documenteze.

– Poate o înveți tu, propuse Jake. Un fel de curs de specializare. Iar cînd vom angaja o nouă recepționeră va avea şi ea nevoie de cîteva sfaturi practice.

Tanya îşi muşcă buza. Nu era bine. Nici vorbă de alte pedepse la capitolul „Priveşte, dar nu atinge". Nu-i era greu să îndure cele cîteva zile ca secretară benevolă. Dar să se întoarcă pentru un curs de specializare şi cine ştie ce altceva era cu totul altă poveste. Îşi vîrî degetul mare în elasticul pantalonilor.

– Nu se poate, dom'le avocat, rosti ea tără-

gănat. Au trecut vremurile cînd o femeie era fericită să se ocupe de birou, îngrijindu-se ca bărbații să-şi vadă de afaceri. Săptămîna viitoare îmi iau zborul.

Jake oftă.

– Tanya, ce ascunzi? întrebă el cu blîndețe. Se ridică şi înconjură masa. Se sprijini de margine, îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor şi o studie cu atenție. Eşti inteligentă şi extrem de bine pregătită. De ce eşti curier pe bicicletă?

– Vrei să spui de ce nu mă bat pentru un ciolan mai mare? Ce motiv logic aş avea să-mi risc viața pe străzile din cartierul financiar cînd aş putea la fel de bine să mi-o risc lucrînd înăuntru?

Cu brațul încă prins la spate se dezlipi ştîngace de lîngă uşă şi porni spre el cu paşi mari.

– Cred c-am înțeles în sfîrşit ce anume vrei de la mine. Crezi că faci un gest nobil dîndu-i o şansă unei delincvente? O pui la treabă şi predici răspunderea față de societate. Îi aruncă o privire urîtă. Ascultă, nu e cazul să-ți pierzi vremea cu mine încercînd să mă converteşti la lumea reală. Sînt o pierdere de timp şi energie. Îmi place aşa cum sînt.

– Nu cred, replică el calm.

– Treaba ta. Nu-mi doresc să trăiesc în lumea ta. Am văzut de ce e în stare. Am văzut oameni

care cred într-adevăr că supraviețuirea depinde de încheierea unei tranzacții, de eliminarea competiției, de prezentarea unui document înainte de expirarea termenului. Totul e atît de important, că nimănui nu-i mai pasă de cine are de suferit. Oameni ca domnul Krafcheck, ca... Se opri. Trebuia să plece. Spusese deja prea multe. Cel puțin cu slujba pe care o am acum ştiu că nu fac nimic dăunător. Mă ocup doar cu mutarea hîrtiilor dintr-un loc în altul. Noapte bună, domnule Carlisle.

Îi întoarse spatele uitînd cu totul de mînă. Amintindu-şi brusc, se răsuci simțind cum obrajii îi iau foc. Se dusese naibii ieşirea ei maiestuoasă. Aşa pățea mereu cînd o gîdila morbul dreptății. Uita cu totul unde se afla şi cu cine vorbea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Jake venind spre ea.

– Nimic, mormăi ea ştiind foarte bine cît trebuia să arate de ridicol cu mîna lipită la spate.

Jake o apucă de umeri şi o răsuci.

– Aha, eşti prinsă, îl auzi ea spunînd. Tonul uşor amuzat o înfurie şi mai mult.

– Atunci fă pe cavalerul şi eliberează-mă, rosti ea enervată. Va trebui să aibă grijă să arate la fel de cretină în fiecare seară. Avea cu ce se lăuda.

– Vino aici la lumină, spuse Jake trăgînd-o de braț.

Tanya îşi tîrî picioarele înapoi spre birou. „Te implor, Dumnezeule, fă să nu mă întrebe cum mi-am prins mîna la spate", se rugă ea.

– Se pare că unul din nasturii metalici s-a agăţat de elasticul, hm, pantalonilor. Cum ai reuşit performanţa asta?

„Dumnezeu nu mă iubeşte în seara asta." Dădu un răspuns cît mai vag posibil.

– Am vrut să-mi bag bluza în pantaloni.

– Păi, va trebui să o scot puţin afară dacă vrei să-ţi eliberez mîna.

– Bine, replică ea pe un ton înţepat. Cînd Jake începu să tragă uşor de bluza roşie Tanya reuşi de bine-de rău să-şi înghită geamătul de durere. Nu avu la fel de mult succes în clipa cînd degetele lui calde atinseră pielea de sub elastic.

– Scuze, zise el repede. Te-am zgîriat cumva? Voi încerca să fiu mai atent.

– Nu face nimic, dom'le avocat. N-o să mor din atît, replică Tanya printre dinţii încleştaţi. Nu-i mai păsa cît o costaseră colanţii. Îi va face bucăţi şi îi va arunca pe scara de incendiu imediat ce mîna îi va fi liberă.

Îi auzi respiraţia la spate, degetele lui părînd să nu mai termine. Îi apucă braţul de cîteva ori răsucindu-l puţin, căutînd o poziţie mai bună, iar Tanya fu recunoscătoare soartei că nu-i putea

vedea fața. Atingerea lui îi trimitea fiori pînă în adîncul sufletului.

Cu degetele mîinii libere, Tanya bătea nervoasă pe coapsă. Nervozitatea o împiedica să se poarte cu calm. Se gîndi să fluiere ca să alunge tensiunea care amenința să pună stăpînire pe ea, dar singura melodie care îi veni în minte era un cîntec vechi al lui Elvis. Îşi putea imagina reacția lui Jake Carlisle dacă ar fi început să cînte fals primele note din *Love me tender.*

Chicoti fără să vrea, apoi izbucni în rîs.

– Ce-i atît de amuzant? întrebă Jake.

Tanya clătină din cap continuînd să rîdă.

– Of, nu ştiu. Viața e atît de ciudată uneori. Oftă bucuroasă că nu trebuia să se uite la el. Ascultă, n-am vrut să- ți țin un discurs, dar ai atins un punct sensibil.

– Ciudat. Şi eu care credeam că te ating acolo unde trebuie. Gata. O răsuci spre el şi îi luă încheietura mîinii. Vezi marginea asta zimțată? Ar fi bine să-ți cumperi alți nasturi.

– Îți mulțumesc. Mă voi strădui. Se prefăcu atentă să-şi studieze brățara ca să nu fie obligată să-i întîlnească privirea. Stătea lîngă ea destul de aproape ca inima să-i bată neliniştitor de repede. Ce ai vrut să spui?

– Cu ce?

– Cu atinsul acolo unde trebuie.

– Exact ce ai vrut şi tu să spui. Vocea îi era melodioasă, vibrantă, plutind plină de căldură în jurul ei. Nu mă deranjează că-mi spui ce gîndeşti, chiar dacă o faci într-un moment de furie. Încep să-mi dau seama că prefer să aud orice de la tine, mai puţin replicile frivole.

Tanya îşi ridică privirea gata să-i spună că nu avea nici o şansă să se deprindă cu felul ei de a fi cînd îi văzu sclipirea din ochi. Aha. Pe faţa lui era întipărită o expresie atît de năucită, că-şi simţi genunchii îndoindu-se. Şi de ce nu? Era ceva normal. Un bărbat şi o femeie în aceeaşi cameră atingîndu-se cît se poate de intim, mda, la ce se putea aştepta? Şi uitîndu-se în ochii visători cu nuanţe fumurii se simţea şi ea un pic cam năucită.

Chestia asta trebuia înăbuşită din faşă. Dacă reuşea să-l şocheze pînă în adîncul sufletului lui puritan, dacă îi oferea ceva la care să se gîndească atunci cînd va căuta din nou o mică distracţie, va reveni la comportamentul normal al unui avocat tînjind după o contribuabilă cu impozitele la zi şi nu după o biciclistă cu frizură punk.

– Am impresia, spuse ea pe un ton cît mai seducător, că n-ai avut încă şansa să-mi descoperi toate punctele sensibile.

Îi privi capătul cravatei trecîndu-şi degetul mare

şi cel arătător pe material pînă ajunse la nod. Trase puţin şi îl lărgi. Apoi îşi strecură degetul sub guler şi-i desfăcu nasturele de sus al cămăşii. Gestul ei scoase la iveală exact şapte fire de păr negru, cîrlionţat. Înghiţi în sec. Avocaţii aveau păr pe piept? Îşi dădu seama că nu analizase încă această posibilitate. Dar nu era momentul să înceapă acum.

– Ia spune-mi, murmură ea, cît de mult ţii la biroul ăsta?

– Să ţin? Vocea îi era deja răguşită.

„Vai, dom'le avocat, îşi zise ea, îţi imaginezi doar că vrei o aventură turbată. Tanya ştie mai bine."

Îşi puse mîinile în jurul gîtului frecînd uşor pielea cu interiorul brăţărilor metalice.

– Ai ceva împotrivă dacă va fi... zgîriat? Se aplecă spre el şi îl muşcă de bărbie. Tare.

Jake gemu. Îşi ridică braţele şi o cuprinse de talie. Tanya tresări puţin luată prin surprindere de intensitatea gestului, dar hotărî să-l ignore. Trebuia să-i dea o lecţie. Trase scurt aer în piept şi termină de desfăcut cravata.

Privirea uşor amuzată îi rămase fixată spre faţa lui tot mai nedumerită. Îşi înfăşură cravata în jurul mîinii legînd-o de a lui.

– Ce faci cu cravata mea? bolborosi el.

– Cu cravata ta de optzeci de dolari? întrebă ea toată numai inocenţă. Cred că ştii ce fac, domnule Carlisle, şi mai cred că nu te deranjează. clătină din cap. N-are nici un haz dacă încerci să fugi. Mai ales dacă lucrurile vor scăpa puţin de sub control. Îşi linse buzele încet urmărindu-l cum se uită fascinat la buzele ei.

Tanya îşi puse mîna liberă în părul lui şi trăgînd brusc îi apropie faţa de a ei. Îl văzu închizînd ochii şi deschizînd gura să o sărute, dar nu-i permise. Îi întoarse capul căutîndu-i urechea, iar buzele lui se frecară doar de obrazul ei.

– Nu eşti prea atent, şopti ea plimbîndu-şi limba peste urechea lui.

– Mmm. La ce?

– La punctele mele sensibile. Zîmbi cu buzele lipite de părul lui. Era atît de dulce. O urma ca un căţelandru. Ce păcat că peste cîteva clipe va bate în retragere luînd-o la fugă încotro vedea cu ochii.

– Ah. Bine. Acum ce mai ai de spus? Îi prinse lobul urechii între dinţi.

Tanya îşi înăbuşi un mic fior. Gestul n-ar fi trebuit să-i dea senzaţia asta de ameţeală. Nu era decît o simplă muşcătură jucăuşă.

– Nu eşti nici măcar aproape. I se păruse ei sau vocea îi sunase într-adevăr nesigură?

Braţul lui îi cuprinse posesiv talia.

– Nu? Atunci aici? O lipi de el făcînd-o să-şi arcuiască spatele. Capul i se lăsă pe spate din proprie voinţă, apoi îi simţi buzele frecîndu-se de bărbie şi coborînd pe gît lăsînd în urmă o potecă fierbinte şi umedă.

– Te apropii, rosti ea cu respiraţia tăiată. Faptul că se simţea prea bine fu primul indiciu că lucrurile nu mergeau aşa cum plănuise. Încercă să-şi vină în fire, o treabă destul de complicată cu Jake strîngînd-o atît de tare.

S-ar putea să nu fi fost o idee atît de grozavă. Dar acum nu mai putea da înapoi. Îl apucă de umeri surprinsă de masa de muşchi de sub palme şi îl trase spre ea.

– Zău aşa, dom'le avocat. Cu un mic efort reuşi să-şi stăpînească vocea adresîndu-i-se pe un ton dojenitor: Nu eşti prea perspicace de felul tău, nu-i aşa? Mîna legată îi cuprinse bărbia ridicîndu-i capul. Vrei să-ţi desenez o hartă?

Îşi potrivi gura peste a lui şi îl sărută dur. Devorînd fără milă. De parcă în fiecare seară lega bărbaţi de ea devorîndu-i fără milă.

Jake reacţionă plin de entuziasm. În regulă. Aşa şi trebuie, îşi zise ea. Nu era o surpriză.

Tanya îşi ridică piciorul frecîndu-şi genunchiul de şoldul lui. Se legănă înainte şi înapoi continuînd să-şi mişte limba în gura lui. „Predă-te,

stimate avocat. N-ai nici o şansă." Îşi strecură mîna legată la spatele lui. Smuci fără menajamente răsucindu-i braţul.

Crezu că va fi suficient, dar simţi braţul liber desprinzîndu-se de talie şi furişîndu-se sub genunchiul ridicat.

Oho. Tanya intră în panică. Degetele se înfipseră în carnea pulpei apoi – oh, Doamne – îi traseră piciorul mai sus pe şold, astfel încît partea interioară a genunchiului se frecă de cureaua de piele a pantalonilor.

Se aplecă peste ea, gura senzuală dorind parcă să-i soarbă toate secretele. Gemu, iar sunetul pătrunse pînă în pieptul ei. Îşi mişcă coapsa între ale ei, trase de piciorul ridicat, iar Tanya se trezi întinsă pe masa biroului.

Căldura se învolbură prin ea repezindu-se prin vene. Îşi dezlipi buzele de ale lui.

– Stai puţin, dom'le avocat. Rămase cu ochi închişi luptîndu-se să-şi recapete respiraţia.

– Spune-mi Jake, murmură el cu buzele pe obrazul ei.

– Jake...

– Foc sau apă?

Tanya deschise ochii şi îi căută privirea. În adîncurile fumurii zvîcneau tăciuni aprinşi. Vai, domnul avocat era soi rău. Îl subestimase. Putea

da uitării monograma de pe cămaşa apretată, frunza aurită de pe coperta mapei de birou, anii petrecuți la şcoala de drept. Omul ăsta o dorea. Acum. Simți o senzație stranie de sufocare la gîndul că se credea atras de ea şi de cine considera că era în realitate. În clipa aceea din inima ei se desprinse o bucată devenind pentru totdeauna a lui. Se putea îndrăgosti oricînd de un bărbat ca el.

Îi veniră în minte propriile cuvinte. „N-am de gînd să trăiesc în lumea ta." Ştia c-ar fi trebui să-l dea la o parte, să- l lase să creadă orice avea chef şi apoi să plece dracului de acolo. Nu se schimbase nimic.

Cu excepția faptului că voia încă un sărut. Nu reuşea să se concentreze la altceva decît la cît de bine se simțea în brațele lui Jake Carlisle. Încă un sărut, apoi va pleca şi nu se va întoarce niciodată. Îşi coborî pleoapele.

– Nu ştiu, murmură ea. Tu ce crezi?

Jake îşi trase brațul prins la spate şi îi atinse fața cu degetele trecîndu-le apoi peste gît şi claviculă. Mîna atinse sînul, iar Tanya închise ochii. Îşi simți sfîrcurile întărindu-se.

– Acum da, şopti ea apucîndu-l de cămaşă şi sărutîndu-l cu disperare de parcă urma sfîrşitul lumii. Deschise gura, iar limba lui năvăli imediat în interiorul fierbinte. Mîna legată de a ei îi cuprinse

sînul silind-o să strîngă pumnul. Ar fi vrut ca totul să se prelungească la nesfîrşit. „Perfect. E vorba de ceva mai mult decît un simplu sărut. Şi?"

O întinse pe spate strecurîndu-şi mîna de-a lungul coapsei ca să-i mîngîie fesele. Tanya se agăță de gîtul lui imediat ce umerii îi atinseră suprafața tare a mesei.

– Jake. Bărbatul se chinuia să-i scoată bluza din pantaloni. N-am glumit cînd am vorbit despre zgîriatul biroului.

Jake se sprijini în coate.

– Atunci nu avem de ales şi trebuie să te scăpăm de nasturii ăştia păcătoşi. Privirea lui întunecată, pătimaşă nu se dezlipi nici o clipă de fața ei în timp ce ducea la gură încheieturile lor legate cu cravata de mătase. Îşi înfipse dinții în nod şi trase încet, senzual, în colțul gurii zvîcnindu-i un zîmbet jucăuş.

Tanya îl fixa încremenită. Să fi ştiut de la început ce anume punea la cale? Nu se putea. Aşa ceva era inadmisibil.

Nodul cedă, iar Jake aruncă la podea cravata scumpă.

Ei nu-i mai păsa de nimic.

Odată eliberată, mîna lui îi cuprinse fața în căuşul palmei.

– Dumnezeule, Tanya. Eşti atît de frumoasă.

Inima ei execută un salt, iar Tanya îi acordă un zîmbet strălucitor.

– Încă o întrebare, spuse el.

Tanya întoarse capul şi-i depuse un sărut în podul palmei.

– Ascult, murmură ea.

Jake îşi trecu degetele peste părul ei.

– E atît de moale. Nu ştiu de ce, dar n-am crezut că va fi atît de moale. Luă o şuviţă şi trase cu tandreţe.

Tanya îngheţă. La naiba cu latura ei sentimentală.

Îl împinse la o parte chinuindu-se destul de stîngace să se ridice în picioare. Ce se aşteptase, ca părul să-i fie aspru ca ţepii unei perii de lustruit podeaua?

– Tanya, ce s-a întîmplat?

Evită să se uite la el. N-ar fi suportat imaginea lui cu părul răvăşit, cu cămaşa descheiată prin care se vedeau muşchii acoperiţi de păr şi cu faţa cu trăsături îmblînzite de pasiune. O pasiune numai pentru ea. Sau cel puţin aşa crezuse.

– Nimic, dom'le avocat. Mi-am dat seama că profesorul Higgins o va considera întotdeauna pe Eliza Doolittle o florăreasă murdară şi şleampătă. Nu ştiu cum de am uitat.

Jake o apucă de braţ.

– Despre ce vorbeşti?

Tanya îşi smuci brațul enervată de atingerea care cu numai cîteva minute în urmă o făcuse să se topească.

– N-ar trebui să ne jucăm.

– În regulă. O privea sever cu buzele strînse. Dar jocul ăsta l-ai început tu.

Tanya izbucni în rîs, un sunet pițigăiat care o zgîrie pe urechi.

– Da. Ai dreptate. Dar s-a terminat. Se întoarse să plece.

– Mîine vei veni la lucru, nu-i aşa, Tanya? Avem o înțelegere.

Fata se oprț în uşă.

– Da, avem o înțelegere. Îşi ridică bărbia sfredelindu-l cu o privire provocatoare. Eşti avocat, dă-mă în judecată. E ultima oară cînd o vezi pe Tanya Preston.

Capitolul 3

Trăgînd absentă de marginea din cauciuc a pantofului în locul unde talpa se desfăcuse, Tanya încercă să ignore sporovăiala celorlalți curieri pe bicicletă.

Oftă. Pauza de prînz de la *Bay Area Bicycle Service* îi amintea în permanență de cantina de la liceu. Locuri diferite, dar aceeaşi activitate intensă. Incinta depozitului aflat la sud de Market Street adăpostind şi birourile firmei era plină de mese vechi din plastic. Suprafețele erau decorate artistic cu graffiti. La mese stăteau curieri de toate formele şi tipurile manifestîndu-şi cînd fervoarea ultragiată, cînd plictiseala atît de la modă. Într-o parte a clădirii se înşirau bicicletele aşteptînd precum caii din filmele western să fie încălecate de cowboys moderni.

În mod normal Tanya savura din plin replicile deocheate şi bancurile trăsnite, agitaţia şi nebunia reuşind întotdeauna să o amuze, dar astăzi se simţea destul de apatică. Seara trecută nu se mai dusese la sediul firmei *Carlisle & Brubeck*. Şi, în ciuda durerii din piept greu de definit de care nu reuşea să scape, era ferm hotărîtă să nu le mai treacă pragul niciodată. Nu avea nevoie de Jake Carlisle şi nici de slujba respectabilă oferită cu atîta generozitate. De parcă n-ar fi ştiut ce înseamnă să te transformi într-un robot.

Strîmbă din nas uitîndu-se la pantof. Cine se credea? Ce-i păsa ei? Şi unde învăţase să sărute atît de bine?

Tanyei îi era greu să-l identifice pe Jake Carlisle, avocatul sobru la costum şi cravată, cu bărbatul pătimaş care o trîntise pe masa de birou cu două seri în urmă. Nu se aşteptase la purtarea nonşalantă şi naturală, la dorinţa plină de nepăsare a bărbatului dispus „să distrugă o încăpere".

Cu gropiţele atît de fermecătoare, cu înfăţişarea demnă de respect şi dramul de nebunie, toate la un loc, Jake Carlisle constituia o mare enigmă.

Cu trei luni în urmă luase hotărîrea să dribleze convenţiile, fără să se gîndească la faptul că acestea puteau încă să o pună într-o situaţie je-

nantă. Era posibil ca genul de viață împotriva căreia se răzvrătise să nu fie chiar atît de cumplit pe cît se convinsese să creadă. Existau poate oameni ca Jake Carlisle care o puteau face suportabilă.

Tanya smulse triunghiul de cauciuc care se desprinse din talpa pantofului şi îl aruncă. Jake nu avea de unde să ştie că nu va reuşi niciodată să facă parte din lumea lui, cum nu va reuşi să se adapteze nici celei în care trăia acum.

– Maică Precistă. Ia te uită cine a intrat, rosti o voce trezind-o pe Tanya din reverie. S-a pierdut probabil în drum spre clubul bancherilor.

Tanya privi pe furiş în direcția uşii de la intrare. Ochii i se înceţoşară.

În prag stătea nimeni altul decît Jake Carlisle studiind atent adunătura bălțată. Pentru numele lui Dumnezeu ce căuta aici?

Îşi feri capul ştiind însă că datorită părului era la fel de uşor de depistat ca o girafă fără pete. Nu avea nevoie de un glob de cristal ca să-şi dea seama că venise pentru ea. Iar peste cîteva clipe în raza ei vizuală apărură vîrfurile a doi pantofi din piele.

– Bună, Tanya, spuse Jake.

Tînăra simți îndreptate asupra ei privirile curioase ale întreg contingentului de curieri BABS şi

se străduí să-şi păstreze demnitatea. Spre necazul ei nu-i veni în minte nici o replică sarcastică.

– Salut, dom'le avocat, mormăi ea. Îi întîlni privirea destul de stingherită. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin şi căra o servietă. Înfățişarea lui de avocat sigur de sine, hotărît, aproape că o făcu să uite cum arăta cu părul răvăşit căzîndu-i pe frunte şi sclipiri pofticioase în privire. Cauți pe cineva?

– Aş vrea să-ți vorbesc, Tanya. Între patru ochi.

– Cum să nu? Unde preferi? Te-aş invita la mine în birou, dar din păcate e în plină renovare. Ridică din umeri cerîndu-şi scuze. Ştii cum sînt cei care se ocupă de muncile manuale. Nu te poți baza pe ei să termine ceva la timp.

Gura lui rămase o linie dreaptă, rigidă.

– N-am venit să-ți ascult vorbele de duh. Îi luă brațul şi o ridică în picioare ca pe un copil obraznic. Hai să ieşim de aici.

– Cum zici tu, dom'le avocat. Îşi ridică bărbia ştiind că toți ochii în încăpere erau îndreptați asupra ei. A naibii să fie dacă se va lăsa trasă pe sfoară. Întinse brațul liber făcîndu-le cu mîna celor prezenți şi zîmbind cu gura pînă la urechi precum Miss America, depărtîndu-se alături de Jake, mai sobru ca niciodată.

Odată ajunşi afară, o trase de pe trotuarul aglomerat împingînd-o în nişa unei clădiri. Se răsuci furios spre ea.

– Nu ştii cînd să renunți, nu-i aşa, Tanya?

– Te-ai aventurat pe teritoriul meu, riscurile îți aparțin.

Jake oftă cu năduf.

– Nu e vorba despre teritorii sau despre faptul că am fi de o parte sau de alta. De ce nu vrei să înțelegi?

– Poate tu nu vrei să înțelegi. Îşi trase brațul. Ascultă, trebuie să mă întorc şi să lucrez cu oamenii de acolo, iar purtarea ta m-a făcut probabil să le pierd tot respectul. Nici nu vreau să mă gîndesc la cîte voi avea de făcut ca să cresc din nou în ochii lor. Se întrerupse furioasă pe sine. Deci, ce vrei, domnule Carlisle, acum, că te bucuri de întreaga mea atenție?

Jake o săgeată cu o privire aspră.

– Cum adică, să creşti din nou în ochii lor? Care e deosebirea dintre tine şi ceilalți?

Tanya se gîndi rapid la o explicație.

– Vrei să spui pe lîngă faptul că am două doctorate, iar cei mai mulți n-au apucat decît să-şi ia diploma de colegiu? Deşi n-ar recunoaşte nici morți. O adunătură de snobi.

Jake o apucă din nou de braț.

– Tanya, te rog. Măcar o dată...

Se opri uitîndu-se la ea, tulburarea din suflet fiind vizibilă în ochii cu nuanțe fumurii. Tanya încercă o senzație de regret. N-ar fi trebuit să vină după ea. Dar nu-l rugase.

– Răspunde-mi, dă-mi o explicație.

Tanya întoarse capul. Merita o medalie pentru că încerca să înțeleagă – se afla la o distanță de ani-lumină de toți ceilalți oameni din viața ei –, dar nu credea c-ar fi fost în stare.

– Nici una, replică ea încăpățînată.

Rămaseră cîteva clipe în tăcere pînă cînd Tanya îl auzi respirînd zgomotos.

– N-ai venit la birou aseară.

– Ți-am spus că nu mă mai întorc.

– De ce, Tanya?

Îl privi exasperată.

– Ți-am spus deja, Jake. Nu vreau să devin un simbol al luptei tale pentru o cauză dreaptă, chiar dacă nu mi-am dat încă seama care ar putea fi. Singurul lucru la care mă pot gîndi este că, dintr-un motiv greu de înțeles, îți imaginezi că mă ascund de ceva, iar tu ai fost desemnat salvatorul meu.

– Atunci spune-mi de ce te ascunzi, Tanya.

Făcu un pas spre ea. Poate reuşesc să-ţi dau o mînă de ajutor.

– Jake. Ce să fac cu ajutorul tău? Nu e treaba ta.

Buzele lui zvîcniră.

– În regulă. Nu-mi mai bag nasul. Dar nu vrei să te întorci la birou? Am nevoie de tine.

Tanya gemu şi-şi dădu ochii peste cap.

– Zău, aşa, dom'le avocat. Ştim amîndoi foarte bine că nu sînt un as al computerului. Trebuie să fi găsit pe altcineva în locul meu. Îi studie gura ştiind că dacă arunca o singură privire ochilor plini de speranţă va preda armele, prăbuşindu-se la picioarele lui precum un castel de nisip.

– Sincer să fiu, n-am căutat pe nimeni altcineva, răspunse el. În primul rînd pentru că...

– Mă vrei pe mine, termină ea în locul lui. Ştiu, ştiu. Acum e rîndul meu să-ţi fac un rechizitoriu. De ce eu?

Jake se sprijini cu un umăr de peretele de lîngă ea.

– Eşti bună.

– Bună şi trăsnită, vrei să spui. Îi acordă un zîmbet plin de tristeţe.

– În al doilea rînd, continuă el ignorînd-o, îmi convin orele la care poţi lucra pentru noi. Este

destul de greu de găsit o secretară care să lucreze după-amiază cu o jumătate de normă. Toate vor o normă întreagă... În al treilea rînd, documentele mele şi ale partenerului meu au nevoie de corectură, nu sîntem la birou dimineaţa. Şi...

– Şi aşa mai departe. Îşi flutură mîna fără să se sinchisească. Sînt sigură că ai o sută de alte motive. Îl privi contrariată. De ce eu?

Jake o privi cu toată seriozitatea de parcă ar fi ştiut cît de important era răspunsul corect.

– Pentru că eşti diferită, Tanya. Şi contrar imaginii pe care ţi-ai format-o despre mine nu vreau să te pun într-un borcan ca pe licurici ca să văd ce anume te face să străluceşti.

Îşi coborî privirea. Îşi plimbă degetul peste mînerul de piele al servietei. Apoi îşi înălţă capul uşor contrariat, de parcă i-ar fi fost greu să se înţeleagă pe sine, darămite pe ea.

– Presupun că îmi place să ştiu că pe lume există oameni ca tine. Oameni care luptă şi supravieţuiesc. Faceţi viaţa mai interesantă. Mi-ai trezit interesul, Tanya, şi vreau să te cunosc mai bine.

Iată că-i vorbea sincer în ciuda faptului că încercase din răsputeri să-l îndepărteze. Prin mine i

se învălmăşeau o mulţime de gînduri. Lucrul cel mai inteligent ar fi fost să plece cît mai repede de lîngă el. Ce şanse existau să fi vorbit serios? Doar era avocat, ce naiba! Îşi cîştiga existenţa ţinînd pledoarii convingătoare. Dar cum de cuvintele lui îi merseseră drept la inimă?

Chipul trebuie să-i fi reflectat o parte din emoţiile care îi răvăşeau sufletul, pentru că Jake ridică mîna şi o mîngîie cu blîndeţe pe obraz.

– Tanya, ştiu că e greu de crezut, dar nu toţi avocaţii sînt nişte ticăloşi lipsiţi de principii.

– Poate nu toţi, replică ea mişcată de atingerea lui.

Jake chicoti.

– Eşti dispusă să faci o excepţie în cazul meu?

– Poate. Adică... Clătină din cap. Nu ştiu, spuse ea şi era adevărat, nu mai era sigură de nimic. Îi venea să plîngă. Ce minunat ar fi fost să poată avea din nou încredere, chiar dacă numai pentru scurt timp.

Dar nu era posibil. Încă nu.

Însă Jake merita recompensat pentru că spusese un lucru atît de frumos despre ea. Nu va face nimic rău, ba chiar s-ar putea să-i fie de ajutor.

– Bine, Jake, şopti ea împingînd cuvintele pe

lîngă nodul din gît. Mă întorc.

Bărbatul arăta de parcă l-ar fi prins pe Dumnezeu de un picior. Nu se inventaseră încă vorbe pentru a-i descrie zîmbetul.

– Pentru cît timp?

– Pînă se întoarce Phoebe. Nici o zi în plus.

Jake dădu din cap. Lacrimile din ochii ei ameninţau să se reverse în orice clipă. Bărbatul ăsta avea un efect devastator asupra emoţiilor ei. Ca să iasă cu faţa curată se uită brusc la ceas.

– Doamne, trebuie să plec. După-amiază fac o operaţie pe creier.

De data asta Jake rîse. Iar sunetul îi plăcu. Adevărul e că îi plăcu mai mult decît era dispusă să recunoască.

– Ne vedem la cinci? întrebă el.

– Îhm.

Păşi în şuvoiul de oameni de pe stradă, apoi se răsuci spre el.

– În legătură cu seara trecută. Scena din biroul tău. M-am prostit doar. Nu trebuie să-mi dai atenţie. A fost doar un joc. N-ar fi reuşit să o spună în intimitatea din nişă. Este mai bine să uiţi ce s-a întîmplat.

Un pieton o lovi uşor şi se lăsă înghiţită de mulţime. Nu însă înainte de a fi aruncat o ultimă

privire în direcția lui Jake rămas nemişcat pe trotuar calm, sobru în costum şi cu servieta în mînă.

Şi cu ochi în care scăpărau flăcări ale unei pasiuni care nu se lăsa uitată.

Doug intră foarte încet în biroul lui Jake şi se aşeză pe un scaun. Puse picior peste picior, o mişcare executată cu precizie militară, luă o scamă de pe reverul sacoului, o rulă între degete şi o lăsă să cadă pe podea. Apoi îşi împreună mîinile şi le puse în poală.

Jake urmări toate astea cu un interes nedisimulat.

Partenerul lui era livid de furie. Atunci cînd ceva îl scotea din sărite se purta ca un majordom englez.

– Care-i necazul? întrebă el.

Doug îşi ţuguie buzele dus pe gînduri.

– Ştiu şi eu, spune-mi tu. Acum cîteva minute stăteam în biroul meu cu Paul Hartman, unul din clienţii noştri importanţi, în caz că ai uitat cumva, trecînd în revistă compromisul la care am ajuns în cazul lui cînd în încăpere îşi face apariţia scumpa noastră secretară.

– Tanya.

– Exact. Tanya. Astăzi arată şi mai dulce într-o

cămaşă largă, verde şi pantalonii strîmți purpurii. Sau n-ai observat?

– Ba da... am observat, recunoscu Jake. Poate că Doug glumea, dar lui chiar i se părea că Tanya arăta dulce. Cum de nu-i vedea picioarele? Fireşte, probabil că în cazul lui nu-şi băgase capul fistichiu pe uşă cu o expresie binevoitoare pe fața cu trăsături delicate întrebîndu-l dacă voia „o ceaşcă de nechezol". Sau poate da. Ce-a mai făcut?

– În primul rînd, începu să enumere Doug pe degete, a intrat în birou fără să bată la uşă şi mi-a azvîrlit dosarul pe masă. „Gata, şefu". Citez din memorie. Urmă cel de-al doilea deget. „Ar trebui să mai lucrezi un pic la structura propozițiilor. Te exprimi mult prea dogmatic. Greoi", zice ea de parcă n-aş şti ce înseamnă dogmatic. „Mai variază frazele, foloseşte mai des diateza activă, mai aruncă şi cîte un adjectiv". Apoi îşi pune coatele pe masă de parcă ne-am cunoaşte din fragedă pruncie şi îşi înclină capul aşteptînd să-i dau un exemplu. Aşa că i-am răspuns, deşi numai Dumnezeu ştie de ce –, poate pentru că Paul se zgîia la mine ca picat din lună – şi-i spun: „Scuză-mă, dar compendiile juridice nu sînt opere de artă..."

Jake izbucni în rîs.

Doug era faimos pentru lacunele din stilul oratoric. Îşi privi spăşit partenerul.

– Îmi pare foarte rău, Doug. Pe cuvînt. Continuă. Ce-a făcut Paul?

– A rîs şi el, mărturisi Doug îmbufnat.

– Am ştiut eu că-mi place Paul Hartman, zise Jake. Deci n-am pierdut un client important din cauza Tanyei.

– Încă nu. Lui Doug îi mai trecuse furia, iar albeaţa din jurul gurii dispăruse. Dar nu poate continua aşa. Nici măcar pentru cîteva zile. Nu ne putem permite să o ţinem sub control. În plus, riscăm enorm. Ieri m-am întîlnit cu Ken Ingram la tribunal şi am trecut de punctul unde ne întîlnim pe teren neutru ca să discutăm despre o posibilă fuziune. Nu va trece mult şi va apărea la birou ca să vadă de ce sîntem în stare. Îţi imaginezi ce se va întîmpla dacă intră şi dă cu ochii de Tanya în toată splendoarea ei? Se cutremură. Sînt sigur că pînă la întoarcerea lui Phoebe vom reuşi să angajăm o altă secretară.

– Am încercat, Doug. Am discutat cu trei în tot atîtea ore. Jake desfăcu larg braţele. Sînt dispus să încercăm din nou, dar va trebui să te ocupi tu. Săptămîna viitoare am foarte mult de lucru. Lovi cu degetul în teancul de dosare de pe masă. Dar

Tanya se descurcă excelent şi au mai rămas doar cîteva zile.

Jake studie faţa partenerului său.

– Doug, ascultă, ştiu că nu e o situaţie ideală. Dar vom trece şi peste asta. Îşi supse obrazul. Ken Ingram nu-şi va schimba părerea despre noi numai pentru că am angajat o curieră pe bicicletă pe post de secretară.

– De ce să riscăm? Doug clătină din cap. Avem şansa de a intra în una din cele mai prestigioase firme de avocaţi din San Francisco. Nici nu visăm la clienţii lor.

– Iar ce e mai mare e şi mai bun.

– Jake...

Ridică mîna.

– Bine, fu el de acord. Nu încerc să creez necazuri. Jake îşi împreună degetele apoi le duse la buze. Doug se bucura de foarte mult respect din partea lui. În cei cinci ani de cînd erau parteneri puseseră la punct o firmă care funcţiona foarte bine. Doug era strategul, Jake vizionarul.

Prezenţa Tanyei le putea periclita însă şansele de a intra la *Dyer, Ingram & Peltz.*

Iar el nu voia să o piardă. Şi o va pierde odată ce slujba nu va mai exista. Nu-i va permite să se apropie de ea, iar el avea nevoie de încă cîteva zile ca să-i înfrîngă rezistenţa.

Jake ar fi vrut să ştie ce avea Tanya de-l atrăgea atît de mult. Nu era vorba doar de faţa frumoasă şi de picioarele fantastice. Bănuia că nu-i va fi uşor să se apropie de ea, dar, odată ce ai gustat din viaţa trăită în stilul ei, nu-ţi mai doreai alta.

Îi aruncă lui Doug o privire iscoditoare. Ce anume o făcuse să dea buzna în biroul lui provocînd o scenă? Nu se îndoia că trebuie să fi existat un motiv întemeiat. Voia probabil să vadă cîte obrăznicii erau dispuşi să suporte înainte să o dea afară.

– În regulă, spuse Jake. Vorbesc eu cu ea. S-ar putea să se îmbrace ceva mai normal pentru birou dacă o rog frumos.

Partenerul său respiră uşurat.

– Şi dacă tot discuţi cu ea n-ai putea-o ruga să-şi schimbe atitudinea?

– Mă îndoiesc. Dar voi încerca. Îl urmări pe Doug ridicîndu- se să plece. Trebuie însă să-ţi spun, în apărarea ei, că are un motiv foarte bun ca să se poarte aşa.

Doug îl privi neîncrezător.

– Serios? Care?

– Nu ştiu... încă. Ochii lui trecură pe deasupra mesei amintindu-şi cum o ţinuse în braţe. Dar va afla. Hotărîrea putea fi numită curiozitate profe-

sională sau simplu interes masculin. Deşi îi promisese că nu-şi va băga nasul, într-o bună zi Tanya îi va mărturisi totul, pentru că pînă atunci va reuşi să-i cîştige încrederea.

– Jake.

Îşi ridică privirea şi fu surprins să vadă expresia înţelegătoare de pe faţa partenerului său.

– Da?

– Nu sînt chiar atît de orb pe cît mă crezi. Mai ai doar cîţiva ani pînă să ajungi la vîrsta mijlocie. Presupun că ştii ce faci.

Jake înălţă din umeri.

– Cine ştie? Mama zicea mereu c-am fost un copil precoce.

– O scurtă pauză?

Jake îşi ridică ochii în clipa cînd Tanya intră în birou cu două ceşti de plastic pline cu cafea. Puse una în faţa lui, apoi se sprijini de marginea mesei.

Jake sorbi din cafea şi întoarse capul. Cum de putea sta acolo fără să-şi amintească tot ce se întîmplase pe acea suprafaţă?

– Mulţumesc, spuse el pe un ton cît mai firesc. Erau din nou singuri în birou. Doug plecase. Cum te descurci cu actele noastre?

– Excelent. Părea preocupată de ceva. Probabil abia aştepta să plece. Am terminat tot ce

mi-ai dat şi voiam să ştiu dacă mai ai nevoie şi de altceva.

Jake nu-şi putu opri privirea să nu-i zăbovească ceva mai mult asupra picioarelor cuprinse în materialul lucios de un roşu ţipător urcînd apoi spre partea de sus a corpului ascunsă din păcate de o cămaşă largă.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei, iar Tanya roşi. „Perfect, îşi zise el respirînd ceva mai uşurat. Îşi aminteşte." Întrebarea ei generă o mulţime de răspunsuri, toate extrem de sugestive. Se mulţumi însă să-şi dreagă glasul şi să ridice din umeri.

– Nimic care să nu poată aştepta pînă mîine seară.

Tanya sări ca arsă de pe masă.

– Bine. Atunci...

– Tanya.

Îşi trecu degetele prin păr. Cum naiba să-i ceară să se îmbrace sau să se poarte altfel cînd stătea în faţa lui ca o pasăre gata să-şi ia zborul? N-ar fi acceptat niciodată. Abia aştepta să termine cu slujba de secretară.

– Nu vrei să mănînci ceva? trase el de timp.

Fata îl studie mirată.

– Unde?

Jake se gîndi repede.

– Cunosc un local nu prea departe de aici unde se servesc spaghetti excelente.

Privirea ei coborî şi un timp destul de îndelungat nu scoase nici un cuvînt.

– Şi ce se va întîmpla dacă intri într-un restaurant cu mine?

– Sîntem în San Francisco. Oamenii s-au obişnuit să vadă de toate.

– Oh, da, murmură ea. Dar estul e tot est şi vestul tot vest şi nici măcar San Francisco nu e pregătit pentru întîlnirea celor două puncte cardinale. Îşi ridică ochii. Dacă vei fi văzut cu mine îţi vei pune în pericol reputaţia, şi nu cred că vrei aşa ceva. Drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

– Atunci vino la mine acasă, propuse el sub implusul momentului. Sînt un bucătar destul de bun. Dar vedea deja pe faţa ei că sugestia era absolut inacceptabilă.

Ce anume o neliniştea atît de mult? Îşi dori să nu-i fi promis că nu va pune întrebări, numai că promisiunea aceea era probabil singurul lucru care o împiedica să plece imediat.

– Cu altă ocazie.

Jake se ridică şi îşi vîrî mîinile în buzunare. Era mai bine să termine odată. Aşa Tanya va putea spune nu, îşi vor strînge mîinile politicos, iar relaţia lor se va termina. O vedea deja dispărînd

pentru totdeauna. Stătea dreaptă în fața lui gata parcă să o ia la fugă.

– Înainte de a pleca aş vrea să-ți vorbesc despre ceva...

– Ce ar fi să vii tu la mine? îi țîşni ei de pe buze.

– Poftim?

– Nu locuiesc departe. Fața îi era albă ca varul, iar ochii căprui îl priveau mirați de parcă s-ar fi îndoit serios că era în toate mințile. Numai să nu te aştepți la prea mult.

Jake îşi simți inima zvîcnindu-i în gît. Ceva se petrecea şi nu voia să dea nici unuia din ei şansa de a se răzgîndi.

– Nu sînt mofturos, spuse el.

Capitolul 4

Jake o urmă pe Tanya pe nişte scări înguste fixate de peretele exterior al unei case de tip victorian din Haight-Ashburry. Aşteptă să descuie uşa apucîndu-se de balustrada şubredă. Venirea lui aici putea fi o mare greşeală. Era pregătit pentru ferestre cu draperii madras, camere cu miros de tămîie şi numai Dumnezeu ştie ce altceva. Era pregătit să o cunoască de aproape şi intim pe adevărata Tanya Preston?

Ea aruncă o privire în jur şi trebuie să-i fi văzut expresia de pe faţă pentru că spuse:

– Scuze pentru scări. Proprietarul nu vrea să le repare pînă nu se prăbuşesc din proprie iniţiativă. Deschise uşa făcîndu-i loc să intre într-un hol slab luminat.

– Ţi-a spus aşa ceva?

– Bineînțeles că nu. Mi-am dat seama de una singură. O dată am lăsat în mod intenționat o oală cu untură pe foc numai ca să-l oblig să instaleze alarma împotriva incendiului. Mă ocup acum de problema treptelor, dar cum să pretinzi că ți-ai rupt piciorul şi să mergi pe bicicletă?

Se opri în hol. El rămase în spatele ei, restul încăperilor fiind încă cufundate în întuneric.

– N-ar fi mai simplu să te muți? întrebă el înainte să-şi amintească faptul că-i promisese să nu-şi bage nasul în treburile ei, iar aceasta era a doua întrebare în tot atîtea minute.

Tanya răsuci becul din hol aruncînd umbre pe chipul ei cu trăsături atît de fine.

– Nu.

Jake se opri. Îşi dădea seama foarte bine că Tanya nu-l voia de fapt aici. Atunci de ce îl invitase?

– Ar fi mai bine să plec, murmură el.

Dar ea se depărtase deja începînd să aprindă luminile, fără să-l audă sau preferîndu-se, de fapt.

Se uită în jurul lui şi fu străbătut de o undă de şoc. Decorul nu era nici pe departe hippy sau punk. Încăperea era spațioasă, bine aerisită. Şi lipsită aproape în întregime de mobilă.

Într-un colț se afla o canapea, iar lîngă ea o lampă cu halogen. Pe peretele gol trona un poster

cu forme geometrice ca o fată urîtă rămasă pe margine la o petrecere de liceu. În colțul opus se vedea o instalație stereo cu numeroase CD-uri împrăştiate de jur împrejur.

Jake îşi înăbuşi impulsul de a da o fugă ca să examineze gustul muzical al Tanyei, un indiciu al personalității ei.

Camera mare şi atît de goală îl puse pe gînduri. Probabil că Tanya era genul de persoană care făcea curățenie îngrămădindu-şi lucrurile prin dulapuri. Atenția îi fu atrasă de uşa unui dulap în peretele opus. Fu nevoie de toată voința ca să n-o deschidă şi să asiste la avalanşa de haine de care era convins că se va declanşa.

Preferă să traverseze camera urmărind-o pe Tanya scotocind prin frigiderul din bucătăria microscopică.

– Nu ai mobilă, declară el. Cel puțin nu-l putea acuza că pune întrebări.

Ea îşi îndreptă spatele pe fruntea ei apărînd o cută.

– Îți plac salatele?

– Da, foarte mult, spuse el politicos. Stomacul i se răzvrăti scandalizat răbufnind de pofte carnivore. Deşi nu exclud alte posibilități.

Tanya zîmbi.

– Am o salată cu spaghetti. M-am gîndit să

pregătesc nişte peşte şi să-l mîncăm cu legume fierte.

– Perfect.

Îi arătă sticla de vin de pe masă.

– Sper să se potrivească.

Jake păşi în bucătărie şi examină eticheta. Vin alb dintr-o regiune viticolă de lîngă San Luis Obispo.

– Excelent. Tanya îi dădu tirbuşonul, iar Jake deschise sticla şold la şold lîngă ea. Văzu cu coada ochiului expresia meditativă de pe faţa ei în timp ce spăla legumele la chiuvetă şi se întrebă, pentru a mia oară, la ce se gîndea şi de ce nu-l lăsa să întrebe. Atitudinea ei punea capac conversaţiei.

După cîteva minute care trecură într-o tăcere penibilă, Jake izbucni:

– Ce ar fi să pun nişte muzică?

Porni spre sufragerie şi studie CD-urile. Jazz, descoperi el. Tanyei îi place jazz-ul. Informaţia îi aduse un suspin de uşurare pe buze. Avea toţi clasicii. Muzică tristă, subtilă de blues, iată esenţa ei. Normal că-i plăcea jazz-ul.

Se concentră asupra dischetelor din mînă. Nu-i era greu să se imagineze făcînd dragoste cu ea pe oricare din aceste cîntece. Cu o încetineală primitivă, îşi zise el, dar extrem de satisfăcător.

Alese un disc cu Billie Holiday.

– De unde ai ştiut că e unul din preferații mei?

Jake se întoarse şi o văzu stînd în pragul uşii.

– Presupun că într-un moment sau altul toți au fost preferații tăi, spuse el.

– E adevărat. Îşi şterse mîinile de prosopul aruncat peste umăr. Imaginea ei îl izbi în plin. Pe jumătate copil în pantalonii strîmți şi bluza largă, dar senzuală pînă în vîrful degetelor.

Prosopul mişcă gulerul bluzei lăsînd să i se vadă pielea albă de deasupra sînilor. Dorind să-şi ascundă reacția reveni la aparatul stereo de parcă ar fi fost visul oricărui amator de muzică.

– Am avut şi mobilă, spuse Tanya din spatele lui. Dacă te uiți mai bine se văd încă urmele de pe covor. Vocea îi deveni tristă. Canapele şi fotolii masive dominînd peste întinderile vaste ale apartamentului, curteni de viță nobilă pe care îi slujeam cu credință. I-am trimis la plimbare.

Jake rîse reuşind în sfîrşit să se relaxeze.

– Se pare că ai făcut ordine.

Tanya se întinse şi trase jaluzelele.

– Mai degrabă curățenie generală, replică ea şovăind. Am simțit nevoia să scap de obiectele din jurul meu. Să mă separ de viața mea... de dinainte. Îl imploră din ochi să nu o întrebe şi altceva. Mîncarea e gata.

Plecă de lîngă el înainte să aibă timp să-i analizeze spusele. Se duse după ea în bucătărie şi, urmîndu-i exemplul, luă de pe masă farfuria plină, paharul cu vin şi furculiţa. Se întrebă cît va mai rezista să o vadă apropiindu-se, ca apoi să dispară din nou. Se aşeză lîngă ea pe covor şi îşi încrucişă picioarele.

– Scuze, spuse ea. Dar nu prea vine nimeni la mine.

De ce? O întrebare care cerşea pur şi simplu să fie pusă. Teama lui Jake de a nu călca în străchini începea să fie înlocuită rapid de o senzaţie enervantă de frustrare. În faţa lor se întindea o seară lungă şi nu întrevedea nici o cale să treacă prăpastia dintre ei.

– Mîncarea e delicioasă, spuse el după cinci minute petrecute într-o linişte mormîntală. Ai avut o idee bună să pui nucşoară.

– Mulţumesc. Cum ţi se pare vinul?

– De-a dreptul extraordinar. Se uită la Tanya remarcînd că sarcasmul lui nu reuşise decît să-i coboare şi mai mult capul în farfurie. Îşi dori să aibă aceeaşi capacitate de stăpînire ca şi ea.

Jake puse farfuria deoparte. Se ridică, îşi scoase sacoul şi îl aruncă pe canapea în lipsă de un loc mai convenabil. Urmă cravata. Apoi îşi desfăcu

nasturele de sus al cămăşii şi îşi suflecă mînecile. După care îşi reluă locul de lîngă Tanya şi începu să vorbească.

– Am crescut în Fresno, deşi tu eşti singură persoană căreia îi dezvălui acest adevăr fără să fiu tras de limbă. Tata e agent de asigurări, mama bibliotecară. Sînt lumina ochilor lor. În clasa a treia am dat de o mulţime de necazuri pentru că vorbeam neîntrebat şi am fost primul copil care să fi învăţat pe de rost numele oraşelor de reşedinţă ale statelor Americii. Am avut un cîine care a trebuit să fie adormit pe veci după ce a fost lovit de o maşină. Nu mi-am mai cumpărat niciodată altul. Colegii de liceu considerau că am mari şanse să iau legătura cu JFK în timpul unei şedinţe de spiritism. Am vrut să mă fac profesor, dar am ajuns, nici eu nu ştiu prea bine cum, să studiez dreptul la Boat Hall din Berkeley. Îşi înclină capul şi îşi puse degetele mari peste ochi încercînd să-şi amintească. Am... am supravieţuit epocii disco. Nu ştiu, Tanya. Nu ştiu ce altceva să-ţi mai spun. Sînt singurele momente memorabile ale vieţii mele. Întrebări?

Urmă un moment lung de tăcere. Îşi înălţă capul şi o văzu scuturîndu-se de rîs.

– Care-i capitala statului Montana? întrebă ea.

– Helena.

– Ce mai face JFK în zilele astea?

– Înoată tot cincisprezece bazine pe zi şi n-a terminat încă lectura obligatorie.

Tanya deveni serioasă.

– Cum se numea cîinele tău? întrebă ea cu blîndeţe.

– Blakie, răspunse ea. Şi nu era decît un căţeluş.

– Îmi pare rău, Jake.

Bărbatul se încruntă.

– Aş vrea să-ţi pot spune c-am lăsat o impresie de neuitat asupra tuturor persoanelor cunoscute în viaţă, că urmaşii vor fi mîndri de realizările mele. Că am salvat viaţa cuiva. Mă tem însă că am dus o existenţă incredibil de obişnuită.

– Şi ce e rău în asta?

Jake întoarse capul, dar cum nu exista nimic la ce să se uite ochii lui reveniră asupra ei. Îi zîmbi trist.

– Probabil nimic. Îmi place să fiu avocat. Mă consider un bun cunoscător al sufletului omenesc. Cu toate astea mi-ar plăcea uneori să-mi pun pe cap o pălărie albă şi să-mi propun ca singur obiectiv în numele dreptăţii adunarea tuturor pălăriilor negre. O interpretare clară a legii şi punerea

ei în practică fără rezerve.

Şi dacă tot îşi dorea să facă pe cavalerul ar putea salva şi cîteva demoazele la ananghie.

– Dar viaţa nu este atît de simplă, nu-i aşa? Tanya îşi puse farfuria pe covor şi îşi luă genunchiul în mîini. Şi cine hotărăşte care sînt cei buni şi cei răi?

Jake o studie – ochii coborîţi, buzele pline fremătînd uşor pe faţa ei gînditoare. Arăta atît de dulce, de prietenoasă. În faţa lui se afla o Tanya cu totul diferită, dispusă să-şi deschidă sufletul.

– Sînt momente cînd mi-ar plăcea să nu văd ambele laturi ale unei probleme, spuse el, deşi e meseria pentru care m-am pregătit de-a lungul anilor. Ca avocat pledant trebuie să pun la cale nu numai planul apărării, ci să-l cunosc foarte bine şi pe cel al acuzării. Trebuie să le înţeleg punctul de vedere ca să-mi pot apăra clientul împotriva acuzaţiilor aduse.

– Şi... e uşor? Faţa ei avea o expresie încordată de parcă ar fi vrut din nou să se retragă în ea însăşi, dar dorinţa de a afla o silea să întrebe.

– Este foarte greu, răspunse el. Se întîmplă uneori ca ultimul lucru pe care vrei să-l cunoşti să fie motivele care au dus la anumite acte. Întinse mîna şi îi cuprinse bărbia. Tanya nu ceruse să fie

mîngîiată, dar instinctul îi spunea că avea mare nevoie.

– Vreau să înțeleg, Jake, spuse ea într-un final. Pe cuvînt că vreau.

– Atunci spune-mi cum să te ajut ca să înțelegi, Tanya, replică el cu ardoare.

Tînăra ridică nişte ochi căprui lucind din cauza lacrimilor. Buzele i se despărțiră. Încă şovăia.

– Vrei să mă săruți, Jake? întrebă ea.

Jake îşi simți pieptul apăsat de povara frustrării. Îi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare, dezbătînd în gînd motivele care o îndemnaseră să-i ceară aşa ceva încercînd în acelaşi timp să le înțeleagă pe ale lui. Voia într-adevăr să fie sărutată?

Apoi îi trase bărbia spre el şi îşi potrivi gura peste buzele ei întredeschise.

Tanya închise ochii lăsîndu-se în voia senzațiilor plăcute stîrnite de gura lui Jake. Sărutul era un vis frumos. Îi atinse fața cu vîrfurile degetelor trecîndu-şi unghiile peste asprimea obrazului lui nebărbierit. Îşi coborî mîna spre gît şi o strecură în cămaşă ca să-i simtă bătăile inimii.

Îl trase brusc peste ea. Jake puse capăt sărutului şi o studie, iar Tanya îl văzu luptîndu-se să-şi păstreze controlul. Ochii îi erau întunecați

mocnind de dorință. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat pe care pasiunea să-l schimbe atît de mult.

– Tanya. Se sprijini în coate deasupra ei. Nu mi-ai răspuns.

– Îți răspund acum, Jake. Se arcui sub el văzînd cum mişcarea îi distrugea stăpînirea de sine ținută cu greu în frîu.

– Ce se întîmplă cu noi? întrebă Jake cu glas îngroşat luîndu-i fața în palme.

Tanya nu spuse nimic. Se îndoise de motivul invitației încă din clipa cînd îi propusese să meargă la ea acasă. Munca la birou se terminase. Orele petrecute acolo ajutaseră. Jake o ajutase şi el. Dar nu-şi putea scoate din minte procesul de săptămîna viitoare şi avea nevoie de toate forțele ca să-i facă față. Dacă ar fi reuşit să se distanțeze, să analizeze la rece ambele laturi ale problemei, aşa cum făcea el, ar găsi probabil o cale spre libertate. Şi-ar găsi în sfîrşit pacea sufletească.

Jake însă avea ani lungi de experiență în depistarea poziției adversarului. Iar Tanya ştia, oricît de mult o durea să recunoască, sentimentele ei erau ascunse prea adînc ca să iasă la suprafață.

Ştia că nu fusese corectă invitîndu-l la ea acasă, dar nu voia decît o scurtă eliberare fizică,

un impuls pentru ravagiile viitoare ale procesului. Iar după această noapte nu-l va mai revedea niciodată.

Apucă încheietura mîinii care îi mîngîia părul.

– Nu sînt eu cea adevărată, spuse ea. Părul meu nu arată aşa.

Expresia lui se îmblînzi.

– Ştii ceva? Îmi place. Îşi trecu degetele peste firele moi şi scurte. Ţi se potriveşte.

Tanya zîmbi mişcată de acceptarea lui necondiţionată. O emoţionau şi detaliile vieţii lui pe care i le împărtăşise cu numai cîteva minute în urmă. Era sincer şi lipsit de fumuri. Nu încerca să o impresioneze. Şi era sigură că-i putea oferi ceva în schimb.

– Dincolo de coline, începu ea, pe o şosea îngustă care pare să nu se mai termine ajungînd pînă aproape de deltă se află o casă la care îmi place să mă uit. Privi peste umărul lui Jake încercînd să şi-o imagineze cu ochii minţii. Prima dată cînd am văzut-o m-am oprit ca trăsnită în mijlocul drumului. Mi se părea ceva incredibil.

– Ce are atît de neobişnuit?

– Casa în sine nu are nimic ieşit din comun, nu e decît o vilă cu etaj. Dar, Jake – ochii reveniră asupra lui –, fiecare centimetru pătrat din curte e

acoperit cu ornamente de grădină.

– Păsări flamingo şi arteziene din ghips?

– Mai mult decît nişte simple păsări flamingo. Parcă-s comandă specială pentru grădina Domnului, înalte de un metru, de un roz ţipător cu pui de flamingo ghemuiţi de jur împrejur. Şi nu numai fîntîni de ghips. Casa are cîte o fîntînă pentru fiecare zeu grec din mitologie şi arteziene în care ar încăpea şi un struţ.

Jake începu să rîdă.

– Căprioare? Trebuie să existe şi căprioare.

– O întreagă turmă. Cerbi tineri cu gîtul ridicat sau lăsat în jos, rumegînd, ciuling urechile. Cerbi cu coarne impresionante stînd de pază. Morî de vînt în miniatură, jochei cu şei, gard viu reprezentînd alte animale. Rîdeau amîndoi. Trebuie să o vezi.

– Vreau să o văd, cu tine.

Tanya încetă să mai rîdă devenind serioasă.

– Ori de cîte ori îmi amintesc de casă mă gîndesc la oamenii care locuiesc acolo. Indiferent cît ar părea de nebuni şi de trăsniţi cred că în adîncul sufletului sînt nişte oameni foarte de treabă. Se întîmplă doar să fie interesaţi de un singur lucru: ornamentele de grădină. Şi nu contează că acestea nu sînt importante pentru mine.

Se uită la Jake întrebîndu-se ce pricepuse din parabola ei. Nu o privea. Se concentra asupra părului ei trecîndu-şi degetele printre şuviţele scurte cu gesturi atît de blînde, că simţi cum i se pune un nod în gît.

– Jake, şopti ea.

– Vreau să fac dragoste cu tine în seara asta, Tanya, îi murmură el la ureche. Sau aş putea pleca chiar acum. Îşi înalţă capul şi se uită la ea.

Tanya înghiţi în sec dîndu-şi seama că hotărîrea fusese deja luată.

– Rămîi, spuse ea. În fond, de asta îl invitase ea, nu?

Jake îşi apropie buzele de faţa ei. Sărutările erau uşoare, simple atingeri ale buzelor. Da, nu se grăbea, dorea să o seducă. Însă după cîteva minute se trezi zvîrcolindu-se sub el.

– Jake, te rog, îl imploră ea.

Bărbatul se mişcă, iar trupul întins peste ea fu o binecuvîntare. Vîrî mîna între ei şi-i descheie nasturele de sus al bluzei. Trase încet de material dezvelindu-i umărul, apoi îl gustă.

– Mmm, murmură el.

– Poftim? întrebă ea pe un ton răguşit.

– Nimic, doar... miroşi bine. Nu dulce, ci picantă. Tanya cea picantă. Gura îi coborî pe mă-

sură ce degetele îi descheiau şi ceilalți nasturi ai bluzei pînă cînd un sfîrc țîşni afară. Mmm, da. Buzele cuprinseră carnea fragedă, iar gemetele lui înăbuşite răsunară pînă în pieptul ei.

Îi făcu cu gura şi dinții lucruri pe care nu le mai simțise niciodată. Tanya începu să se zvîrcolească fiindu-i tot mai greu să respire.

– Stai cuminte, îngeraş, o linişti el. Nu-ți fie teamă. N-am de gînd să plec nicăieri.

„Dar vei pleca. Te voi trimite imediat după ce se va termina." Simți o undă imensă de regret. Uluită de senzația dureroasă se luptă să şi-o înăbuşe.

Îi simți mîinile cuprinzîndu-i mijlocul şi ridicînd-o în genunchi. Îşi puse brațul în jurul taliei ei trăgînd-o cît mai aproape. Stăteau coapsă lîngă coapsă, piept lîngă piept. Mîna lui îi găsi din nou sînul, palma abia atingîndu-i mugurul trandafiriu. Tanya gemu. De ce oare tandrețea lui reuşea mereu să o copleşească?

Deschise ochii. Întoarse privirea spre Jake care o urmărea pe sub pleoapele lăsate. Îşi aminti de performanța din biroul lui şi se întrebă dacă nu se simțea un pic dezamăgit.

– Şi tu? şopti ea. Jake ridică mîna ca să-i cuprindă bărbia, iar firele de păr de pe braț se

frecară de sfîrcul ei. Tanya trase scurt aer în piept chinuindu-se să-şi recapete stăpînirea de sine. Vreau... vreau să te simți şi tu bine.

– Mă simt bine. Ochii îi sclipiră. Nici nu ştii cît e de excitant să-ți urmăresc reacțiile. Mă simt foarte aproape de tine. Este singurul lucru care contează, Tanya.

– Dar eu... Jake nu o lăsă să termine potrivindu-şi coapsa între ale ei şi începînd să se legene.

Dumnezeule! Se agăță de el speriată, cutremurată pînă în adîncul ființei. Prea intens. Prea mult. Prea curînd. Va termina în cîteva secunde şi nu voia. Nu voia să afle că acest bărbat o putea duce atît de uşor pe culmile pasiunii.

„N-am vrut decît descătuşarea dată de un simplu act sexual! Nu pasiunea asta amețitoare!"

– Jake, te rog strigă ea îngrozită că voceа îi suna ca a unei virgine gata să leşine. Am nevoie... mai încet. Te rog.

– Şşş, în regulă. Îşi trase piciorul şi îi acoperi sînii cu cămaşa. Rămaseră nemişcați cîteva secunde luptîndu-se să-şi recapete respirația.

Tanya simți cum patima începe să se risipească, deşi încă îl mai dorea. Îşi dădu seama că strîngea materialul cămăşii. Desfăcu degetele şi îi

dădu drumul. Locul unde strînsese era boţit şi umed.

– Nu-ţi face probleme, spuse Jake înainte ca ea să apuce să-şi ceară scuze. Îşi frecă palma de braţul ei. Te simţi mai bine?

Tanya dădu din cap simţindu-şi obrajii în flăcări.

– Te pricepi să sperii fetele, dom'le avocat, încercă ea să glumească.

– Nu încercam să te sperii, Tanya. Depuse un sărut cast pe cuta apărută pe fruntea ei. Ascultă, nu mi s-a părut o hotărîre înţeleaptă, dintr-o mulţime de motive, şi e bine că n-am mers mai departe. Cred că în seara asta ai nevoie în primul rînd de un prieten, nu de altceva.

Tanya se sili să-l privească.

– Un prieten n-ar avea acelaşi efect asupra mea.

– Probabil că nu. Se mişcă şi îşi întinse picioarele. Dar nu cred că a venit încă momentul potrivit. Zîmbi cu blîndeţe. Dar nu va mai trece mult.

Tanya îşi aminti de motivul pentru care îl invitase şi îşi simţi sîngele urcîndu-i în cap.

– Jake, există ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Nu mă întorc la birou.

Bărbatul îşi puse degetul pe buzele ei.

– Şi eu ar fi trebuit să-ţi spun ceva înainte să urc la tine. Doug şi cu mine ne gîndim la o schimbare, iar prezenţa ta la firmă e destul de riscantă. Nu ştiu ce se va întîmpla, dacă se va întîmpla. Dar mi-ar plăcea să te revăd, în afara orelor de serviciu.

Tanya îşi adună tot curajul. Iată că, în loc să scape de emoţiile care îi torturau sufletul, le îmbogăţise cu altele noi. Jake îi intrase în inimă. Categoric. Protestă în virtutea inerţiei.

– Nu se poate, Jake.

Bărbatul deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Nu o putea contrazice, dar era clar că nu-i convenea.

– Îmi pare rău. N-ar fi corect pentru nici unul din noi să ne implicăm în ceva serios.

– De ce, Tanya?

Şovăi şi aproape că-i spuse totul.

– Să zicem că trag după mine un bagaj prea greu şi nu-mi pot schimba itinerariul pînă nu reuşesc să scap de el.

Jake nu păru deloc încîntat de explicaţia ei.

– Şi după aceea?

– După aceea... Nu se gîndise prea mult la viitor, era ceva îndepărtat. Îşi dădu seama că acceptase durerea cu atîta supunere, că nu-şi mai

putea imagina viaţa fără ea. Viitorul o speria.

– Nu-ţi pot oferi nici un fel de garanţii, îi spuse ea, şi dacă aş face-o ai fi un prost să le accepţi.

Se ridică şi începu să-şi încheie nasturii cămăşii.

– Nu-ţi cer garanţii, Tanya. Se ridică la rîndul lui cuprinzîndu-i talia pe la spate, preluînd încheierea nasurilor cu obrazul lipit de al ei. Vreau doar să ne întîlnim.

Tanya închise ochii. Îşi deschisese sufletul în faţa ei, o ascultase, o iubise şi iată că-l îndepărta din nou.

– Ce am face? întrebă ea.

– Ce fac şi alţii dacă vor să se cunoască mai bine. Stau de vorbă, merg la cinema. Mi-ar plăcea să-mi arăţi Casa Ornamentelor.

– Şi mie mi-ar plăcea să ţi-o arăt, recunoscu Tanya înmuindu-se. Poate... peste cîteva săptămîni, Jake. Se răsuci în braţele lui. Am nevoie de timp. Iar tu vei fi liber să-ţi rezolvi problemele de la birou. Zîmbi şmechereşte. Nu avem decît de cîştigat amîndoi, nu-i aşa?

Jake o măsură din priviri.

– Mda, probabil. Oftă. Dar fuziunea cu *Dyer, Ingram & Peltz* ar putea dura luni întregi.

Tanya simţi o undă de şoc străbătînd-o din creştet pînă în tălpi.

– *Dyer, Ingram & Peltz?* Se holbă la el. Firma de avocați?

Jake o privi surprins.

– Da. Ne gîndim să facem o lipitură. Doug e foarte interesat.

Tanyei i se uscă gura.

– Şi tu?

– Nu ştiu. Se duse să-şi ia sacoul şi cravata. E una din acele probleme cu două laturi despre care ți-am vorbit. Te simți bine?

– Da, cum să nu? Se cutremură la gîndul că fuseseră atît de aproape să însemne ceva unul pentru celălalt. La o distanță de numai cîțiva milimetri. Ce bine că-şi putea lua rămas bun ştiind că inima îi rămăsese intactă. Mă simt foarte bine.

– Sigur?

Tanya dădu scurt din cap. Ba chiar îi zîmbi curajoasă.

– Cînd te pot suna?

– Nu ştiu.

– Peste cîteva săptămîni?

Ea aprobă printr-o înclinare a capului. De ce nu pleca odată? În inima ei complet intactă apăruse o mică crăpătură şi îl voia afară din apartamentul şi viața ei înainte să se întîmple ceva îngrozitor.

Jake îi ridică bărbia silind-o să-l privească.

– De ce am senzația că pînă atunci vei dispărea cu totul?

– Nu voi dispărea. Îşi simți ochii umplîndu-se de lacrimi şi se rugă lui Dumnezeu să nu i se reverse pe obraji. Unde să plec? şopti ea.

Jake zîmbi şi o sărută.

– O să-mi fie dor de tine.

– Şi mie de tine.

Iar după ce închise uşa în urma lui fu convinsă că nu o va mai suna niciodată. Nu şi după ce va afla adevărul.

Capitolul 5

Jake ieşi grăbit din biroul lui şi lăsă dosarul pe masa lui Phoebe.

– Arată grozav. Cîteva modificări minore şi poate fi trimis clientului.

– Prin poştă sau curier? întrebă Phoebe.

– Mai bine prin curier. Inima începu să-i bată mai tare. Poate va veni Tanya, îşi zise el şi se simţi dintr-o dată ca un adolescent îndrăgostit. Se mira că nu ajunsese încă să se plimbe cu maşina prin faţa casei ei.

– Nu-mi vine să cred cît de simplă a devenit redactarea documentelor cu macrourile create de fata angajată temporar, comentă Phoebe.

Jake se uită la secretara lui şi zîmbi.

– Tanya cunoştea bine programul *WordGo*, spuse el fără să-i placă faptul că se referea la ea

folosind timpul trecut.

Trecuse o săptămînă de la vizita în apartamentul ei. Şi cu toate că negase c-ar dispărea imediat ce nu va mai da ochii cu ea se temea că dacă va suna va descoperi că nu exista nici numărul de telefon, nici persoana în cauză. Iar atunci nu ştia ce va face.

Tanya îi lipsea mai mult decît ar fi crezut că e posibil. Şi se întreba dacă va reuşi vreodată să o cucerească.

– Puţin spus, replică Phoebe trezindu-l din reverie. V-a fost de mare ajutor. Iar eu mă bucur că odată întoarsă după o săptămînă de absenţă v-am găsit încă întregi la minte.

– Bănuiesc că te referi la „încă".

Phoebe zîmbi.

– Categoric.

– Ei bine, ne bucurăm că te afli din nou printre noi, spuse Jake. Se aplecă peste masă şi studie plicurile nedeschise. Ce-ţi mai face spatele?

Phoebe se răsuci dintr-o parte în alta.

– Bine. Doctorul mi-a spus că trebuie să reduc stresul, dacă vreau să scap de durerile de coloană. Şi voiam să vă informez că nu voi putea lucra prea multe ori suplimentare. Ştiu că asta ar putea crea complicaţii.

– Nu-ţi face griji, Phoebe. Ne descurcăm noi.

– M-am gîndit să cereți ca nouă recepționeră să cunoască şi programul *WordGo.* Ați reuşi să vă organizați mai bine.

Jake se încruntă dus pe gînduri.

– Nu ştiu dacă vom angaja o nouă recepționeră. În caz că fuziunea va reuşi, nu cred că va mai fi nevoie. Observă expresia tristă de pe fața lui Phoebe. Te vom lua cu noi, fireşte. Ar trebui să ştii deja că Doug şi cu mine nu putem exista fără tine.

– Nu e vorba de asta. Îşi muşcă buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu ştia cum. Crezi într-adevăr că veți face fuziunea cu *Dyer, Ingram?*

– Doug pare convins că merită să încercăm, replică el nu prea convingător.

– Şi tu?

Ridică din umeri.

– Văd avantajele...

– Şi?

– Şi dezavantajele. Va fi... altfel, munca la o firmă mare implică anumite schimbări.

Phoebe oftă.

– Cred că ar fi mai bine să-ți spun de pe acum ca să ştiți la ce să vă aşteptați.

– Ce să-mi spui?

– Că nu voi merge cu voi la *Dyer, Ingram.*

– Phoebe, nu te grăbi să iei o hotărîre, o preveni Jake. Fuziunea nu e încă sigură, detaliile n-au fost încă discutate.

– Nu. Phoebe clătină din cap hotărîtă. Te cunosc, şi îl cunosc pe Doug. Am lucrat deja la o firmă mare. Munca e tot atît de interesantă ca a unui fotograf silit să facă zilnic aceeaşi fotografie. De aceea am venit să lucrez pentru *Carlisle & Brubeck.* Îmi place atmosfera dintr-o firmă mică. Îl privi cu părere de rău. Regret din tot sufletul, dar nu cred că lucrurile vor merge la fel la *Dyer, Ingram.*

Arăta atît de necăjită, că Jake întinse mîna şi îi strînse uşor umărul.

– Nu-ţi face griji. Şi tu faci parte din firma noastră. Phoebe începuse să lucreze pentru ei imediat după ce deveniseră *Carlisle & Brubeck* firmă de avocaţi pledanţi. Dacă n-ai fi fost tu ne-am fi certat oră de oră în loc să o facem doar o dată pe zi.

Phoebe zîmbi şi ea aducîndu-şi aminte.

– Mai am şi acum cărţile de vizită pe care mi le-aţi tipărit în glumă: *Phoebe James, spălător-şef de sticle şi arbitru la* Carlisle & Brubeck. Foarte distins.

Jake rîse.

– Eram daţi dracului. Îţi mai aminteşti de pri-

mul nostru client?

– Grupul *Masterson,* rosti Phoebe apăsat. Mult stimatul Harlan Masterson, preşedinte şi despot.

– A insistat să treacă pe la birou care, dacă îți mai aminteşti, era plin de cutii pentru că ne pregăteam să ne mutăm aici.

– Iar pînă am reuşit, în jurul mesei mele s-a adunat un morman impresionant de ceşti de carton, cutii cu mîncare de la fast-food şi farfurii de plastic, replică Phoebe pe un ton sec. Mai cred şi acum că Harlan ar fi trebuit să fie impresionat.

– Mda, iar eu am crezut că lui Doug o să-i plesnească o venă de la tîmplă cînd Harlan a pornit spre birou imediat după proces. Singura cale prin care i-am putut abate atenția a fost să-l ducem la un restaurant elegant, unde l-am îndopat şi amețit. Nota de plată a fost atît de mare, că vreme de cîteva săptămîni n-am mîncat decît sandvişuri cu unt şi gem.

Izbucniră amîndoi în rîs. Fiecare din succesele de atunci fusese o victorie personală aducînd cu sine o existență eliberată de grijile zilnice. Cum aveau puține de pierdut nu se dădeau în lături de la nimic.

– Pe atunci era de bon ton să vă asumați anumite riscuri, spuse Phoebe.

– Mda, iar astăzi nu îndrăznesc să port cămăşi pastel şi cravate cu desene geometrice.

Jake oftă. Ura ca la vîrsta fragedă de treizeci de ani să se gîndească la viitor.

Poate fuziunea va fi un lucru bun. Exista întotdeauna şansa de a lua totul de la început. Cu toate astea Jake ştia foarte bine că avea prea puţine şanse să provoace schimbări majore în atmosfera rigidă de la *Dyer, Ingram.*

– Lucrurile se vor rezolva de la sine, vei vedea, îi spuse el lui Phoebe strîngîndu-i din nou umărul. N-aş vrea să te apuce din nou durerile de spate numai din cauza unei posibile fuziuni.

– Fii liniştit, nu se va întîmpla. Deşi mă simt mai bine acum, ştii că în caz de forţă majoră veţi putea apela oricînd la această Tanya.

Jake nu spuse nimic. Dorinţa îl copleşi brusc răspîndindu-i-se prin fiecare celulă a organismului. Voia să o simtă lipită de el reducînd viaţa la ei doi şi la ce era cu adevărat important.

Telefonul sună, iar Phoebe răspunse. Îşi ridică privirea spre şeful ei.

– Cum să nu, Doug? E aici. Îi întinse receptorul lui Jake.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Sînt la tribunal. Am trecut pentru cîteva mi-

nute ca să asist la un proces de care mi-a vorbit Ken.

– Care?

– Cel legat de *WordGo*... ştii tu, fondatorii au dat în judecată compania *TechComp* de care se ocupă Ken.

Jake îşi aminti. Se scrisese şi în ziare. Îi părea un pic rău de foştii directori de la *WordGo*. *TechComp* era un adversar demn de temut.

– Nu credeam că se va ajunge la proces.

– Uite că a ajuns. Şi bănuiesc că vei dori să fii prezent şi tu. Urmează martora reclamantului şi va fi supusă tirului lui Ken Ingram. Se numeşte Tanya Preston.

Degetele lui Jake strînseră receptorul. Ceva din tonul lui Doug îi reaminti fragmente de conversaţii...

– Tanya?

– Nu-i va fi uşor, spuse Doug. Îl ştii pe Ken.

– Am plecat, zise Jake.

– A urcat acum cinci minute, îi şopti Doug lui Jake cînd acesta se aşează lîngă el pe unul din scaunele din ultimul rînd. Avocatul reclamantului termină imediat. Ken se pregăteşte de atac.

Ochii lui Jake se îndreptară spre femeia aflată

în partea din faţă a sălii. Purta un taior sobru şi o bluză cu gît înalt. Avocatul reclamantului o instruise probabil cum să se îmbrace. Din nefericire hainele simple nu făceau decît să-i pună şi mai mult în evidenţă părul scurt, platinat. Îl pieptănase pe spate, coafura potrivindu-se de minune cu trăsăturile fine. Dar nimic nu-i putea anihila culoarea stranie. Răspundea întrebărilor cu o voce slabă, faţa fiindu-i lipsită de orice expresie.

Jake ura să o vadă supusă unei astfel de tensiuni.

– Ce am pierdut? întrebă el.

– Se pare că a lucrat vreo şase ani la *WordGo* înainte ca firma să fi fost acaparată de *TechComp,* practic încă de la început şi a avansat pînă a ajuns şefa departamentului de relaţii cu clienţii. La vremea aceea trebuie să fi avut deja foarte multe acţiuni, dar nu la fel de multe ca fondatorii companiei. Avocatul declară că după venirea lui *TechComp* noii directori au adunat tot felul de dovezi false împotriva oamenilor-cheie ca să-i poată concedia fără dreptul la acţiuni.

– Iar Tanya îi dă în judecată pentru prejudiciile aduse?

Doug clătină din cap.

– Nu. Reclamanţii sînt doi din foştii vicepre-

şedinţi. Se pare că directorul general s-a predat fără luptă. Aşa au ştiut unde să lovească şi cît de tare.

– *TechComp* a refuzat să ajungă la o înţelegere?

– Aici e buba, Jake. Erau dispuşi să accepte o înţelegere în afara curţii, dar cei doi vicepreşedinţi le-au declarat război. Îi interesează mai puţin banii şi mai mult răzbunarea.

– N-au ei norocul ăsta, murmură Jake. Simţi un dram de simpatie pentru avocatul reclamanţilor. Lucruri de genul ăsta se întîmplau tot timpul, dar disputele ajungeau foarte rar în faţa tribunalului. În ce fel e implicată Tanya? Şi de ce?

– Se pare că s-a săturat şi a plecat înainte de declanşarea ostilităţilor. Dar a rămas loială foştilor şefi. Doug îşi puse mîna pe braţul lui Jake. A fost logodită cu unul dintre vicepreşedinţi.

– Logodită?

– Da, logodită, urmînd să se mărite.

Privirea lui Jake se îndreptă imediat spre masa unde se aflau reclamanţii. Văzu profilul a doi bărbaţi care-l urmăreau pe avocat punîndu-i întrebări Tanyei. Nu le distingea trăsăturile. Privirea reveni la Tanya şi ascultă întrebările. Din cînd în cînd ochii ei se îndreptau spre cei doi cerînd parcă să-i

sprijine afirmaţiile.

Jake îl cunoştea pe avocat. Era un tip simpatic, de treabă. Talentat, dar nu se putea măsura cu bărbatul aflat la cealaltă masă care se ridică încheindu-şi sacoul şi pregătindu-se pentru a-i pune întrebări martorului.

„Ţine-te bine, îngeraş", îşi zise el în gînd. Spera ca avocatul reclamanţilor să o fi pregătit aşa cum trebuie.

– Domnişoară Preston – Ken Ingram zîmbi politicos –, aţi afirmat că, după ce *TechComp* a cumpărat *WordGo* şi a început să-şi pună în aplicare măsurile de redresare, „totul s-a schimbat".

– Da, răspunse Tanya prudentă. Se uită repede la avocatul celălalt.

– Au trimis o parte din personal la vînzări şi marketing şi au început pregătirile pentru lansarea unor noi produse. Oamenii-cheie care nu şi-au făcut datoria au fost imediat schimbaţi. Pe scurt, au iniţiat măsuri pentru reducerea cheltuielilor şi mărirea profitului, da? o întrebă Ken.

– Da. Jake văzu că ar fi vrut să spună mai multe, dar i se ceruse să răspundă doar prin da sau nu.

– Sînteţi la curent cu faptul că *TechComp* a preluat cinci companii punînd în practică acelaşi

program de reorganizare, iar patru dintre acestea demonstrează o creştere remacabilă a profiturilor?

– Nu.

Ken întinse o foaie de hîrtie.

– Am o listă.

– Vă cred, spuse Tanya în vocea ei strecurîndu-se o notă de sarcasm. Şi ce profit aveau înainte de preluare?

Ken zîmbi cu indulgenţă.

– Eu sînt cel care pune întrebările, domnişoară Preston.

Deşi se afla în capătul sălii Jake văzu imediat roşeaţa din obrajii ei. Martorii aveau dreptul la replici ironice numai în serialul *Perry Mason,* nu şi în viaţa de zi cu zi.

Jake îşi dădea seama încotro se îndrepta Ken. Va continua să stabilească faptul că măsurile luate de *TechComp* erau perfect rezonabile chiar şi cele care au avut ca rezultat plecarea unor oameni importanţi. Nu mai conta dacă acei doi vicepreşedinţi erau sau nu oameni importanţi. Dacă Ken reuşea să găsească măcar cîteva puncte slabe în afirmaţiile lor şi le punea la îndoială credibilitatea, măsurile adoptate de *TechComp* vor fi considerate necesare şi logice, iar reclamanţii vor pierde.

– Să trecem mai departe, continuă Ken. Conform celor declarate puțin mai devreme ați plecat de la *WordGo* la sfîrșitul lui martie.

– Exact.

– Și cînd ați rupt logodna cu Calvin Andres?

Ochii Tanyei se îndreptară brusc spre masa reclamanților.

– La naiba, murmură Doug consolîndu-l pe Jake.

– Mă opun, spuse domnul Avocat Cumsecade. E o informație irelevantă pentru cazul de față.

– Se respinge. Judecătorul se întoarse spre Tanya. Răspunde-ți la întrebare.

Unul din bărbații de la masă se aplecă spre avocat, iar Jake observă o schimbare imperceptibilă în atitudinea lui. Calvin Andres. Fostul logodnic al Tanyei.

– Cam la o lună după ce am plecat, răspunse Tanya încet.

Avocatul Cumsecade trebuie să-i fi spus să se aștepte la genul ăsta de întrebări.

– Dumneavoastră sînteți cea care a rupt logodna, nu-i așa? întrebă Ken.

Tanya dădu din cap, umerii lăsați și cearcănele de sub ochi trădîndu-i oboseala. Își dădu seama că știa ce urma.

– Da. Vrei să spuneți curții de ce ați rupt logodna?

– Mă opun.

Avocatul Cumsecade țîșni în sus. Jake trebuia să recunoască faptul că îşi dădea toată silința.

– Onorată Instanță, nu înțeleg unde vor să ducă aceste întrebări.

– Eu da, replică judecătorul cu nepăsare. Continuați.

– Domnişoară Preston? întrebă Ken.

– Lucrurile s-au schimbat între noi, atîta tot.

– Lucruri?

Tanya îşi înălță sfidător bărbia.

– Nu e o crimă ca doi oameni să nu se mai iubească, nu-i aşa, domnule Ingram?

– Nici vorbă. Dar puteți afirma că problemele apărute între voi nu aveau nici o legătură cu preluarea companiei de către *TechComp?*

– Au... au existat alte probleme.

– Sînt convins că au existat, o îmbărbătă Ken. Hai să ne concentrăm asupra celor determinate de postul ocupat la *WordGo*. Ce s-a întîmplat?

O clipă Tanya nu spuse nimic, iar Jake avu impresia că-şi căuta cuvintele cu mare grijă.

– L-am informat pe Cal că voi pleca după preluare. N-am vrut să rămîn şi să înfrunt noua si-

tuație, rosti ea în cele din urmă.

– Şi care a fost reacția domnului Andres?

Tanya privi din nou spre masa unde se afla fostul ei logodnic.

– Cal mi-a spus că va da în judecată *TechComp*. A afirmat că *TechComp* a distrus standardele stabilite de *WordGo* în privința integrității şi serviciilor. Nu voia să scape nepedepsiți.

Ken se întoarse şi aruncă juraților o privire surprinsă.

– Şi ăsta e motivul pentru care v-ați despărțit de bărbatul iubit?

– V-am spus că au existat şi alte probleme între noi, se răsti Tanya.

„Nu-l lăsa să te scoată din sărite, Tanya", zise Jake în gînd. Dar Ken era prea bun. O lovea exact acolo unde o durea cel mai mult.

– Eu cred însă că a existat un singur motiv, domnişoară Preston. Ken se întoarse spre ea. Domnul Andres v-a cerut să depuneți plîngere odată cu el, nu-i aşa?

– N-am vrut să mă implic.

– De ce n-ați vrut să dați în judecată compania *TechComp*, domnişoară Preston? Aveați un motiv la fel de întemeiat ca domnul Andres?

– Cal e unul din fondatorii companiei, replică

Tanya cu înverşunare. Are mai multe de pierdut decît mine.

– Dar şi dumneata ai avut mult de pierdut. Ken îşi studie însemnările. În cei şase ani cît ai lucrat la *WordGo* ți s-au oferit acțiuni în valoare de peste zece mii de dolari ca parte din compensație, nu-i aşa?

– Da.

– Şi cînd s-ar fi vîndut acțiunile?

– Anul ăsta.

– La ce valoare au ajuns acțiunile?

Tanya ridică din umeri.

– Nu ştiu... În jur de... două sute cincizeci de mii.

Jurații – Jake ar fi fost în stare să parieze pe orice că Ken alesese cît mai mulți funcționari – scoaseră la unison o exclamație de surpriză. Ken le ținun isonul cu un fluierat.

– Un sfert de milion de dolari. Repetă suma pe un ton dramatic. Ați refuzat să cereți compensație de la o companie care nu numai că v-a lipsit de această sumă – pe care e clar că ați obținut-o muncind cinstit, indiferent dacă acea companie ar fi fost preluată sau nu –, dar care v-a înşelat logodnicul refuzîndu-i o sumă cine ştie cît de mare. Ați avut şansa să vă recăpătați nu numai

suma, dar şi alţi bani ca daune morale. Poate chiar să vă recîştigaţi postul anterior în cadrul managementului. Se pare însă că v-aţi spălat pe mîini de *WordGo* şi de domnul Calvin Andres. De ce?

Toţi ochii din sală erau îndreptaţi asupra Tanyei. Privirea ei scrută şirurile de bănci. La un moment dat Jake avu impresia că-l văzuse şi încercă să o încurajeze. Dar expresia de pe faţa ei nu se schimbă cînd ochii reveniră la Ken Ingram.

Îi aruncă faimosului avocat o privire cruntă pe care Jake nu-şi dorea să o înfrunte vreodată.

– Domnule Ingram, nu-mi stă în fire să mă port aşa. Am muncit mult la consolidarea companiei *WordGo,* dar am făcut-o constant, la fel ca şi Calvin şi aproape toţi cei care au lucrat acolo. Probabil că nu mă veţi crede, dar n-am făcut-o pentru bani. Există oameni care preferă să facă lucrurile cu migală. Pentru noi a contat doar ca clientul să fie satisfăcut. Am făcut ceva de care putem fi mîndri nu doar ca să ne putem cumpăra o maşină luxoasă sau o casă într-un cartier mai select.

Acum, că sclipirile de mînie îi reveniseră în ochi, lui Jake i se păru că arată mai frumoasă ca niciodată. Incredibil de frumoasă şi oarbă la cap-

cana care i se întindea. „Opreşte-te, îşi zise el. E exact ce aştepta Ken de la tine."

Dar Tanya continuă.

– Nu vreau să par o inocentă care trăieşte într-o lume imaginară unde nu există preluări de companii. Dar viaţa e prea scurtă ca să o petreci luptîndu-te cu corporaţii mari, pentru că nu ajungi decît să le faci jocul. Te lupţi pentru aceleaşi trofee, iar atunci te au deja la mînă. Refuz să mă cobor la nivelul ăsta.

– Iată că domnul Andres şi colegul lui s-au coborît şi probabil că acesta e motivul adevărat pentru care aţi rupt logodna, nu?

– Nu. Vreau să spun că... Vocea îi şovăi vizibil. Nu-l condamn pe Cal pentru acţiunea intentată companiei *TechComp,* dar nu e lupta mea.

– Vă scuză pentru că nu-i sînteţi alături?

– Nu ştiu, spuse Tanya, iar Jake ştiu că minte.

– Spuneţi-mi, vă rog, cu ce vă ocupaţi ca să fiţi la înălţimea standardelor impecabile acum că nu mai lucraţi la *WordGo?*

Întrebarea lui Ken fu lovitura de graţie. Jake văzu că Tanya nu se aşteptase la aşa ceva, nereuşind să-şi ascundă şocul cînd înţelese gafa făcută. Preţ de o secundă se luptase cu curaj pentru principiile ei, dar juraţii nu aveau de unde

să ştie din ce aluat era făcută Tanya Preston. Vedeau doar ce le permitea Ken Ingram să vadă.

– Vă rog să răspundeți la întrebare, domnişoară Preston, stărui Ken. Şi fără să mişte vreun muşchi al feței lăsă impresia că fixa neînduplecat părul ei alb, lucios.

– Sînt curieră pe bicicletă, spuse ea.

Ken se întoarse spre clientul său zîmbind mulțumit.

– N-am alte întrebări, onorată Instanță.

Judecătorul lovi cu ciocănelul în pupitru.

– Şedința se amînă pînă mîine la zece dimineața. Puteți coborî, domnişoară Preston.

Tanya se ridică, palidă şi firavă. Iar spectatorii şi reporterii se înghesuiră pe intervalul dintre bănci.

Jake se strădui să nu o scape pe Tanya din ochi în timp ce era înghițită de mulțime. Se împinse pe lîngă Doug, dar partenerul său îl prinse de braț.

– Unde mergi?

Jake se răsuci spre el.

– Unde naiba crezi că merg?

– Hei, uşurel. Nu vei obține nimic dacă îl iei la bătaie.

– Nu-l aveam în colimator pe viitorul tău şef, dacă asta te îngrijorează.

Doug arăta de parcă era şi el gata să tragă cîțiva pumni.

– Fir-ar să fie, Jake, mă crezi chiar atît de prost? Mă refeream la Calvin Andres. Nu ştii nimic despre relația dintre dintre el şi Tanya.

– Îmi pare rău, Doug. Dar trebuie să o ajut oricare ar fi relația dintre ei. Şi nu garantez pentru acțiunile mele dacă Andres spune sau îi face ceva. Dacă asta nu reprezintă ideea lui Ken despre cum ar trebui să mă port într-o sală de judecată atunci mă tem că va avea o mare surpriză.

– Bine, bine. Doug îşi coborî vocea. Ascultă, dă-mi două minute ca să-l scot pe Ken din sală, apoi n-ai decît să faci indiferent ce vrei. Îi aruncă o privire aspră. Cînd ai caftit ultima oară pe cineva?

Jake făcu ochii mari, apoi buzele îi schițară un zîmbet trist.

– Fie, recunosc că nu sînt Cassius Clay.

– Eu nici măcar degetul lui mic.

Jake îşi înălță o sprînceană.

– Nu subestima forța unui avocat şucărit. Scoate-l pe Ken de aici.

Îl urmări pe Doug depărtîndu-se, croindu-şi

drum prin mulţime şi luîndu-l pe Ken de braţ. Trecu la acţiune imediat ce-i văzu ajungînd la uşă.

Tanya stătea la o parte lîngă avocat, unul din reclamanţi şi fostul logodnic. Calvin Andres. Îl examină atent, iar studiul scoase la lumină un amănunt frapant: Calvin Andres era un tip obişnuit. Se aşteptase măcar la nişte trăsături ieşite din comun care să-i fi indicat motivul pentru care Tanya îl iubise.

Dar Calvin Andres era un bărbat oarecare. Şi înţelese că reprezentase punctul lui slab. Ca să cîştige dragostea Tanyei şi să o păstreze, un bărbat trebuia să depăşească limitele convenţionalismului.

– Ar fi fost mai bine să poarte perucă, spuse celălalt vicepreşedinte. Părul a stricat totul.

– Nu, replică avocatul obosit. Părul n-a mai contat deloc odată ce s-a lansat în micul ei discurs. Ne-am asumat un risc chemînd-o ca martor şi iată că n-a funcţionat. Mă tem că ne-a făcut mai mult rău decît bine.

Andres se mulţumi doar să clatine din cap.

– Nu înţeleg. De ce, Tanya? De ce ai face aşa ceva?

Jake se apropie şi o privi pe Tanya. Inima i se

strînse imediat ce dădu cu ochii de fața ei. Se uita la Andres cu expresia unui om care nu mai înțelege nimic.

– Tanya. Își puse mîna pe brațul ei și o întoarse. Privirea ei se mută asupra lui. Era atît de palidă, că Jake se temu că va leșina. Tanya, sînt aici.

Simți o bătaie pe umăr.

– Hei, tu cine mai ești? întrebă Calvin Andres.

– Avocatul ei, se răsti Jake.

Bărbatul lăsă mîna în jos. Ochii i se îndreptară nesiguri spre Tanya.

– De ce are nevoie de un avocat?

„Să o apere de idioți ca tine", îi veni lui Jake să strige dîndu-și seama că acțiunea de salvare nu avea nici o legătură cu motivul pentru care se afla lîngă ea.

– E preocupată de ce se întîmplă, la fel ca tine, replică el cu o duplicitate tipică unui avocat.

Andres nu păru să-l audă. Se făcuse alb ca varul.

– Tanya, scumpa mea, n-am știut că ai angajat un avocat. Știu cît de mult urăști ideea luptei pentru ceva ce nu mai există. N-ar fi trebuit să te fac să simți că e de datoria ta să depui mărturie, credeam însă că înțelegi ce vreau să fac.

Privirea Tanyei se îndreptă asupra lui.

– Dar nu asta s-a întîmplat, Cal. Ai făcut ce ai crezut de cuviinţă. Am vrut să te ajut chiar dacă n-am fost de acord, atîta tot. N-am vrut să se ajungă aici. Nu bănuiam că...

Se întrerupse, iar Jake văzu că abia se mai ţinea pe picioare. Trebuia să o scoată cît mai repede la aer. Îşi puse braţul pe după umerii ei.

– Să mergem, îngeraş, murmură el.

Tanya se trase de lîngă el dornică să se explice.

– Cal, te rog să mă crezi că n-am vrut să-ţi fac nici un rău. Jake nu e decît...

– Să mergem, Tanya, o întrerupse Jake. Dumnezeu să-i ajute, dar nu putea sta lîngă ea ascultîndu-i explicaţiile date cu lacrimi în ochi. Şi nu voia să-l mai audă pe Andres numind-o „scumpa mea".

O împinse pe Tanya afară din sală şi de data asta ea se lăsă în voia lui. Odată ce trecură de uşă îi luă mîna şi aproape că o făcu să alerge pe treptele tribunalului pînă la parcarea unde îşi lăsase maşina.

Din nefericire însă întreaga acţiune de salvare trebuie să fi pus în mişcare creierul Tanyei care se opuse.

– Jake, stai!

Îi dădu ascultare. Se răscuci țintuind-o de perete cu cîte o mînă de o parte şi alta a capului.

– Da?

Îl privea cu ochi mari, speriați.

– Unde mergem? întrebă ea.

Asta o ştia.

– La mine acasă, răspunse el.

Tanya se încruntă. Jake ar fi fost bucuros să-i vadă sclipirea războinică din ochi în oricare alt moment, dar nu şi acum.

– Nu vreau...

– Nu-mi pasă ce vrei. Ai ajuns să urăşti toți avocații din lume şi nu pot spune că te condamn. Dar nu o să te culci urîndu-mă şi pe mine. Ai priceput?

Ea dădu din cap fixîndu-l cu ochi căprui de ciută speriată.

– Bine. Atunci hai să plecăm odată de aici.

Capitolul 6

Tanya se lăsă legănată de maşina lui Jake în timp ce traversa Golden Gate Bridge în drum spre Maria County. Privi pe geam, ascultînd huruitul motorului. Ar fi făcut orice ca să nu se mai gîndească la ce se întîmplase în sala de judecată.

Dar golul din stomac persista şi nu putea uita felul în care Ken Ingram îi invadase intimitatea. Se terminase. Şi în loc să dea o mînă de ajutor stricase totul. Îl făcuse pe Cal să sufere.

Strînse ochii scîrbită de comportarea ei. Simți căldura unei mîini pe degetele care strîngeau marginea scaunului.

– Tanya, spuse Jake, cum te simți?

Inspiră adînc o dată, de două ori şi răspunse numai după ce se calmă:

– Bine.

De ce acceptase să vină cu el? În clipa de față nu-şi dorea decît o gaură în care să se poată ascunde. Odată ajunşi la apartamentul lui se îndoia că-şi vor petrece seara mîncînd popcorn şi urmărind filme vechi. Va trebui să-i explice: Jake merita o explicație. Dar cea de acum nu avea prea mare înțeles nici măcar pentru ea. Atunci de ce ar avea pentru el?

Jake opri maşina într-un cartier cu vile de la marginea colinelor.

– Am ajuns, spuse el.

Tanya se întoarse, îl privi, apoi se lăsă ajutată să iasă din maşină şi condusă pe trepte pînă în casă.

Întinse mîna în spate ca să aprindă becurile scăldînd încăperea într-o lumină plăcută. Dar cum picioarele încă îi tremurau se împiedică de treapta care marca trecerea în sufragerie.

Jake o prinse de cot, iar Tanya simți o senzație stranie de sufocare.

– Stai jos, o sfătui el. Îți aduc ceva de băut.

Dar Tanya nu se aşeză. Îşi croi drum printre mobile pînă la fereastră şi privi amurgul cu brațele încrucişate la piept. Aşa o găsi Jake.

– Am nişte coniac, rosti el din spatele ei.

– Nu mă dau în vînt după băuturi alcoolice.

Paharul apăru lîngă cotul ei.

– Bea-l, insistă el cînd ea nu făcu nici un gest să-l ia.

Tanya apucă paharul, îi aruncă o privire sfidătoare şi dădu lichidul pe gît. Strînse buzele imediat ce alcoolul îi arse gîtul aducîndu-i lacrimi în ochi.

– Am zis să-l bei, nu să-l torni pe gît, replică Jake amuzat.

Tanya îi dădu paharul fără să spună nimic şi se întoarse privind din nou pe fereastră. Cerul se acoperea de nori mari, negri. Venea furtuna.

Se chinui să înghită nodul din gît. Lucrurile nu mergeau deloc bine. Simți prezența lui Jake în spatele ei.

– Vorbeşte-mi, Tanya, zise el în cele din urmă.

„În regulă, o să vorbesc. Numai nu mă atinge. Dacă mă atingi sînt pierdută."

– Nu m-am aşteptat să fie atît de... bun.

– Ken?

Dădu din cap.

– Şi nu m-am aşteptat să mă descurc atît de jalnic. N-ar fi trebuit să depun mărturie.

– Tanya, nu aveai de unde să ştii. Ken e unul dintre cei mai buni avocați pledanți de pe Coasta de Vest. De aceea are clienți ca *TechComp*. Oftă. Nu cunosc mulți oameni care ar putea face față unui interogatoriu condus de Ken Ingram.

– Cu asta te ocupi în sala de judecată? întrebă ea pe un ton aproape acuzator sfredelindu-l cu o privire dușmănoasă.

Jake strînse fălcile.

– Fac tot ce pot pentru clientul meu, Tanya. E meseria mea. N-am de gînd să-mi cer scuze.

Tanya se încruntă simțind cum blestematul de nod din gît se făcuse şi mai mare.

– Îmi pare rău, Jake. Nu te urăsc, şopti ea. O ştii, nu-i aşa?

– Mă bucur totuşi să o aud.

Îl văzu cu coada ochiului ridicînd o mînă şi se gîndi că o va atinge. Dar nu făcu decît să-şi lărgească nodul cravatei.

– Nu trebuie să te consideri vinovată pentru ce s-a întîmplat astăzi. Avocatul reclamantului ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte. Dacă avea vreun motiv să creadă că nu vei sprijini cauza din toată inima n-ar fi trebuit să te numească martor. Era de presupus că vei slăbi poziția clientului reducîndu-i şansele de reuşită.

– Dar am vrut să-l susțin pe Cal. Am vrut să ajut. Simți amenințarea lacrimilor şi se concentră spre întunericul de dincolo de fereastră.

– Normal că ai vrut să ajuți. Dar de ce?

Tanya ridică din umeri sperînd să o fi făcut cu nonşalanță.

– E o poveste lungă. Nu sînt sigură că vrei să o auzi.

– Am destul timp.

– Atunci nu sînt sigură dacă mi-ar plăcea să ți-o spun.

Dacă nici Jake nu va înțelege era sigură că totul ar fi fost mult mai greu de suportat.

– Mi-ar plăcea să încerc.

Dorise să evite amănuntele vieții ei trecute. Era într-adevăr o poveste lungă – lungă şi încă nerezolvată.

– În regulă, spuse ea. Dar nu uita că tu ai insistat.

– N-am să uit.

– Am început să creez pentru *WordGo* imediat după ce am terminat colegiul. Eram încîntată că voi cîştiga bani iar munca la *WordGo* nu semăna deloc cu o slujbă. Oamenii erau simpatici, nesofisticați. Rîse scurt. Nu mi-am dat seama cît de deosebit este mediul în care lucrez decît după venirea celor de la *TechComp*. Îmi plăcea enorm tot de făceam... şi n-a trecut mult pînă m-am îndrăgostit de Cal tocmai pentru că făcea parte din acest mediu.

Bănuia că lui Jake nu-i era uşor să o asculte vorbind despre bărbatul cu care fusese gata să se mărite. Înghiți în sec ştiind că trebuia să continue.

– Venirea celor de la *TechComp* a schimbat totul. Oamenii au început să se bată pentru posturile lor, iar bătălia a scos la iveală tot ce era mai rău în ei. Conducerea voia să lanseze pe piață noua versiune la WordGo. Dar nu era încă gata, iar clienții urmau să fie dezamăgiți. Se zvonea însă că oamenii cu poziții-cheie erau schimbați imediat dacă nu se conformau programului, aşa că şeful a trebuit să se conformeze. Îşi frecă ochii. Nu-l condamn. Avea o familie de întreținut. M-a implorat pur şi simplu să fac cum îmi cere. Îmi amintesc şi acum de senzația apăsătoare simțită atunci. Trebuia să plec sau să mă las în voia curentului. Se opri. M-am simțit ca domnul Krafcheck.

Jake dădu din cap.

– Îmi amintesc cum arăta în acea zi cînd l-am întîlnit în biroul tău. Obosit de viață. Oamenii n-ar trebui să se simtă aşa. De aceea am plecat de la *WordGo.* Ştiam că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte, iar eu aveam de înfruntat această situație. Nu m-am aşteptat însă ca logodnicul meu să fie atît de orb.

Se întoarse în cele din urmă spre Jake.

– Cred că am ştiut-o în aceeaşi zi, după discuția cu şeful meu. M-am dus în biroul lui Cal. Semăna cu cartierul general în timpul unei re-

voluţii. Îşi marcaseră mişcările şi acţiunile pe o tablă.

Tanya ridică din umeri.

– Nu trebuia să fii specialist în afaceri ca să-ţi dai seama că nu aveau şanse să cîştige. Poate numai în caz că ar fi jucat la fel de murdar, şi chiar şi atunci nu existau asigurări că vor cîştiga. Mi-am dat demisia în aceeaşi zi. Cînd Cal şi unii din ceilalţi au fost concediaţi mi-a cerut să mă alătur echipei care voia să dea compania în judecată. Se uită în ochii cenuşii ai lui Jake. N-am putut. Un lucru atît de important pentru el, iar eu n-am putut să-l fac. Cal a fost atît de dezamăgit, că mi s-a părut corect să-i redau libertatea şi să rup logodna. Cînd le-am spus părinţilor mei, tata şi-a ieşit din minţi. Fusese atît de mîndru de mine şi iată că îmi dădeam demisia şi rupeam logodna în numai cîteva săptămîni.

Tanya oftă din adîncul sufletului.

– Cal a fost ca un fiu pentru tata. Probabil de aceea l-am plăcut atît de mult. Tata a muncit la aceeaşi companie pînă a ieşit la pensie. Era întru totul de acord cu Cal şi mă considera ipocrită şi lipsită de simţul realităţii.

Vocea ei îşi pierdu din forţă. Amintirea acelei scene îi provoca şi acum o mare durere.

– Voia să rămîn măcar pînă îmi voi putea

vinde acțiunile, iar eu nu ştiam cum să-i spun că nu voiam banii aceia, mai ales că banii erau mijlocul de care se folosea *TechComp* ca să motiveze şi să controleze acțiunile oamenilor. Mi-am vîndut mobila şi tot ce îmi amintea de Cal, apoi m-am angajat curier pe bicicletă. Am devenit o rebelă în toată regula...

Lăsă fraza în suspensie. Apoi trase adînc aer în piept şi continuă:

– Mi-am tuns părul, l-am vopsit într-o culoare cît mai stranie. Şi am devenit ceea ce n-am vrut să fiu niciodată. Cinică, lipsită de iluzii, gata mereu să mă apăr, singură. Am descoperit că nu fac prea multe parale într-un mediu în care sînt singură împotriva restului lumii.

Jake îşi puse mîna peste a ei.

– Nu eşti singură, Tanya.

Atingerea lui fu cît pe ce să o scoată din răbdări. Se trase de lîngă el şi făcu cîțiva paşi, dar nu se depărtă prea mult. Îşi încrucişă brațele la piept înfigîndu-şi degetele în umeri şi privi în gol.

– N-am vrut decît să-i fac să înțeleagă – pe cei de la *TechComp,* pe Cal, pe oricine era dispus să asculte – ce s-a întîmplat şi în ce fel au făcut atît de mulți oameni să sufere.

– Şi după aceea? o îndemnă Jake să continue vorbindu-i cît mai blînd.

Tanya închise ochii şi se gîndi.

– Nu ştiu. Presupun că e partea neclară a pledoariei mele. Înţelegerea nu va schimba nimic.

– Depinde de cine înţelege, spuse Jake.

Inima i se strînse. „Mai bine nu, Jake, îi venea să spună. Nu mă face să cred că ai putea înţelege. Nu mă face să sper."

– Păi, ar putea fi şi mai rău. Pe lîngă tot restul lumii te-aş fi putut îndepărta şi pe tine. Suspină şi se blestemă în gînd pentru momentul de slăbiciune. Dar mai e încă timp. Şi se pare că sînt în mare formă.

Afirmaţia ei îl făcu să se încrunte.

– Tanya, crezi că mărturia ta va fi singurul factor care va duce la pierderea procesului?

– Vor pierde? întrebă ea.

– Da, dar spune-mi, crezi că se va întîmpla din cauza ta?

Tanya se gîndi cîteva clipe.

– Nu. Dar nu l-am ajutat. N-aş fi depus mărturie dacă aş fi ştiut că îi pot face rău.

– Şi nu aveai de unde să ştii. Cal ţi-a cerut ajutorul, iar ţie ţi s-a părut ceva logic. Avocatul lui a fost de acord şi ar fi trebuit să ştie ce face. S-a înşelat. După cum văd eu lucrurile, ei sînt cei care te-au dezamăgit pe tine şi nu invers.

O îmbrăţişă pe la spate trecîndu-şi braţele

peste sîni şi punîndu-şi palmele peste mîinile ei. De data asta Tanya nu se mai retrase.

– Nu te-aş fi supus niciodată unei astfel de presiuni. Mărturia ta n-ar fi ajutat la nimic. Şi cu siguranţă că n-ar fi fost de nici un ajutor pentru tine.

Tanya închise ochii şi se lăsă încetul cu încetul în îmbrăţişarea lui cufundîndu-se parcă într-o baie fierbinte care îi calma atît muşchii, cît şi nervii. Îl simţi deschizînd braţele şi mai larg lipind-o de pieptul lui.

– Îţi mulţumesc, Jake, şopti ea. Pentru punctul de vedere al avocatului. Aveam nevoie să-l aud.

– Cu multă plăcere, murmură el cu buzele în părul ei.

– Şi îţi mulţumesc că nu te-ai oferit să negociezi o compensaţie în locul acţiunilor pierdute.

– M-ai crezut în stare de aşa ceva? întrebă el adînc ofensat.

– Păi, i-ai spus lui Cal că eşti avocatul meu, nu?

– Oh. Respiraţia lui îi încălzea părul. Numai pentru că n-am putut spune „Sînt un prieten important" sau ceva la fel de imbecil.

Vocea îi suna supărată. Păi, da, în ultima jumătate de oră nu-i vorbise decît despre fostul ei logodnic.

– Ştii că totul s-a terminat între mine şi Cal, nu-i aşa?

El nu-i răspunse.

– S-a terminat. Am vrut mai demult să închid acel capitol al vieţii mele. Îşi coborî bărbia. Of, Jake. Am crezut că, din cauza asocierii cu firma lui Ken Ingram odată ce vei descoperi legătura mea cu *WordGo* nu vei mai dori să mă vezi niciodată.

– Nu-i voi permite lui Ken Ingram să-mi monitorizeze viaţa personală, replică Jake pe un ton ferm.

Tanya închise ochii recunoscătoare.

– Dumnezeule, mi-a fost atît de dor de tine, şopti ea.

Braţele lui se strînseră mai tare în jurul ei.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Sînt foarte fericit să te văd. Sînt fericit să te văd încă de prima oară cînd am dat cu ochii de tine.

– Serios?

– Păi, cu excepţia primelor douăzeci de minute.

Tanya îşi înclină capul frecîndu-şi obrazul de al lui.

– Şi tu m-ai făcut să-mi pierd minţile.

– Ce vorbeşti?

– Din cauza ochelarilor.

– Nu:

– Ba da. Şi a bretelelor.

Cîteva clipe Jake rămase nemişcat, ca lovit de trăsnet, apoi Tanya îl simți scuturîndu-se de rîs.

– Perversă mică...

O întoarse spre el şi o sărută. Tanya începu să se piardă sub buzele lui cînd dintr-o dată brațele lui se încordară pe spatele ei şi apoi îi dădu drumul.

– Ar fi mai bine să te duc acasă, spuse el cu o voce caldă, vibrînd de dorință.

Tanya se încruntă privindu-l contrariată.

– Dar, Jake, am crezut că... adică după felul cum, hm...

– Da, dar eşti răscolită de cele întîmplate.

Pentru o clipă palma îi mîngîie obrazul. Apoi, cu un efort evident lăsă mîna să-i cadă pe lîngă corp. O studie muşcîndu-şi dus pe gînduri buza de jos.

– Vreau să mă culc cu tine, Tanya. Pe cuvînt. Dar vreau să însemne ceva pentru amîndoi. Ce vrem de fapt în seara asta? Un pic de consolare sau ceva cu totul diferit?

Ea îl privi năucită.

– Nu ştiu. Ce mai contează?

Ştiu însă imediat că nu erau cuvintele potrivite. Ar fi vrut să le ia înapoi, să reformuleze totul.

– Jake, nu asta am vrut să spun.

Ochii lui se înăspriră.

– Şi ce ai vrut să spui?

Tanya deschise gura silindu-şi cuvintele să iasă afară. Dar îi rămaseră în gît. Nu-i putea vorbi cînd se uita la ea de parcă i-ar fi crescut coarne. Se aştepta într-adevăr ca Jake să aibă acelaşi gen de sentimente pentru ea? Probabil că atunci cînd spusese că voia ca seara să însemne acelaşi lucru pentru amîndoi dorise să o avertizeze să nu-şi facă iluzii că ar putea fi altceva decît o plăcere de moment.

– Doar nu te aştepţi ca o persoană atît de perversă ca mine să se simtă atrasă de un avocat? atacă ea fără milă.

Jake o fixă cu o privire de oţel.

– Mă bucur că ţi-ai revenit la normal. Îi luă jacheta de unde o lăsase cînd intrase în casă. Sau versiunea ta asupra normalului. Arătă cu capul spre uşă şi îi întinse jacheta.

Tanya îl privi cu gura căscată.

– Nu te deranja, stimate domnule Carlisle. Tanya porni spre uşă smulgînd jacheta din mîna lui. Nu cred să fi menţionat faptul c-aş fi alergică la BMW-uri. Am făcut deja urticarie.

– Dacă te grăbeşti ai şanse să prinzi ultimul feribot, replică el pe un ton cît se poate de politicos.

Este la trei-kilometri pe şoseaua spre sud.

Tanya trecu pe lîngă el aruncîndu-i o privire duşmănoasă. Cum de se putea purta aşa? Jake fusese mereu echilibrat. Binevoitor, cumsecade. Ce-l apucase?

Şi ce o apucase pe ea? se întrebă Tanya, după ce uşa se trînti în urma ei.

Nu făcu nici cincizeci de metri pînă ajunse să regrete fiecare cuvînt. Se sprijini de un gard şi dădu cu piciorul în nişte pietricele.

– Oh, la naiba. De ce nu-i putea spune că era nebună după el?

Se opri şi se întoarse, dar picioarele parcă îi prinseseră rădăcini. Ce i-ar putea spune, de fapt? „Dragă Jake, ştiu că am o limbă ascuţită şi arăt precum un clovn fugit de la circ, că viaţa mea a ajuns o harababură, dar nu văd de ce toate asta ar fi o piedică în calea iubirii noastre."

Ce mai explicaţie incitantă, nu?

Jake nu avea nevoie de ea. Nu o dorea.

Oh, ba da, o dorea. Un bărbat nu-şi croia drum cu coatele înapoi în viaţa unei femei dacă nu o voia lîngă el. Îşi aminti de înţelegerea arătată, de sprijinul oferit. Şi îşi aminti de mulţumirile ei. Nu se putea întoarce. Pur şi simplu nu putea.

Trebuia, însă, chiar dacă numai ca să-i dea o explicaţie, să-şi ceară scuze. Apoi va pleca, pen-

tru totdeauna, dacă asta voia de la ea. Iar ideea o făcu să se simtă de parcă ar fi primit o lovitură în plexul solar.

Nu, nu se putea întoarce numai ca să-l audă luîndu-şi rămas bun de la ea. Era mai bine aşa.

Ah, dar Jake...

O rafală de vînt urmată de aversa de ploaie puseră capăt nehotărîrii. Tanya o luă la fugă înapoi pe unde venise, mişcîndu-se cu greu din cauza fustei ude lipite de picioare. Se opri în dreptul celei de-a treia vile, studiind-o cîteva clipe. Toate arătau la fel.

– Jake! strigă ea sperînd ca una din uşi să se deschidă. Dar nu se întîmplă nimic. Porni pe aleea care ducea la uşa uneia din ele care i se păru ceva mai cunoscută şi îşi lipi nasul de geam: Jake!

Puse mîna pe clanţă şi uşa se deschise. Intră împleticindu-se, pe faţă şiroindu-i atît lacrimi, cît şi picături de ploaie. Privi în jur. Lampa. Îşi amintea lampa. Dar unde era Jake? Îşi aruncă pantofii îmbibaţi de apă.

– Jake? rosti ea încet.

Se uită în bucătărie. În cămară. În garaj. Înăuntru se afla doar BMW-ul încrezut şi uscat.

Tanya îşi şterse nasul de mînecă, un gest cu totul lipsit de fineţe. Începea să i se facă frică.

Unde era? Plecase s-o caute. Nu era ca şi cum s-ar fi pierdut prin pădure. Nu făcuse decît cel mult o sută de metri şi se întorsese pe acelaşi drum.

Apucă balustrada şi începu să urce scările la etaj tot mai disperată cu fiecare pas. Acum, că se întorsese, pregătită să facă pace, îl voia aici. Dezamăgirea era covîrşitoare. Încordarea de peste zi, cearta cu Jake, hainele ude lipite de piele – toate adunate la un loc – îi zdruncinară orice rezistenţă. „Nu-i nimic, îşi zise ea, tot aveam nevoie de o porţie zdravănă de plîns."

Ajungînd la capătul scărilor se întoarse şi se aşeză pe una din trepte. Stătu cu umerii lăsaţi şi braţele pe lîngă corp aşteptînd să se reverse din ea ceea ce toată seara picurase ca de la un robinet prost închis.

Dar lacrimile nu-i dădură ascultare. Pufni supărată.

– Nu pot nici măcar să plîng ca lumea! ţipă ea. Cuvintele răsunară straniu în casa aparent goală. Jake! ţipă ea. Numele plesni pereţii ca un bici ud. Îşi puse capul în poală şi dădu drumul unui hohot sfîşietor.

Apoi simţi o uşoară apăsare pe umăr. Nişte mîini mari i se strecurară sub braţe şi fu ridicată în sus.

– Şşş, murmură Jake. O să rămîi fără voce şi o să-mi bagi vecinii în sperieți. O duse în baie unde o depuse pe marginea căzii. Luă un prosop curat şi începu să-i şteargă fața.

– Îmi pare rău, Jake, suspină ea. Cînd am spus că nu contează de ce ne culcăm m-am referit la faptul că nu pot face dragoste cu un bărbat numai pentru că îmi vine să plîng, mă simt singură, mi s-au aprins călcîiele după el sau mai ştiu eu ce. Nu cu tine. Dacă mi s-a aprins călcîiele s-a întîmplat numai din cauza ta. Luă prosopul din mîinile lui şi îşi şterse ochii de unde lacrimile țîşniră în sfîrşit. Am nevoie de tine, Jake. Şi dacă astăzi am nevoie de tine în alt mod decît mîine, adevărul este că tot de tine am nevoie. Strînse prosopul simțindu-se penibil şi rămase cu privirea în jos. Nu de oricine. Nu mă cunoşti deja?

– Uită-te la mine, Tanya.

Clipi şi-şi ridică ochii.

– Nu-ți dai seama că nu ştiu nimic despre tine? întrebă el. Pînă în seara asta n-ai făcut altceva decît să mă eviți, ai găsit o mie şi una de scuze. Mi-ai cerut să nu-mi bag nasul în treburile tale şi, Dumnezeu mi-e martor, am încercat. Dar nu sînt clarvăzător. Nu sînt eroul din basmele cu zîne. Îi luă prosopul şi-l aruncă în chiuvetă. Iar cînd e vorba de tine nu sînt nici avocat. Sînt doar

un bărbat. S-ar putea să doresc să fiu mai mult pentru tine, dar e tot ce pot fi.

Tanya îl privi uitîndu-şi lacrimile.

Jake îşi scoase cravata, iar poalele cămăşii îi atîrnau peste pantaloni. Arăta de parcă s-ar fi pregătit de culcare cînd iată că se năpustise înapoi în viaţa lui.

Oftă şi îşi trecu dosul palmei peste obraz simţindu-se dintr-o dată foarte stîngace.

– Arăt atît de rău pe cît cred?

Se răsuci privindu-se în oglindă. Ba chiar mai rău. Părul îi era lipit de cap. Ce-i mai rămăsese din rimel se întinsese în jurul ochilor, iar pielea roşie de la atîta frecat cu prosopul semăna ca urticaria despre care glumise.

– Jake, am un talent deosebit să spun prostii.

Jake nu se uita la ea. Mişcarea ei bruscă îi lipişe de piele materialul fin al bluzei prin care se vedeau acum sfîrcurile trandafirii. Ochii lui erau îndreptaţi asupra lor, apoi reveniră spre faţa ei.

– Dumnezeule, Tanya, nu porţi niciodată sutien? spuse el cu respiraţia tăiată.

– De ce n-ai venit cînd te-am strigat, dacă tot erai aici? întrebă ea.

Privirea lui coborî, apoi se ridică înfruntînd-o pe a ei cu o expresie şmecherească.

– Trebuia ca tu să vii la mine. Am făcut o

treabă atît de jalnică cu salvarea ta de la tribunal că n-am vrut să mă fac şi mai tare de rîs alergînd după tine prin ploaie. Dar m-am simţit complet distrus, dacă ideea te consolează cu ceva. În plus, conceptul de eroism a devenit un fel de laudă de sine. Oamenii ar trebui să înveţe să se salveze singuri. E poziţia pe care o adopt şi la tribunal. Nu ştiu de ce am crezut că...

Tanya îi acoperi gura cu a ei. Se arcui spre el, iar Jake o luă în braţe pornind clătinîndu-se spre dormitor. Odată ajunşi lîngă pat căzură deasupra. Tanya îl privea solemn.

– N-am vorbit serios cînd am spus că nu m-aş putea culca cu un avocat, Jake. Şi eşti un erou minunat. Pe cuvînt. Necazul e că eu nu prea sînt genul de demoazelă la ananghie.

– Tot ce se poate. O sărută cu blîndeţe. Cu mutrişoara asta...

– Şi limba ascuţită, completă ea bine dispusă.

Jake zîmbi.

– Şi... avînd convingeri ferme, eşti ultima persoană care are nevoie de sprijin moral. Mi-ai spus-o încă din prima zi.

– Dar unei fete tot îi place să fie impresionată, măcar aşa, din cînd în cînd. Îşi plimbă palma pe braţul lui. Îmi pare rău, Jake. Îmi pare foarte rău că mi-am ieşit din fire.

Jake îşi înalță umerii.

– Mda... presupun că m-am simțit ofensat.

– Şi eu. A fost o zi lungă. Zîmbi şi îşi puse palma pe obrazul ei. Mă iubeşti?

– Da! Şi tu?

Ea dădu din cap, iar Jake îşi oferi fruntea să fie sărutată. Tanya se execută pecetluind înțelegerea.

Au rămas întinşi cîteva minute bucurîndu-se de faptul că se aflau împreună. Tanya se încordă şi fu străbătută de un fior de frig din cauza hainelor ude în care era încă îmbrăcată. Jake îşi trecu mîinile peste ea încercînd să o încălzească.

– Speriată?

Ea dădu din cap.

– Vreau să fie bine şi pentru tine, Jake, şopti ea cu toată sinceritatea.

– Atunci calmează-te. Am sperat mereu ca prima oară cînd vom face dragoste să fie o experiență amuzantă. Nu jenantă. Pari genul de femeie care ştie să se distreze la orizontală. Zîmbi. Te-ai simți mai în largul tău dacă mi-aş pune ochelarii şi bretelele?

Tanya izbucni în rîs.

– Nu. Roşi. Eu... cred că ar fi mai bine să-ți spun de la început. Obiceiurile mele sexuale sînt... cît se poate de clasice.

Ochii lui se întunecară scînteind răutăcioşi şi îşi înălță sprîncenele.

– Fără bice şi lanțuri?

– Fără.

– Fără nasturi metalici? Arăta adorabil de dezamăgit. Fără legat cu cătuşe?

Tanya rîse din nou, de data asta şi mai stingherită.

– Jake!

Îşi coborî capul şi îşi trecu buzele peste ale ei.

– Ce păcat. Am găsit o femeie căreia îi place sexul demodat.

Începu s-o sărute, apoi îşi înălță capul, se lăsă într-o parte şi, adoptînd o expresie cît se poate de serioasă, îi desfăcu fără grabă nasturii bluzei. După ce termină depărtă marginile de mătase şi îşi lăsă palmele să alunece peste pielea încă udă cuprinzîndu-i sînii.

– Nu... nu port sutien, îi explică ea în şoaptă, pentru că nu prea am ce să împing în sus. Nu ştiu dacă înțelegi la ce mă refer. Îşi apăsă palma peste sîni, un gest ocrotitor. Sper... că n-ai un fix pentru sîni, domnule avocat.

Jake îşi lăsă capul spre sînul ținut în mînă şi depuse un sărut pe sfîrcul întărit.

– Mic şi tare. Exact cum îmi place, murmură el, mai ales dacă mic şi tare e ataşat de tine.

Frumoasa mea, oftă el cu buzele lipite de gîtul ei, cît eşti de dulce. O atinse cu limba făcînd-o să tremure sub el.

Gura lui coborî, sărutările devenind mai apăsate. Ei i se tăie respirația, iar pieptul se ridică spre buzele devoratoare ale lui Jake. După ce descrise cu limba încă cîteva cercuri ametitoare, vîrful ei îi atinse în sfîrşit mugurul trandafiriu.

Tanya gemu şi-şi înfipse degetele în părul lui.

– Spune-mi cum îți place, rosti el printre sărutări.

Tanya i se agăță de umeri.

– Te... descurci... foarte bine.

Limba lui zvîcni peste vîrful sensibil.

– Haide, Tanya. Spune-mi. Nu pot fi chiar atît de grozav.

– Jake, icni ea, crede-mă. Eşti... mai mult... decît grozav.

Îi simți zîmbetul pe curba sînului.

– Putem termina oricînd vrei tu. Ne oprim şi facem un scrabble înainte să...

Tanya deschise ochii umbriți de pasiune şi se uită la el. Nu era sigură dacă îi plăcea această latură a lui Jake... activitatea asta de seducere era executată cu prea multă nonşalanță. Înainte să se...

– Să o luăm de la capăt.

Tanya îl apucă de cămaşă şi îi trase capul pînă cînd ochii lui ajunseră în dreptul feţei ei.

– Gura, stimate avocat, zise ea, şi dezbrăcarea.

– Cum vrei tu. Se rostogoli pe spate schimbînd brusc poziţia.

Tanya scoase o mică exclamaţie de uimire, apoi realiză unde se afla. Deasupra lui. Şi o privea cu o dorinţă pătimaşă plimbîndu-şi palmele în sus şi în jos pe muşchii coapselor ei. Aştepta. Venise rîndul ei.

Se simţi roşind copleşită dintr-o dată de sfială. Îi desfăcu nasturii cămăşii cu degete care tremurau, apoi le răsfiră peste părul de pe piept. Se pierdu cu totul în plăcerea năucitoare dată de senzaţia cărnii tari sub palmele umede. Geamătul neaşteptat o făcu să-şi îndrepte ochii spre faţa lui.

El nu-i răspunse, iar ochii lui aveau însă o nuanţă mai întunecată.

– Jake, spune-mi ce-ţi place.

Se uită cum pleoapele lui coboară, iar ochii zăbovesc asupra sînilor ei revenind din nou la faţă.

– Tu îmi placi.

– Nu face pe prostu', unde vrei să te ating?

– Nu.

– Cum adică nu?

– Pentru mine e bine oriunde mă atingi atîta

timp cît nu te opreşti.

Se încruntă.

– Jake...

– Tanya.

Îi aruncă o privire sfidătoare şi îşi mută palmele spre sfîrcurile lui. Îşi frecă buricele degetelor de cercurile cafenii.

– Aşa e bine?

Jake gemu.

Degetele ei alunecară peste coapse, peste muşchii tari ai abdomenului, coborînd înnebunitor de încet spre cureaua pantalonilor.

Jake nu mai răbdă, îi apucă încheieturile mîinilor şi o trase spre el. Întinse mîinile şi trase de fermoarul fustei.

Apoi făcu o mişcare bruscă schimbînd din nou poziţiile lor. Îşi vîrî degetele sub partea de sus a fustei şi chiloţilor, trăgîndu-le peste şolduri şi coapse.

Tanya apucă de cureaua pantalonilor şi desfăcu catarama. Fermoarul, gata să crape peste umflătura de dedesubt, se deschise de la sine, iar Tanya îi trase jos pantalonii şi lenjeria, eliberîndu-l.

Nu ezită nici măcar o secundă. Nu avea de ce. Îl cuprinse cu mîna dornică să-i simtă forţa în palmă. Voia ca el să treacă prin aceeaşi tortură, incapabil să se controleze, la capătul răbdării.

Degetele i se unduiră peste carnea catifelată şi moale.

– Tanya, gemu el. Îşi puse o mînă peste a ei. Data viitoare tot ce vrei tu. Acum însă... e prea mult.

Îi luă mîna ducîndu-i-o la inimă. Apoi şi-o puse peste a lui. Inima îi bătea nebuneşte, iar Tanya ştiu că a ei trebuia să bată la fel.

– Înainte de a merge mai departe, murmură Jake, spune-mi dacă e nevoie să luăm vreo măsură de precauţie.

– Nu-ţi face griji. Iau pilula, răspunse ea, apoi văzu expresia de pe faţa lui Jake...

– Nu-i nevoie să-mi explici, o întrerupse el. Pe cuvînt, Tanya. Sîntem amîndoi persoane adulte.

– Normal că sîntem. Doctorul mi-a recomandat pilulele pentru că organismul mi-a luat-o razna. Din cauza stresului am slăbit cinci kilograme în două săptămîni şi am sărit peste un ciclu.

Jake o lipi de el.

– Sărăcuţa de tine. N-am ştiut.

– Nu aveai de unde să ştii.

Se sărutară din nou, cu tandreţe, strîngîndu-se în braţe. Mîinile lui mari se plimbară peste trupul ei, iar Tanya îşi dădu seama că o făcea consolînd-o pentru chinurile îndurate.

– Te doresc atît de mult, şopti cu buzele pe

obrazul ei. Vreau să uiți suferința din aceste ultime luni. Vreau să fiu în tine mai mult decît orice altceva.

– Şi eu te vreau în... murmură ea.

– Nu doar în trupul tău, în mintea ta. Într-un loc unde aş putea alunga durerea.

Tanya îi apucă încheietura oprindu-i mîngîierile pentru o secundă, apoi îl lăsă să continue. O atingea de parcă ar fi făcut dragoste cu ea de mii de ori, de parcă ar fi găsit fiecare loc secret. Nu voia să-i spună în aceste clipe că va trece foarte mult timp pînă cînd va putea avea din nou încredere în cineva; nu voia să se gîndească la cît de mult va dura. Îl voia în ea atît cît se putea.

Cînd o pătrunse încremeniră amîndoi. Orice mişcare cît de mică ar fi provocat sfîrşitul. Răbdară suspendați între dorință şi împlinire şi-şi recăpătară stăpînirea de sine.

Apoi, Jake se împinse cu mişcări line, puternice. Aproape dure. Se retrăgea, apoi se împingea şi mai adînc.

Tanya uită de tot ce o înconjura, simțurile concentrîndu-i-se asupra unui anumit loc. Ochii lui erau umbriți de întuneric devenind aproape negri de o pasiune nemărginită.

Tanya îl privea în ochi pe Jake, emoțiile transformîndu-i-se în senzații fizice gata să erupă.

– Jake! exclamă ea incapabilă să se mai abțină.

Bărbatul îi urmări tremurul, pe fața lui citindu-se ravagiile clipei de extaz. Apoi închise ochii şi-şi dădu capul pe spate. Îl simți explodînd în ea, îşi simți spasmele de răspuns.

Apoi închise ochii la rîndul ei cuprinsă de un sentiment răscolitor de recunoştință. Îşi auzi numele, rostit în depărtare, apoi mai aproape, cînd pieptul lui se lăsă peste al ei, şi Jake, îi rosti la ureche:

– Tanya.

Rămaseră aşa, uniți, incapabili să se despartă. Lipsită de vlagă Tanya nu-şi dorea decît să doarmă, dar într-un colț al minții imagini demult uitate începură să se deruleze rapid. Apoi, chiar înainte să fie cuprinsă de somn, recunoscu fragmente ale existenței ei adunîndu-se la un loc, ca într-un film dat înapoi, şi se simți din nou întreagă.

Capitolul 7

Jake se trezi singur. Nu se grăbi să se scoale întrebîndu-se dacă Tanya plecase. Spera că nu, dar n-ar fi fost surprins să constate că restul casei era la fel de gol ca şi patul. Deşi petrecuse împreună cu Tanya clipe de neuitat, de o intimitate cutremurătoare, cum nu mai existaseră altele în viaţa lui, avea destulă minte ca să-şi dea seama că Tanya se temea încă că, după cele aflate la tribunal, nu va mai dori să aibă de-a face cu ea. Noaptea trecută nu făcuse decît să-i dovedească contrariul. O dorea alături.

Îşi puse o pereche de pantaloni de trening şi se duse în baie. Se spălă pe dinţi şi pe faţă. Pe un braţ metalic atîrna un prosop ud. Podeaua duşului avea picături de apă şi observă că prosopul cu care ştersese seara trecută faţa Tanyei era

împăturit frumos pe masa de toaletă. Tanya se simţise ca acasă. Jake zîmbi şi coborî la parter.

Rămase o clipă în hol încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine şi să-şi ascundă bucuria imensă cînd dădu cu ochii de Tanya în bucătărie cu capul îngropat în studiul ziarului de dimineaţă.

– Bună dimineaţa, spuse el cu un aer firesc trecînd pe lîngă ea şi oprindu-se în dreptul frigiderului. Scoase o cutie de carton cu lapte şi luă o înghiţitură. Se aplecă peste masă şi se uită la ea.

– Bună dimineaţa, replică ea cu aceeaşi nonşalanţă. Nu se uita – poate nu voia – să se uite la el, ochii rămînîndu-i fixaţi asupra ziarului.

„Nu-i nimic", îşi zise el în gînd, bucuros că o poate examina în voie. Faţa îi era lipsită de orice fard. Cu părul cîrlionţat, era îmbrăcată în halatul lui, un veşmînt larg, din mătase bleumarin, cu revere matlasate şi manşete de un albastru-deschis. Mînecile îi treceau cu mult de încheieturi. Cordonul fusese legat strîns în jurul taliei. Jake mai luă o înghiţitură de lapte, întrebîndu-se dacă purta ceva pe dedesubt.

Tanya. Se excita numai amintindu-şi cum îşi pusese palma pe abdomenul ei noaptea trecută, numai ca să o atingă, iar ea se lipise de el, îl cuprinsese cu acele picioare superbe şi făcuse

dragoste de parcă nu i s-ar fi oferit nici o altă ocazie.

Jake se răsuci spre chiuvetă încercînd să respire rar şi adînc. Ar fi trebuit să ştie că nu-i va fi uşor cu ea în această dimineaţă. Conform năravului obişnuit de a acţiona mai întîi şi de a gîndi numai după aceea probabil că acum era măcinată de regrete, reale sau imaginare. Dar el ştia că tot ce trăiseră noaptea trecută fusese cît se poate de real. Şi va exista din nou. Trebuia.

Se întoarse spre ea, ceva mai stăpîn pe emoţiile sale.

– Ai dormit bine? întrebă el cu o dezinvoltură voită.

– Îhm. Tanya întoarse pagina netezind-o meticulos.

Jake făcu un pas spre masă.

– Salteaua n-a fost prea moale?

Tanya clătină din cap.

– Nici prea... tare?

Ea îşi coborî capul; iar Jake o văzu roşind.

– Nu.

Jake îşi răsfiră degetele peste ziar şi se aplecă spre ea.

– Acum că am eliminat acele dubii, nu-mi rămîne decît să înţeleg că a fost numai bună.. Tanya?

Se văzu silită să-l privească, ochii însă îl implorau însă s-o lase în pace.

– Da?

– Ei bine?

Privirea ei rătăci asupra pieptului lui gol.

– Da, Jake. Vocea nu fu decît o şoaptă îngroşată. A fost... numai bine.

– Atunci ce-ar fi să-i dai ursuleţului un pupic.

Ochii ei se fixară asupra gurii lui. Înghiţi în sec.

– Cum-cum să nu.

Îi atinse uşor buzele, apoi ceva mai apăsat. Gura ei se deschise încet, iar reacţia lui fu imediată. Avea un gust încîntător. Se întrebă la ce se gîndea femeia de lîngă el, de ce părea atît de nesigură. Să fi fost prea dur noatea trecută? Dumnezeu îi era martor că încercase să fie blînd, ştiind că avusese o zi dificilă. Dar păruse la fel de disperată ca el.

Se retrase înainte ca sărutul să se fi încheiat şi o privi iscoditor.

– De unde timiditatea asta, Tanya? întrebă el cu mîinile puse încă pe masă.

Obrajii ei părură să ia foc. Coborî pleoapele şi strînse buzele în felul acela care începea să-l recunoască şi care spune că Tanya Preston se pregătea să spună ceva cît mai şocant, evitînd o situaţie neplătită.

– N-am cu ce să mă îmbrac, i-o trînti ea în cele din urmă, de parcă asta ar fi explicat totul. Adică nimic care să nu arate de parcă ar fi fost purtat în ploaie apoi aruncat pe podea.

Jake refuză să se lase dus de nas.

– Îndrăznesc să afirm că ai găsit ceva cît se poate de potrivit, spuse el. Adevărul e că ți se potrivește ție mai bine decît mie.

Tanya înălță spre el nişte ochi exasperați.

– Poate că tu te-ai simți în elementul tău călătorind în halat cu feribotul, dar eu nu. Ai dreptate să mă consideri demodată, dar ce să-i faci, aşa sînt eu.

Jake chicoti.

– Sînt sigur că voi găsi ceva în ce să te îmbraci.

– Ceva care să se potrivească cu pantofi cu tocuri? întrebă ea enervată. Mă îndoiesc să ai încălțăminte pe măsura mea.

Jake îşi vîrî talpa sub un scaun şi-l trase lîngă masă ca să poată sta jos. Îşi puse picioarele pe marginea mesei şi întinse mîna după prima pagină a ziarului.

– Întotdeauna eşti atît de ursuză dimineața? întrebă el aruncîndu-şi ochii pe titlurile articolelor. Dacă nu e decît lipsa de cofeină, îmi pot programa aparatul s-o pregătească la ce oră îți place.

Remarcă imediat că Tanya fu scandalizată de comentariul lui.

– Te dai mare, nu-i aşa, dom'le avocat?

– Poftim? Privi peste marginea ziarului.

– Ce te face să crezi că noaptea trecută se va repeta?

Jake înălță dintr-o sprînceană.

– Presupun că te referi la actul minunat de iubire fizică pe care l-am dus la împlinire. De două ori sau mă înşel cumva?

– Aşa te porți tu de obicei dimineața? pară ea fără să-i răspundă.

– Cum?

– Ca un încrezut.

– Of, haide! Nu încrezut. Făcu o strîmbătură. Urăsc cuvîntul ăsta.

– Încrezut, oftă ea sfidătoare. Şi atît de mulțumit de propria persoană de parcă te-ai fi pupat în oglindă înainte să vii să mă săruți!

– Acum te înşeli. Noaptea trecută am fost mulțumit. În dimineața asta încă nu. Zîmbi. Poți face tot ce vrei cu mine, îți stau la dispoziție.

Tanya îl sfredeli cu o privire duşmănoasă.

– Mă enervezi! declară ea roşind din nou. Se ridică şi mînecile îi alunecară de-a lungul degetelor. Partea din față a halatului se deschise cînd apucă de cordon şi îl legă mai bine. Jake îşi

dădu seama că era furioasă, că i-ar fi tras cu mare plăcere o palmă, dar lui i se păru teribil de incitantă.

– Pleci undeva? întrebă el. Nu uita ce s-a întîmplat cînd ai plecat ultima oară aşa ţîfnoasă.

Ea nu-i răspunse, părînd să fi rămas deocamdată fără replică – eveniment rar pentru Tanya. Ocoli masa cu gîndul să iasă din bucătărie, dar un braţ o opri şi ateriză brusc pe genunchii lui. Jake se săturase de purtarea ei.

– Tu eşti cea cu toane, spuse el făcîndu-i dojenitor cu degetul. Acum, înainte să o iei la fugă, ce-ar fi să-mi spui ce mama dracului se întîlmplă?

Tanya trase de halatul care îi alunecase peste umăr şi îi aruncă o căutătură urîtă.

– Bine, îţi spun. Mi-am dat seama dintr-o dată că tu ştii totul despre viaţa mea amoroasă, dar eu nu ştiu nimic despre a ta!

Jake se zgîi la ea stupefiat.

– Ce legătură are una cu alta?

– Una foarte importantă! Se foi încercînd să scape, dar Jake nu-i dădu drumul. Un bărbat sănătos şi arătos ca tine trebuie să fi avut cîteva relaţii în viaţa lui.

– Fireşte că am avut. Tot nu pricepea încotro bătea.

– Şi ai fi putut alege oricare femeie superbă.

Le-ai fi putut avea la picioare.

– N-aş zice că... O privi contrariat. Tanya, doar n-ai stat aici gîndindu-te că ai intrat într-un club care mă are ca membru de onoare, nu-i aşa?

Ea refuză să se uite la el.

– Nu chiar.

– Atunci ce?

– Spune-mi un singur lucru, Jake: de ce nu eşti cu o fată minunată care să ştie să-şi țină gura, şi cu care să nu-ți fie ruşine să ieşi în oraş. Care – vocea i se sparse – să te iubească nebuneşte?

– Poate pentru că, în afara celui de-al treilea criteriu celelalte nu sînt deloc importante. Îşi puse brațul pe umerii ei şi o mîngîie cu un deget pe obraz. Nu-ți voi spune că n-am avut partea mea de aventuri, dar nu există rămăşițe sentimentale care să afecteze relația dintre noi.

Tanya pipăi reverele matlasate.

– Nici măcar cu femeia care ți-a dat halatul ăsta? întrebă ea.

– Ce te face să crezi că l-am primit de la o femeie?

– Haide, Jake. Îi aruncă o privire plină de subînțelesuri. Bărbații nu-şi cumpără niciodată halate de mătase.

Jake zîmbi.

– E adevărat că mi l-a cumpărat o femeie.

Tanya rămase cu gura căscată.

– Cineva important?

– Foarte.

– Cine... unde e acum?

Jake o mişcă pe genunchi şi-şi ridică privirea în tavan.

– Cît e ceasul?

– Acum? făcu ochii mari. Jake îşi putea da seama foarte uşor cam ce fel de gînduri îi treceau prin minte. Ar fi dat orice să bată cineva în clipa aceea la uşă. Se uită la ceasul de deasupra chiuvetei.

– Şapte treizeci şi cinci, spuse el. Probabil că pregăteşte micul dejun pentru bărbatul cu care trăieşte de treizeci şi cinci de ani.

Tanya clipi o singură dată.

– Mama ta ți-a cumpărat halatul? izbucni ea.

– De Crăciun. Şi aş vrea să-ți atrag atenția că eşti prima persoană care îl poartă. În afară de parada obligatorie din dimineața de Crăciun, au trecut şapte luni de cînd reuşesc să-l evit.

– De ce ți-ar cumpăra mama ta un halat de mătase? întrebă ea.

– Ultima oară cînd mi-am petrecut sfîrşitul de săptămînă acasă am venit la micul dejun în pantaloni scurți cu o gaură într-un loc destul de vizibil.

Mama a fost de părere că pantalonii scurți nu sînt o îmbrăcăminte decentă pentru a lua micul dejun.

– Iar această îmbrăcăminte princiară i-a satisfăcut pretențiile.

El dădu din cap, trecîndu-şi o mînă peste coapsa Tanyei.

– Dar nu mă pot supăra pe ea, murmură Jake, mai ales cînd văd cît de bine îți stă în el. Mîinile îi urcară spre talie. Tanya, n-am crezut că vei regreta, altfel nu te-aş fi băgat în pat noaptea trecută. Am crezut că e clar.

– Nu regret, îi spuse ea încet. Dar acum că am făcut dragoste totul s-a schimbat. Nu mi-am dat seama că va fi aşa.

– Ce anume s-a schimbat?

Se uită la el cu o privire îngrijorată şi gura uşor deschisă.

– Eşti atît de diferit, Jake, spuse ea. Cînd un avocat plin de prestanță tras la costum şi cravată, cînd... Ochii îi alunecară pe pieptul gol fără să se oprească în talie, iar Jake se simți cam stingherit de conturul evident al erecției – ruşinea şi mîndria oricărui mascul – proclamîndu-i înflăcărarea în termeni cît se poate de clari. Cînd te schimbi şi devii altcineva. Avocatul din tine nu poate fi acelaşi om cu bărbatul care... care m-a iubit noaptea trecută.

Jake era bucuros că o spusese în sfîrşit. Bucuros că ştia că o iubise, că o iubea şi că o va iubi, vai pentru totdeauna.

– Scumpa mea, şi avocaţii au obiceiul să se excite, replică el evitînd să dea glas gîndului care îi venise în minte simţindu-se, la fel ca ea, nesigur, şi labil din cauza intensităţii acestor emoţii cu totul noi.

Tanya se încruntă.

– Asta a fost tot? Poftă carnală?

– Nu, răspunse el cu hotărîre, ştiind că-i lăsase o impresie greşită.

– Hm, am crezut şi eu cîndva că atracţia dintre noi e pur sexuală, dar... ochii îi reveniră asupra feţei lui. Trebuie să ştiu, Jake. Cine eşti tu cel adevărat?

– Nu mă pot lăuda cu o personalitate standard, spuse Jake. Sînt mai multe lucruri. La fel ca tine, Tanya. Pe de o parte femeia care îi face zile fripte avocatului apărării. Cea care încearcă întotdeauna, în ciuda constrîngerilor sau a propriilor rezerve, să facă doar ce crede că e corect.

Tanya zîmbi.

– Eşti dulce. Asta nu pare să se schimbe.

– Nu cred că dulce e un adjectiv pe care l-aş dori asociat cu persoana mea, murmură el. Va trebui să se dea jos cît mai repede de pe ge-

nunchii lui, altfel nu va mai fi răspunzător pentru actele sale.

– Păi, eşti şi alte lucruri. Dar întotdeauna dulce.

Jake o studie printre pleoapele coborîte.

– Dovedeşte-o, insistă el.

Iar Tanya îşi puse palma pe pieptul lui şi-l sărută.

Jake îşi trase uşor capul înapoi neştiind încă sigur dacă în această dimineaţă dorea afecţiune sau ceva mai mult. Apoi mîna ei alunecă în sus, se lipi mai bine de el şi dădu drumul unui mic scîncet.

Jake nu avu nevoie de altă încurajare. O ridică şi o întoarse ca să-l călărească. O simţi încremenind. Ochii ei miraţi îi studiau faţa. Îi înclină bărbia într-o parte şi îşi apăsă gura peste a ei. Pe măsură ce sărutul lua amploare, o simţi deschizîndu-se ca o floare la primele raze ale soarelui, abandonul îndemnîndu-l să-i exploreze gura mai adînc, pînă cînd mîngîierilor umede şi intime se alătură şi limba ei.

Tanya îşi înfipse degetele în umerii lui, se arcui peste mîinile lui străbătută de un fior cînd degetele lui mari se frecară de sfîrcurile întărite.

– Nu mi-a venit să cred că în viaţa ta n-au existat o sută de alte femei, spuse ea cu voce

răguşită. Îi cuprinse faţa între palme şi-l sărută cu patimă. Jake, faci dragoste de parcă te antrenezi în fiecare zi din săptămînă.

– Pardon, îngeraş. Fac dragoste de parcă aş vrea să mă antrenez în fiecare zi din săptămînă... dar numai cu tine. Îi luă mîna şi o vîrî între trupurile lor îndemînd-o să desfacă nodul de la şnurul pantalonilor. Tanya înţelese şi se execută. Şnurul cedă iar Tanya se lăsă pe spate suficient ca să-i tragă pantalonii peste şolduri, atingîndu-l imediat ce bărbăţia ieşi din material.

Jake scoase un geamăt gutural.

Începu să-şi plimbe palmele peste sînii ei ciupind-o uşor de sfîrcuri şi urmărind reacţiile pe chipul îndrăgit. Îi plăcea enorm să ştie că o putea face să trăiască emoţii atît de puternice. Se întrebă cît de aproape era de culme, ştiind bine că nici el nu va mai rezista mult. Va încetini totul peste cîteva clipe dîndu-le şansa să-şi recapete respiraţia. Peste... o... clipă.

Dar Tanya îşi pierdu răbdarea. Se sprijini cu talpa piciorului de podea şi-şi înălţă uşor şoldurile.

– Aşteaptă, Tanya, gîfîi Jake cu mîinile pe talia ei.

Însă chiar în timp ce vorbeau femeia îl potrivi în ea.

Jake simţi cît era de pregătită şi fu cuprins de

năvala unor senzaţii imposibil de stăpînit. Va muri dacă nu o va avea imediat. O pătrunse dintr-o singură mişcare. O cuprinse cu braţul ţinînd-o nemişcată şi îi luă bărbia în palmă.

– Dumnezeule, Tanya, respiră el greoi. Să nu-ţi imaginezi vreodată că există o altă persoană care mă poate face să simt la fel. Îşi puse gura peste a ei, deschisă, solicitînd întreaga atenţie. Apoi, pentru că nu putea răbda, îşi afundă degetele în şoldurile ei, o ridică şi lăsă forţa gravitaţiei să-i poarte pe culmile extazului. Îţi jur că dacă o faci...

„Cum voi trăi fără ea?“ strigă o voce în mintea lui. O emoţie copleşitoare, aducînd a teamă, îi străbătu trupul precum o undă de şoc, dar senzaţia dispăru aproape la fel de repede pe cît apăruse.

O urmări pe Tanya închizînd ochii, o simţi vibrînd în jurul lui, o plăcere înnebunitoare care îl făcu să-şi piardă fărîma de control, ţîşnind în ea. Erupse în explozii mute care îl lăsară fără vlagă alungînd din minte orice gînd logic.

Îşi reveniră încetul cu încetul. Jake trase adînc aer în piept în timp ce sîngele încă îi mai zvîcnea în urechi. Tanya respira şi ea de parcă ar fi stat mult cu capul sub apă.

Jake începu să rîdă.

Tanya îşi înălţă capul de pe umărul lui.

– Ce ţi se pare atît de amuzant?

Jake o îmbrăţişă.

– Dacă şi ăsta-i sex clasic nu-mi rămîne decît să mă călugăresc.

Făcură duş împreună. Jake pentru prima oară în acea dimineaţă, Tanya a doua oară. Fu surprins să constate că era din nou gata să facă dragoste, la fel ca ea. Se iubiră din nou, după care se spălară reciproc.

Se ţinu de cuvînt şi îi găsi nişte haine cît de cît decente cu care să se îmbrace: o pereche de pantaloni scurţi din bumbac care îi ajungeau pînă la genunchi şi care trebuiră fixaţi cu o curea din piele în jurul taliei ei. Ansamblul fu completat de o cămaşă largă cu mînecile ridicate. Jake îi găsi o pereche de sandale cu cureluşe uitate de cineva după un *barbecue*. I se potriviră aproape perfect.

Făcură un pas înapoi studiind creaţia artistică în oglinda din baie.

– Arăţi grozav, spuse el cu toată sinceritatea. Oare ce-ar zice mama ta dacă ar afla că fiica ei s-a prezentat la tribunal fără lenjerie de corp.

– Am avut o pereche cît se poate de respectabilă de chiloţi, îi atrase ea atenţia pe un ton îngăduitor, pe care un anume avocat, mai bine

nu-l mai menţionăm, i-a făcut fîşii cu o seară în urmă.

– Dar tot mai avem de lămurit problema stringentă a sutienului, replică acel anume avocat.

– În ce mă priveşte, problema sutienului e ca şi rezolvată, rîse Tanya. Te previn, dom'le avocat. Nu e cazul să o aduci din nou în discuţie, altfel s-ar putea să mi se dezvolte un complex de inferioritate.

– Nici nu mă gîndesc. Jake desfăcu un nasture al cămăşii şi strecură o mînă înăuntru cuprinzîndu-i sînul. Sînt mult prea perfecţi ca să fie strînşi de un sutien.

– Jake...

– În regulă. Îşi trase mîna afară şi încheie cămaşa. Ce zici de un mic dejun?

O conduse în bucătărie.

– La ce oră trebuie să te las la lucru? întrebă el în timp ce scotea ouăle, şunca şi pîinea din frigider.

– Nu trebuie. Tanya se instală pe un scaun uitîndu-se cu coada ochiului la scaunul pe care făcuseră dragoste. Surprinzînd privirea lui îndreptată asupra ei, roşi imediat ce-l văzu zîmbind amuzat şi îşi trînti hotărîtă călcîiul deasupra de parcă ar fi spus: Nu e decît un scaun. Mi-am luat liber.

– Excelent. Pînă după-amiază n-am nici o întrunire. Putem lua micul dejun în voie şi te duc acasă înainte de a pleca la birou. Puse feliile de şuncă una lîngă cealaltă într-o tigaie din teflon.

Tanya îl urmări dusă pe gînduri.

– Jake, nu e nevoie să te deranjezi pentru mine. Pot lua feribotul.

– Tanya. Se încruntă la ea. Nu-i va permite să se ascundă din nou, nu şi după dimineaţa asta.

Tînăra se încruntă la rîndul ei.

– Jake.

– Am făcut dragoste cu tine de patru ori în ultimele douăsprezece ore. Vreau să petrec mai mult timp în compania ta, bine?

– Nu e vorba de...

– Atunci despre ce este vorba, Tanya? Poate tu reuşeşti să minimalizezi ce simţim unul pentru altul, rosti el cu înverşunare, dar eu nu. Se întoarse la treburile lui uşor enervat că vorbise ca un bărbat îndrăgostit lulea. Boablele de cafea sînt în frigider, spuse el. Iar maşina de măcinat în dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

Cîteva minute nu se întîmplă nimic, apoi auzi uşa frigiderului închizîndu-se şi deschizîndu-se, boabele măcinate. Momentul de tensiune păru să fi dispărut. Jake încercă să nu se gîndească la posibilitatea ca Tanya să plece singură şi încercă

să găsească un subiect neutru de conversaţie, dar ceea ce-l preocupa cel mai mult era ce vor face de acum încolo.

„E mai bine să nu insişti. Ştii deja cît e de sperioasă."

Tanya fu prima care întrerupse tăcerea apărută între ei.

– Mm, murmură ea ducînd ceaşca aburindă la gură. Îi aruncă un surîs peste masă. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să pregătesc cafeaua. Sînt destul de pretenţioasă, mai ales că nu prea am prilejul s-o beau prea des aşa cum îmi place.

– Cu toate cafenele alea grozave din cartierul financiar? întrebă el mirat.

– Nu ajung la BABS la timp ca să beau o ceaşcă pe drum, iar odată ce am primit itinerariul nu mai am timp. Şi, adăugă cu un surîs jenat, trebuie să recunosc că fac parte din categoria celor care se scoală tîrziu şi ajung în ultima clipă.

Şi în dimineaţa asta? Ce o făcuse să întîmpine zorile de una singură într-un mod atît de necaracteristic? dori el să întrebe, dar renunţă.

– Povesteşte-mi cum este să lucrezi la BABS. Subiectul părea suficient de nevinovat. Nu prea ştiu multe despre munca ta.

Tanya ridică din umeri şi muşcă dintr-o felie de pîine prăjită.

– E o nebunie, după cum probabil îți închipui deja. Dar nebunia îşi are justificarea şi înțelesul ei.

– Serios?

– Îhm. Spre exemplu, în prima zi cînd am intrat în hangarul de la BABS eram îmbrăcată în ceva similiar cu ce am acum pe mine. Arătă cu degetul spre ptantalonii simpli şi cămaşa lipsită de zorzoane. Haine în care să mă simt confortabil, tenişi, părul – aşa cum era atunci – prins într-o coadă de cal. Eram pregătită să merg pe bicicletă, dar nu şi să fiu curier. În prima oră de lucru era cît pe ce să fiu omorîtă de două ori. Tu ce ai face dacă ai vedea unul din acei curieri trăsniți venind în goană spre tine la colțul străzii?

– L-aş lăsa să treacă, recunoscu el.

– Exact. Arătam ca o amatoare în căutare de un mic exercițiu fizic. Nimeni nu s-a dat la o parte pentru mine.

Jake încercă să-şi imagineze acea primă zi aşa cum i-o descrisese ea. Hainele şi le putea închipui. Părul însă... îi era greu s-o vadă altfel decît cu fire platinate de doi centimetri. Iar cînd se gîndi mai bine la cele întîmplate cu o zi în urmă la tribunal ajunse la concluzia că nu părul ieşise în evidență, ci costumul cu totul nepotrivit pentru ea. Părul făcea parte integrantă din personalitatea ei.

O reprezenta. Şi probabil că era singura persoană care vedea adevărul.

– Apoi, „încetul cu încetul, continuă, m-am îmbrăcat în haine tot mai ridicole şi trăsnite, şi din spirit de autoconservare am învățat să arăt ca cineva cu care nu e înțelept să te pui.

– Deci talentul tău pentru sarcasm s-a născut în ziua cînd ai început să lucrezi la BABS? întrebă el ridicîndu-şi sprîncenele contrariat.

Tanya îl fulgeră cu o privire dojenitoare.

– Nu. L-am avut dintotdeauna...

– Ai spus lucrurilor pe nume? o ajută Jake plin de bunăvoință.

– Am spus totul verde în față. O descriere mult mai potrivită în cazul de față.

Jake îşi puse mîna peste a ei.

– Îmi place sinceritatea ta, Tanya. De cele mai multe ori, adăugă el dorind să fie corect.

Tanya se încruntă bine dispusă.

– Mda. Tata mi-a spus mereu că într-o bună zi o să-mi tai singură limba numai ca să-mi fac în ciudă. Pe chipul ei apăru o expresie îndurerată. Uite cîtă dreptate a avut.

– Mai simți încă efectul procesului de ieri, nu-i aşa, îngeraş? Jake se blestemă în gînd că uitase.

Tanya dădu din umeri, dar strînse pumnul în palma lui.

– Cred că va trece un timp pînă voi înceta să mai reiau în gînd scena din sala de judecată.

– Ştiu că e greu, dar încearcă să o uiți. În adîncul sufletului său, ştia cît avea nevoie de mîngîierile lui. Nu s-ar fi vindecat niciodată de una singură.

– Încerc.

– Va fi bine. Iar eu voi încerca să te ajut.

Tanya îi acordă un surîs plin de recunoştință.

– Îți rămîn îndatorată pentru ajutorul acordat. Pe cuvînt. Dar tot nu mi se pare corect față de tine. Trebuie să-mi clarific o mulțime de lucruri.

– Atunci nu înceta să-mi vorbeşti, o îndemnă el. Nu te pot ajuta dacă nu eşti sinceră cu mine. Dîndu-şi seama că insista prea mult, încercă s-o treacă pe glume. S-ar putea ca tatăl tău să fi avut dreptate, dar limba ți-a rămas la fel de ascuțită.

Ochii ei se întristară.

– Tatăl tău a fost foarte supărat cînd ai plecat de la *WordGo?* întrebă el sperînd că va avea încredere în el.

– A fost dezamăgit... ca să nu spun mai multe, replică ea cu o voce blîndă. În legătură cu slujba, cu Cal. Pînă la momentul acela cred că a fost foarte mîndru de mine, de hotărîrile luate în legătură cu cariera mea. Dar din numai două mişcări

am reuşit să-i zdruncin toată încrederea avută în mine.

– Ai discutat cu el?

– Am încercat, cum am încercat să discut şi cu Cal. Îl imploră din ochi. Sînt oameni buni, pe cuvînt. Dar nu înţeleg lucruri cum ar fi... colecţionarea ornamentelor de grădină, dacă asta ţi-e pasiunea.

Jake rămase tăcut cîteva clipe, dorind să găsească o cale de a o consola. În cele din urmă spuse:

– Poate tatăl tău nu şi-a pierdut încrederea în tine... Poate a văzut o fiinţă dragă renunţînd în mod conştient la siguranţa financiară şi cea sentimentală şi şi-a făcut griji dacă te vei descurca de una singură în lumea cea mare şi rea. După terminarea colegiului te-ai dus direct la *WordGo*. Se opri o clipă. Este foarte dificil, Tanya, să laşi o persoană iubită să-şi trăiască singură existenţa, să descoperi că are dreptul la ea. E unul din cele mai grele lucruri din viaţa cuiva.

Tanya nu se uită la el. O văzu strîngînd buzele împiedicînd năvala emoţiilor. Privirea ochilor înceţoşaţi era fixată asupra unui punct aflat deasupra umărului lui. O simţi retrăgîndu-se în sine, iar ideea îl îngrijoră.

– Tanya.

Privirea ei o întîlni pe a lui, în ochii ei citindu-se o mare suferință.

– Aş vrea să plec acasă.

Jake se uită la ceas.

– Se face tîrziu. Îi strînse mîna. Ce-ar fi să trec pe la tine după ce termin la birou? Să-ți țin companie? Nu trebuie să facem nimic deosebit. Dar vreau să fiu cu tine, mai ales că ai atît de multe de rezolvat.

Tanya clătină din cap.

– O să mă descurc. Nu-ți face griji pentru mine. Se ridică trăgîndu-şi mîna. Arătă dintr-o dată la fel de inabordabilă ca un animal sălbatic.

Jake îşi strînse maxilarele rănit în amorul propriu.

– Atunci cînd o să te văd din nou?

– Nu ştiu.

– Mîine? Săptămîna asta? Se ridică la rîndul lui. Vreau să ne întîlnim, Tanya.

– Jake, nu cred că...

– Nu o spune, o întrerupse el, apoi îşi dădu seama că reacționa în acelaşi mod defensiv ca şi seara trecută. Tanya, continuă el ceva mai blînd. Nu vreau să crezi că ar fi nedrept față de mine numai pentru că ai de rezolvat nişte probleme. Vreau să te ajut.

– Iar eu apreciez din tot sufletul ajutorul pe

care mi l-ai oferit pînă acum, zise ea pe un ton ferm. Pe cuvînt. Dar am nevoie de libertate. Vreau să pot respira în voie.

„Trebuie să-şi trăiască propria viaţă. E dreptul ei." Cuvintele înţelepte îi străpunseră inima chinuită de iubire.

– Nu sînt de acord, rosti el într-un sfîrşit. Ai nevoie de mine, Tanya, mi-ai spus-o noaptea trecută.

– Exact, replică ea încet.

El se uită o clipă la ea, neştiind ce să mai spună.

– Ce se va întîmpla mai departe?

– Nu ştiu, replică ea de parcă i-ar fi oferit un răspuns cît se poate de logic. S-ar putea să continui ca şi pînă acum. Îmi voi acorda timp de gîndire. Mi-ar plăcea să găsesc o slujbă adevărată. Să revin la normal.

– Şi noi doi? Uităm de noaptea trecută, tu cu viaţa ta, eu cu a mea, şi poate într-o zi cînd totul va fi perfect ne vom întîlni din nou? Cînd, Tanya? O săptămînă? O lună? Te voi mai recunoaşte dacă vei trece pe lîngă mine pe stradă, devenită o altă persoană, normală, practic o necunoscută? Se opri furios pe el însuşi deoarece cedase emoţiilor, dar mersese prea departe. Strînse pumnii în buzunarele pantalonilor. Ce sens ar mai avea?

Cuvintele lui o şocară, i se citea pe chip. Foarte bine, fu prima ei reacţie. Pînă în prezent fusese mereu Jake cel înţelegător şi răbdător care se ţinuse la o parte şi nu pusese întrebări. Un Jake Carlisle care se temea de moarte că o va pierde dacă va prelua controlul asupra vieţii ei.

Avea nevoie de înţelegere. Era ce-i lipsise lui Andres şi felul în care tatăl ei o dezamăgise. Nu-i putea face acelaşi lucru. Dar, fir-ar să fie, nici nu-i putea da drumul, aşa cu una cu două.

– Nu va fi pentru totdeauna, spuse ea.

– Nu, va fi însă în condiţiile impuse de tine, replică el cu o nuanţă destul de apăsată de amărăciune.

– Jake, trebuie să fac treaba asta cum mă pricep eu mai bine, spuse ea. Se duse să-şi ia poşeta şi punga de plastic în care se aflau hainele ei ude. Voi lua feribotul. Te rog... încearcă să înţelegi.

– Nu o face, Tanya, spuse el în şoaptă. Nu fugi din nou. Şi aproape că o spuse. „Te iubesc, Tanya." Voia să o spună. Voia să-i afle reacţia, mai ales că ea nu-i spusese că-l iubeşte. Dar n-ar fi fost corect. Ştia că nu voia un răspuns smuls cu sila.

Tanya se întoarse şi-l privi iar pe Jake. Îşi dădu seama că nu era cu nimic mai fericită ca el.

Întinse mîna spre ea.

– Tanya...

– La revedere, Jake.

Nu mişcă nici un muşchi ca să meargă după ea. Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc.

Închise ochii, trase adînc aer în piept. Făcuse ce-i ceruse. O lăsase liberă. Imaginea însăşi a bărbatului înțelegător. Cinstit. Bun la suflet. Dulce.

Deschise ochii şi privi holul cu mîna încă întinsă.

Pe naiba!

În mod voit şi fără să mai ezite, Jake strînse pumnul şi-l izbi cu toată forța în peretele cel mai apropiat.

Capitolul 8

Jake hoinărea pe intervalurile dintre rafturile cu materiale de construcții ale unui magazin din apropiere de casă.

Descoperi spre mirarea lui că exista ceva liniştitor în acest mediu specific bărbătesc, înconjurat de unelte, materiale şi alte obiecte necesare reparațiilor din casă.

Nu-şi imaginase c-ar fi avut nevoie de aşa ceva, dar ajunsese la concluzia că reacționase irațional ca un bărbat lipsit cu totul de control asupra vieții lui. El însă, Jake Carlisle, bărbatul care îşi cîştiga existența judecînd totul la rece şi analizînd o situație pînă în cele mai mici amănunte, ştia că pasiunea nu era o justificare pentru acțiuni distrugătoare.

– Doriți ceva?

Jake se întoarse şi se trezi privind ochelarii un bărbat cu păr cărunt îmbrăcat într-o vestă roşie.

– Ăăă, da. Căutam nişte ghips şi... bănuiesc că o mistrie.

– Sînteţi pe aproape. Bărbatul mai în vîrstă arătă cu mîna. Pe raftul de sus, puţin la stînga, îl conduse cîţiva metri de-a lungul intervalului. Ghipsul, spuse vînzătorul. Mistriile sînt la raionul patru.

Jake luă o pungă de ghips şi o întoarse examinînd eticheta de pe spate.

– Sincer să fiu nu ştiu dacă o mistrie e tocmai unealta indicată. S-ar putea să am nevoie de un cuţit de chituit sau ceva asemănător.

– Depinde ce vreţi să tencuiţi.

– O gaură în perete, spuse Jake.

– Mda, atunci depinde de mărimea găurii.

Jake ridică mîinile şi începu să facă un cerc. Privirea vînzătorului rămase fixată pe bandajul de la mînă, apoi reveni la ochii lui Jake. Deasupra ramelor de sîrmă ale ochelarilor apărură două sprîncene stufoase.

Jake se opri cu mîinile în aer. Ridică din umeri şi strîngînd pumnul mîinii banajate execută o mişcare de lovire.

– Cam atît de mare, spuse el.

Vînzătorul ale cărui sprîncene reveniseră la

poziția normală porni mai departe pe interval.

– S-ar putea să aveți nevoie de ceva mai mult decît de ghips. Şi începu să explice manevrele necesare pentru umplerea unei găuri. Apoi încheie: Lăsați ghipsul să se usuce bine înainte să dați cu vopsea deasupra.

– Mulțumesc, spuse Jake zîmbind. N-am fost niciodată un meşter priceput. Se simțea cam penibil. Nici meşter. Nici erou.

Vînzătorul se uită din nou la mîna bandajată.

– Se pare că vă descurcați destul de bine cu mîinile, remarcă el. Ciudat, dar nu păreți genul care se înfurie atît de tare încît să facă o gaură în perete.

– E ceva nou şi pentru mine.

În ochii bătrînului sclipi o scînteie de înțelegere.

– Femeile?

– Una singură, recunoscu Jake. Îmi ajunge.

– Păi, peretele se va repara, te vei repara şi dumneata. Chicoti. Iar magazinul are destul ghips pentru încă multe găuri.

Jake zîmbi. Nu se aşteptase să primească sfaturi tocmai la magazinul de articole de construcție.

– Mulțumesc, spuse el.

– Nici o problemă. Cuțitele de chituit sînt la raionul zece.

– Bine. Jake privi materialele cumpărate. Alte sugestii?

– Dă-i timp, băiete, rosti vînzătorul înclinînd capul într-o parte. Se va da pe brazdă. O să vezi.

Jake zîmbi din nou. Nu se gîndise la genul ăsta de sugestii.

Dar îi fură de ajutor.

Tanya se uită destul de îngrijorată la fața coafezei reflectată de oglindă. Femeia arăta ca sora mai tînără a Cruellei DeVille[1], o șuviță albă prin părul negru făcînd-o să semene cu coada unui sconcs. Dar coafeza îi oferise Tanyei exact imaginea dorită cînd venise să se tundă pentru prima oară. Era sigură că această Gruella Doi o putea face din nou.

Femeia își înclină capul, întorcînd bărbia Tanyei dintr-o parte în alta și scoțînd niște sunete pline de regret. Apoi întrebă cu fermitatea oricărui profesionist de renume:

– Ești sigură?

Tanya dădu din cap.

– Așa cum a fost. Prin minte îi trecu un gînd oribil. Îl poți vopsi înapoi la culoarea naturală, nu-i

1. Personaj negativ din filmul de desene animate *O mie unu dalmații*

aşa? Nu... Fixă coama coafezei şi se întrebă cum să explice cît mai diplomat posibil. Nu mi-am stricat părul pentru totdeauna, nu-i aşa?

Cru clătină din cap.

– Nu, pot oricînd să te vopsesc la loc. Dar culoare asta îţi vine bine. Tu ce crezi, Swannie?

Swannie, care freca de zor scalpul unei alte cliente, se uită la ele.

– E mişto, n-am ce zice, fu ea de acord.

– Ţi-am spus eu, insistă coafeza.

– Dar mie mi-ar plăcea să fie cum a fost, spuse Tanya.

Cru oftă din adîncul sufletului şi începu să pregătească vopseaua.

– O.K. Te superi dacă întreb de ce?

Tanya se privi în oglindă. „Pentru că a venit timpul să-mi scot masca şi să-mi agăţ costumul în dulap. A venit timpul să-mi văd mai departe de viaţa mea." În săptămîna care trecuse începuse deja să facă ordine în existenţa ei. Completase un formular al unei agenţii de angajări şi anunţase firma BABŞ că va pleca. Fusese partea cea mai dificilă a hotărîrilor luate pînă în prezent. Scurta carieră de curier pe bicicletă o ajutase enorm în aceste ultime luni. Obositoare, dar şi palpitantă, slujba îi oferise evadarea fizică atît de necesară din apele tulburi ale vieţii ei. Experienţa o trans-

formase pentru totdeauna.

Ştia că nu se va mai putea întoarce la femeia care fusese înainte – mîndria lui tăticu'. Viitoarea mireasă a lui Cal, angajata care aştepta prea mult de la patroni. Nu, trebuia să găsească un loc undeva la mijloc, un loc care chiar dacă nu-i oferea confort îi acorda siguranţa de care avea mare nevoie. Locul era undeva în ea. Trebuia să fie.

Tanya se concentră asupra feţei coafezei.

– De ce vreau să revin la culoarea naturală? întrebă ea. Naturală. Sună mult mai bine decît „normală". Cine mai ştie ce-i aia normal? Pentru că uneori ca să fi original e destul să fii tu însuţi, răspunse ea.

Cru păru să fi căzut pe gînduri, faţa fiindu-i de o seriozitate cu totul neaşteptată, iar Tanya înţelese cît trebuia să fi părut de bizară înfăţişarea ei atît pentru Jake cît şi pentru restul lumii.

– Ei, aş vrea să-mi fi trecut şi mie prin cap. Coafeza îi puse pelerina în jurul gîtului. Mişto.

Tanya ridică receptorul telefonului, apăsă patru numere, apoi îl puse la loc. Cu un număr mai mult decît ultima oară. Numai că ultima oară fusese cu o jumătate de oră în urmă, iar de atunci stătuse lîngă telefon ca o stană de piatră.

Îşi imaginase că va rezista la nesfîrşit fără să

vorbească cu tatăl ei? Nu era ca şi cu Cal cînd ştiuse că suferinţa va trece. Tatăl ei era... tatăl ei. Îl iubea indiferent de circumstanţe. Iar el o iubea la rîndul lui, indiferent de circumstanţe.

Îşi aminti din nou de sfatul lui Jake în privinţa tatălui ei, încercă să prindă curaj şi îndrăzneală din cele spuse. Dar cînd se gîndea la acea conversaţie se gîndea în mod invariabil la Jake.

Luîndu-şi inima în dinţi, Tanya puse mîna pe receptor şi formă numărul complet din Eureka. Aparatul sună de două ori înainte ca tatăl ei să răspundă.

– Tati? spuse ea. Sînt eu.

– Tanya. Auzi o şoaptă. Mami, e Tanya, apoi auzi vocea tatălui ei. Ce mai faci, fetiţo?

Tanya strînse receptorul punînd cealaltă mînă pe microfon şi simţind cum o apucă plînsul. Rămăsese prea mult timp departe de familia ei.

– Sînt bine. Şi voi?

– Nouă ne merge excelent. Totul e în regulă?

– Vrei să ştii dacă n-am făcut nici o altă trăsnaie în ultimele două săptămîni? Cum ar fi să mă îndrăgostesc de un avocat?

– Nu. Vreau doar să ştiu cum te simţi.

Tanya se dojeni singură pentru remarca obraznică.

– N-o să-ţi vină să crezi, spuse ea veselă. Am

găsit o nouă... În fața ochilor apăru fața lui Jake. Am găsit o nouă iubire... slujbă. O nouă slujbă, tati. În Berkley. Încep de luni. Şi m-am hotărît să mă mut în East Bay, ca să fiu mai aproape de lucru.

– O slujbă nouă şi un apartament nou? întrebă tatăl ei. O mulțime de schimbări într-un timp foarte scurt, Tanya. Se opri. Ştii ce s-a întîmplat ultima oară.

– N-am uitat. Dar acelea au fost schimbări necesare; spuse ea fără să-şi ceară scuze. Nu sunase ca să-şi ceară scuze. Nu-ți face griji. Cele de acum sînt... schimbări bune.

– Nu-mi fac griji, zise el, dar vocea răguşită dovedea exact contrariul. Îşi dădu seama dintr-o dată că tatăl ei îşi făcuse griji pentru ea toată perioada de trei luni de cînd nu dăduse ochii cu el. Iar el îi respectase dorința de a fi lăsată în pace. Cît de greu trebuie să-i fi fost!

Auzi din nou discuția în şoaptă dintre părinții ei.

– Mama ta îmi spune că Paul vine acasă la sfîrşit de săptămînă. Va aduce şi copiii. N-ai vrea să-ți vezi nepoții şi pe Janet? Urmă o pauză. Îți trimit bani să închiriezi o maşină.

– Am destui bani, tată. Se strădui să nu adopte un ton defensiv zicîndu-şi că indiferent

cum se schimbase tatăl ei – cum se schimbase ea – amîndoi vor avea de parcurs un drum lung spre reconciliere. Dar va învăța să o iubească şi să o lase să fie ea însăşi, aşa cum prezisese Jake. Tatăl ei parcursese deja de unul singur o mare parte din acest drum. Spune-i lui mami că mi-ar plăcea foarte mult să vin, replică Tanya cu blîndețe.

– Bine. Şi, Tanya... ține-ne la curent. Indiferent ce s-ar întîmpla, bine?

Tanya se luptă cu lacrimile.

– O.K., tată.

– Ne vedem peste o săptămînă?

Se trezi dînd din cap, iar o lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Te iubesc, tati. Voia ca el să o ştie, simțea nevoia să i-o spună.

– Şi eu te iubesc, scumpa mea, veni replica rostită pe un ton sugrumat de emoție.

Jake acordă relației o lună de despărțire. Apoi puse cîteva întrebări discrete, dădu cîteva telefoane, iar într-o după-amiază se trezi în holul firmei de soft din Berkley.

Îşi spuse numele recepționerei şi ceru s-o vadă pe Tanya Preston. Venise la sfîrşitul zilei de lucru, aproape de cinci, gîndindu-se că la ora asta

existau prea puține şanse să o găsească într-o şedință, sau la o discuție cu un posibil client.

Aşteptînd, Jake aruncă o privire iscoditoare în jurul lui. Clădirea care adăpostea sediul firmei arăta destul de simplă. De parcă angajații ar fi locuit aici şi după încheierea orelor de program. O constatare plină de indulgență. Dar bărbații disperați rareori dădeau dovadă de indulgență.

Pe deasupra se afla în Berkley. Un oraş foarte diferit de San Francisco, mai puțin dominat de tehnologia avansată şi corporații puternice. Uitîndu-se la cei care treceau cu pas degajat pe coridoare, îmbrăcați mai mult confortabil decît la modă, îşi dădu seama că Tanya îşi găsise mediul potrivit.

Zîmbi politicos unui tînăr care îi studie costumul conservator cu aceeaşi privire curioasă pe care o îndrepta el spre fuste şi pantalonii în culori țipătoare.

Apoi o văzu. Privirile li se întîlniră, iar în ochii ei apăru o întrebare nerostită. Stătea în pragul unei uşi care ducea spre o sală spațioasă. Jake se ridică fascinat uitînd cu totul de restul lumii.

Dumnezeule, cît era de frumoasă! Avea o fustă lungă şi largă cu flori mari de un albastru-deschis, cizme cafenii cu tocuri joase. Bluza largă o acopera cu aceeaşi eficiență ca şi fusta, dar

amintirea a ce se afla dedesubt îl străbătu ca un fier înroşit.

Însă un lucru care îl surprinse cel mai mult fu părul ei. Nu mai era de un blond platinat, ci de culoarea caramelei, ceva între maroniu şi roşcat. Crescuse puţin – încă scurt la tîmple, dar bretonul de pe frunte îi punea şi mai mult în valoare forma neobişnuită a ochilor.

Era uluitoare, iar Jake nu mai putu stăpîni năvala simţurilor care ameninţau să-l copleşească. A reuşit, îşi zise el. Şi-a rezolvat problemele şi şi-a văzut mai departe de viaţă. Pe de o parte se simţea mîndru, pe de alta plin de regrete. I se făcu dor de Tanya cea de demult, de tenişii jerpeliţi şi nasturii metalici. De femeia-copil mereu sfidătoare hoinărind pe străzi, orfană de iubire şi care avusese mai multă nevoie de el decît această femeie cu înfăţişare rafinată. Arăta ca o persoană pe care va trebui s-o cunoască din nou, exact aşa cum prevăzuse.

Tanya îi zîmbi nesigură.

– Bună, Jake.

– Bună, Tanya.

Rămase pe loc privindu-l încă cîteva secunde înainte de a întoarce capul spre recepţioneră care se holba fără să-şi ascundă curiozitatea.

– Nu vrei să vii în biroul meu?

– Cum să nu, replică Jake pe tonul unui avocat în criză de timp. Nu voia să o pună într-o situaţie jenantă de faţă cu colegii ei. O urmă prin hol pînă la un birou nu prea mare aflat în capătul coridorului.

Tanya păşi înăuntru, înconjură masa, dar nu se aşeză pe scaun. Jake închise uşa în spatele lui şi se sprijini de ea cu mîinile în buzunare.

– Arăţi grozav, Tanya, spuse el.

Tanya îşi lăsă degetele pe margiena mesei de birou.

– Şi tu.

– Sper că nu voi dezlănţui o revoluţie întrebînd dacă e natural.

– Ce? întrebă ea nedumerită, apoi se uită în sus. Oh, te referi la părul meu. Îşi trecu degetele prin şuviţele dese. Adevărul e că l-am vopsit şi de data asta. Dar e aproape de culoarea naturală. Odată crescut nu se va mai vedea nici o diferenţă. Îl privi curioasă în timp ce el continua să se zgîiască la ea. Te asigur că sînt singurele culori în care am ieşit pe piaţă. Pe cuvînt.

– Nu-i vorba de asta. Se depărtă de uşă şi făcu cîţiva paşi spre ea. Nu ştiu de ce, dar nu mi te-am imaginat niciodată brunetă. Ridică din umeri. Dar, ar fi trebuit să ţin seama de ochii căprui, sprîncenele şi... Lăsă fraza neterminată

amintindu-şi de smocul de păr cîrlionţat în care îşi strecurase mîinile ca să o mîngîie. Simţi cum i se pune un nod în gît. Cum o mai duci?

– Bine, spuse ea încet. M-am mutat din vechiul apartament şi am închiriat altul în care locuiesc cu o colegă. Zîmbi. M-a silit să mănînc. În ultima lună trebuie să fi pus pe mine cel puţin trei kilograme.

– Nu-ţi stă rău.

– Nu. Adevărul e că mă simt cu mult mai bine.

– Mă bucur. Descrise cu braţul un cerc în jurul lui. Şi locul ăsta?

– M-am angajat acum aproape o lună.

– Îţi place?

Tanya aprobă printr-o înclinare a capului.

– Pînă în prezent totul e execelent. Mă ocup de trei produse şi toate trei mi se par foarte sigure. Munca este foarte diferită de cea de la *WordGo.* Făcu o pauză. Presupun că Andres şi ceilalţi au ajuns la o înţelegere cu *TechComp.*

– Da. *TechComp* a cumpărat acţiunile reclamanţilor la preţul pieţei şi le-a dat salariul pe un an ca şi o compensaţie pentru concediere. Mi-a povestit Doug. Îşi ţuguie buzele. Mi se pare corect.

– Nu asta a vrut Cal.

– Ce-a vrut el s-a dus pe apa sîmbetei. Ţi-a spus-o cu gura lui.

Jake studie o pictură abstractă de pe perete, mîinile rămînîndu-i în buzunare. Se întrebă dacă tabloul realizat pe computer era creaţia Tanyei sau aparţinuse biroului. Şi n-ar fi reuşit s-o recapete nici pe Tanya cea de odinioară.

– Nu cred să mă fi vrut înapoi. Veche sau nouă. Mai ales după cum m-am purtat.

– Eu cred că da – mai ales pentru cum te-ai purtat. Ţi-ai dat seama de la început pe cine vei avea de înfruntat şi ai ales. Ai făcut alegerea corectă. Jake aranjă tabloul care stătea puţin înclinat. Care bărbat nu şi-ar dori o femeie cu personalitate?

– Jake.

Se uită la ea.

– Mai vorbim încă despre Cal?

– Nu. O înfruntă de cealaltă parte a mesei. Am trecut la alt subiect. Nu anticipase amploarea emoţiilor declanşate la vederea ei. Dar imaginea ei îi făcea sîngele să-i zvîcnească în vene aşa cum nu i se mai întîmplase de o lună încoace. Dumnezeule, Tanya, ce dor mi-a fost de tine!

Ea închise ochii.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Deschise ochii şi-l privi. Am vrut să te sun ca să-ţi spun ce mai fac. Am... vorbit cu tata.

– Şi?

– Şi, zîmbi ea tristă, ai avut dreptate. Îmi vine să cred că nu eşti decît un părinte înțelept deghizat în avocat.

Jake zîmbi la rîndul lui.

– Nu-mi stă în fire să mă deghizez. N-a fost decît o observație logică. Acum ştii de ce am vrut să-ți fiu alături ca să te ajut?

Tanya îşi coborî privirea.

– Mă descurc bine şi de una singură.

– Iar prezența mea ar fi dăunat chiar atît de mult evoluției tale? Tot nu înțeleg, Tanya.

– Crezi că nu te-am vrut alături? întrebă ea cu o voce joasă. Nimic nu mi-ar fi făcut o mai mare plăcere decît să mă cuibăresc în brațele tale, să uit de tot restul lumii, inclusiv de problemele mele.

Privirea lui o măsură din creştet pînă în tălpi.

– Nu asta s-ar fi întîmplat...

– N-ai de unde să ştii! replică ea cu înverşunare, din ochi țîşnindu-i scîntei. Totul era prea nou pentru mine. Abia ne cunoşteam. Ce mi-ai spus despre tatăl meu a fost minunat. Am apreciat opinia ta chiar şi atunci, dar a trebuit să pun singură lucrurile la punct. Privirea ei îl implora să înțeleagă. Ți-am dorit ajutorul, şi încă foarte mult. Dar cînd eram cu tine îmi doream, ca oricare altă persoană îndrăgostită, să ignor lumea din jur. N-am putut...

Jake clătină din cap uimit.

– Stai puțin. Am auzit bine, ai spus cumva că mă iubeşti?

– Jake...

– Tanya...

– Jake, ascultă-mă! Nu e corect, nici pentru tine, nici pentru mine. Pînă nu-mi voi rezolva toate problemele va trebui să ne ținem la distanță unul de celălalt.

– Atunci spune-mi ce-a însemnat actul sexual? trecu el la atac schimbînd tactica ca un avocat uns cu toate alifiile. Trebuia să afle adevărul! De ce m-ai lăsat să mă apropii atît de mult numai ca să dispari a doua zi?

– Pentru că a fost atît de frumos. Magic, cel puțin pentru mine. Clătină din cap. O relație sexuală ca aceea dintre noi nu apare în fiecare zi. E un fel de dar al soartei. Am încercat să-mi explic logic cît a fost de minunat, mi-am spus că a fost grozav doar pentru că erai bun la pat, aveai multă experiență. Dar mă cunosc. Nu sînt genul de femeie care să trăiască emoții atît de răscolitoare numai pentru că un bărbat o atinge în punctele sensibile.

– Tanya. Făcu un pas spre ea. Îngerul meu!

Dar ea ridică mîna.

– Aşteaptă, Jake. Trebuie să o spun pînă stai

acolo iar eu rămîn aici. Mi-am promis că de acum încolo voi lăsa oamenii la care țin să știe de la început ce anume simt pentru ei – indiferent ce vor crede despre mine.

Fir-ar să fie, tot nu voia să o spună! Reuşi să se abțină printr-un efort supraomenesc şi aşteptă să continue.

Tanya întoarse capul, punîndu-şi brațele în jurul pieptului. Apoi privirea reveni asupra lui fixîndu-l cu nişte ochi în care vibra o mare sinceritate.

– N-a fost vorba numai de sex. Erai tu, Jake. M-am îndrăgostit pînă peste cap de tine. N-a fost ceva lent, gradat. Nu – am plonjat cu capul înainte şi nu mi-a păsat dacă mi-l sparg.

Jake îşi puse palmele pe masă şi se aplecă dorind să fie mai aproape de ea.

– E valabil şi pentru mine, Tanya. Te doream atît de mult – încă te mai doresc – uneori am impresia că-mi stă scris pe frunte şi toată lumea este la curent cu ce simt. O străpunse cu o privire încărcată de pasiune. Sînt nebun după tine, Tanya. A spune că te iubesc mi se pare prea puțin.

Veni rîndul ei să-l privească uimită.

– Da?

– Pe cuvînt de onoare.

– Nu ştiam, replică ea cu voce disperată.

– Ba ştiai. Dar aşa cum am spus, nu voiai să

crezi că e adevărat.

– Am ştiut că ţii la mine...

– Bine, acum ştii că e vorba de ceva mai mult. Te iubesc atît de mult că simt cum îmi pierd minţile. Spune-mi un singur lucru, Tanya, ce-i rău în a fi îndrăgostit?

– Totul! strigă ea în mod absolut irațional. Eşti un avocat respectat, iar eu am rămas aceeaşi persoană ale cărei calităţi mai trebuie confirmate.

– Aşa te vezi?

Tanya îşi înfipse mîna în păr de parcă atingîndu-l i-ar fi putut simţi culoarea, găsind consolare în faptul că era cel de dinainte de criza de identitate.

– Nu chiar. Ştiu doar că nu sînt genul tău.

– Şi mi-ai spus deja care e genul ăsta. „Cineva care să arate bine la braţul meu". Privirea lui o măsură plină de admiraţie. Vei face faţă. Eşti nebună după mine. Nu-i aşa?

– Cum rămîne cu limba mea ascuţită? Îndreptă un deget spre el. Crezi că ai vreo şansă să nu cazi în propria-ţi capcană?

Jake îi luă mîna. Nu putea sta atît de aproape de ea fără s-o atingă.

– Vrei procente? Sînt avocat, îngeraş. De mult n-am mai avut şanse atît de grozave.

Jake îşi puse mîna pe ceafa ei şi îi lipi gura de

a lui. Tanya icni, iar el îşi împinse limba înăuntru. Se opuse contactului preţ de o secundă, apoi se lăsă în voia lui, scurmînd cu degetele prin părul des.

Era aici. Nu-l visase. Şi o iubea.

Jake se retrase puţin luînd-o de ceafă.

– Cred că a venit vremea să facem ceva, în legătură cu noi. Îi dădu drumul şi porni cu paşi mari spre uşă. O încuie şi se întoarse.

– Jake...

– Ora cinci a trecut de mult. Eşti deja în timpul liber. Se apropie încet dezbrăcîndu-şi sacoul. Îl aruncă într-un colţ, nimerind în mod surprinzător spătarul unui scaun.

– Jake, aşteaptă...

Cravata alunecă în jurul gulerului şi de-a lungul nasturilor cămăşii, apoi căzu încolăcindu-se ca un şarpe la podea. Făcu un pas spre ea continuînd să avanseze.

– Nu mai pot aştepta, Tanya, murmură el.

Ocoli masa şi o luă în braţe. Sărutul lui, ca un arc electric, o atinse înainte chiar ca buzele să li se fi întîlnit. Iar cînd se întîmplă, unda de şoc o străbătu prin tot trupul. Gemu şi se desprinse din braţele lui. Buzele lui nu făcură decît să caute un alt punct sensibil nimerind exact la ţintă pe pielea gîtului.

– Jake, şopti ea. Există încă atît de multe lucruri despre care trebuie să discutăm.

– Ştiu, spuse el desfăcînd nasturii bluzei încheiate la spate.

– Pe dinafară par normală, dar pe dinăutru sînt la fel de trăsnită şi ciudată ca atunci cînd m-ai cunoscut.

– Slavă Domnului! Îi prinse bărbia în mînă şi îi acoperi din nou gura cu sărutări. Ascultă – avem timp să discutăm mîine, săptămîna viitoare, luna viitoare, dar acum trebuie neapărat să fac dragoste cu tine. Îi trase bluza, iar ochii dădură peste sfîrcurile întărite.

Tanya se arcui cînd limba şi dinţii lui se frecară erotic de mugurii trandafirii. Cedînd impulsului, îl ajută apăsîndu-i şi mai tare capul de piept.

– Dumnezeule, Jake, oftă ea.

Jake îşi îndreptă spatele şi dintr-o singură mişcare mătură totul de pe masă. O cuprinse de talie şi o întinse deasupra.

– Abia am aşteptat să fac dragoste cu tine pe o masă de birou. Încă de cînd mi-ai băgat ideea în cap.

– Deci, e vina mea? întrebă Tanya. Se sprijini în palme şi închise ochii în timp ce degetele lui descriau cercuri ispititoare pe interiorul coapselor.

– Numai a ta.

Degetele ajunseră la elasticul chiloților, iar Tanya înălță suficient şoldurile ca să-i tragă jos.

Jake inspectă mîndru articolul de lenjerie.

– Nici un fir rupt. Ridică sprîncenele. Iar de acum încolo, dacă vei fi prinsă fără lenjerie n-o să mai poți da vina pe mine.

Tanya nu-şi putu reține hohotul de rîs.

– Am impresia că obiectul din mînă îți infirmă declarația, dom'le avocat.

– Bine, mă declar vinovat. Îi aruncă la podea. Deşi nu cred că există un motiv mai grozav pentru a face închisoare. Mîinile îi cuprinseră gleznele desfăcîndu-i picioarele.

– Jake? Rîsul dispăru, iar Tanya intră în panică. Ştia ce făcea, ce va dori să facă. Dar era un atu prea intim, venit prea devreme ca să se simtă în largul ei. Jake, aşteptă.

– Stai cuminte, îngeraş, o linişti el sărutîndu-i partea interioară a genunchiului. Avea ochii închişi iar Tanya urmări cum îşi continuă explorările cu limba, dinții şi buzele urcînd tot mai sus.

Jake gemu lipind-o de el, iar tremurul din trupul lui fu cît pe ce să o poarte dincolo de limită. Căută cu unghiile după ceva de care să se agațe alunecînd pînă la marginea mesei cu spatele lipit de suprafața lucioasă. Degetele lui se înfipseră în ea, aducînd-o mai aproape. Cuprinsă de disperare,

Tanya se apucă de masă. Dacă ar mai fi avut aer în piept ar fi gemut de plăcere. Rămase complet nemişcată, fascinată temîndu-se să respire şi să pună capăt momentului divin.

Se luptă să-şi recapete respiraţia, murmură „Jake" ştiind că se află cu totul la cheremul lui. Nu-i păsa. Nu dorea să mai fie stăpînă pe sentimentele ei. Nu mai era sigură de nimic altceva decît că în numai cîteva secunde se va frînge în două iar el nu era în ea.

Jake se ridică rapid şi o luă cu el.

– Sărută-mă, Tanya. Voi avea grijă să nu strigi prea tare.

Îşi puse mîinile în jurul gîtului lui. Jake o ţinea cu un braţ, cu mîna liberă trăgînd de fermoar. Apoi o penetră. O umplu pînă la capăt aşa cum îşi dorise. Alunecă în ea împingînd-o din nou cu spatele pe masă, o prinse de umeri şi se avîntă izbind într-un ritm nebunesc.

Tanya voia să-l atingă. Încercă să-i desfacă nasturii cu o mînă. Dar nu reuşi. Dădu drumul unui mic scîncet de nemulţumire.

– Opreşte-te, Jake, îl imploră ea.

– Nu pot, rosti el gîfîind. Te rog, îmi place prea mult. Nu- mi cere să mă opresc.

– Ba da.

– Ce s-a întîmplat?

Simțindu-l încă vibrînd în ea, se aplecă pe mîinile care îi susțineau spatele. Desfăcu cu degete care tremurau unul din nasturii cămăşii, apoi nu mai ezită. Apucă marginile şi trase rupînd nasturii. Scoase un suspin de satisfacție şi îşi îngropă degetele în părul de pe pieptul lui. Zîmbi încîntată.

– O.K. spuse ea.

Jake începu să se mişte din nou urmărind-o pe sub pleoapele coborîte.

Tanya îi simțea muşchii încordați din cauza efortului. Îl sărută apăsat aproape muşcîndu-l. Ca tot ce se întîmpla cu ei în acele momente sărutul fu dat cu gura deschisă, fierbinte, pătimaş. Rămasă fără aer, îl respiră pe cel din gura lui.

Auzi geamătul din pieptul lui anunțînd-o că se afla exact acolo unde dorea, făcînd ce dorea, oferindu-i ce dorea de la el.

Puse capăt sărutului rămînînd cu buzele lipite de ale ei.

– Spune, rosti el pe un ton gutural.

– Ce?

– Spune-mi că mă iubeşti. Acum.

– Te iubesc, Jake. Te iubesc... te iubesc.

Se încordă, se împinse încă o dată, rămase acolo o clipă apoi îl simți vărsîndu-se în ea, şi fu mai mult decît putu îndura. Atinse clipa de extaz suspendată dureros într-un vîrtej de emoții.

Se strînseră în braţe pînă Tanya îl simţi tremurînd din cauza efortului. O coborî încet pe un scaun, aşezînd-o în aşa fel încît să-i stătea în poală. Începu să-i mîngîie părul.

– La naiba, Tanya. Mă tem că am fost mai zgomotoşi decît am prevăzut. Se uită în jur. Iar locul ăsta arată ca după o tornadă. Îşi puse fruntea pe umărul ei. Sper să nu-ţi fi creat necazuri.

– După ora cinci birourile sînt pustii, îl linişti ea. Cămaşa îi era udă la spate şi i-o desprinse de piele sperînd să se răcorească. Dar data viitoare, înainte să ne smulgem hainele de pe noi va trebui să avem grijă să ajungem acasă la tine sau la mine.

Jake rîse pe înfundate.

– Nici măcar n-am apucat să ne smulgem hainele de pe noi. Ridică capul şi se uită la el cu acei ochi minunaţi. Va fi şi o dată viitoare?

Tanya îşi trecu gînditoare mîna peste părul transpirat.

– Cred că trebuie, Jake. Pare să fie absolut necesar.

Capitolul 9

– Arăți bine, spuse Jake.

Tanya se încruntă.

– În seara asta nu vreau să arăt doar bine.

– În regulă, spuse el răbdător. Nu arăți bine. Arăți... minunat.

– Ai spus că arăt minunat şi cînd am îmbrăcat celelalte două rochii.

Jake sorbi din băutură, vîrî degetul printre jaluzele şi privi prin despărțitura făcută.

„Un bărbat deştept, îşi zise ea. Ştie cînd să tacă."

– Cred că fusta e un pic cam strîmtă, se plînse ea, fără să ştie cînd să renunțe. În ultimele cîteva săptămîni se îngrăşase cu cel puțin două kilograme şi începuse să-şi facă griji dacă nu cumva greutatea acumulată o făcuse să treacă dincolo

de granița teritoriului *Destul* invadînd tărîmul blestemat numit *Ce-i Mult e Prea Mult*. În mod normal nu şi-ar fi făcut probleme pentru greutate în plus, dar seara aceea era deosebit de importantă. Nu voia să-i întîlnească în mod oficial pe Doug Brubeck şi pe soția lui fără să arate altfel decît excepțional.

– N-am auzit, fusta e prea strîmtă sau nu? întrebă ea din nou văzînd că el nu-i răspunde.

Jake întoarse capul măsurînd-o din priviri.

– Ştii foarte bine ce o să spun.

Tanya oftă. Ştia că lui Jake îi plăcea felul în care trupul ei se împlinise. La fel ca majoritatea bărbaților nu avea nimic împotriva cîtorva cute pe o fustă strîmtă, chiar dacă imaginea era lipsită de bun gust.

– Fundul nu arată prea mare? întrebă ea gîndindu-se că dacă pune întrebări la obiect informațiile cerute vor fi mai clare.

Dar Jake rîse doar şi clătină din cap.

– Îngeraş, întrebarea intră în categoria celor fără răspuns. Se duse la ea şi îi cuprinse talia cu un braț lăsîndu-şi mîna să alunece peste acea parte a anatomiei care provocase discuția. Nu sînt persoana potrivită pe genul ăsta de întrebări. Pentru mine vei fi sexy, indiferent cum te vei îmbrăca. Îşi înclină capul şi o muşcă de gît.

Tanya se topi la pieptuil lui, aşa cum i se întîmpla de fiecare dată.

– Mmm, dom'le avocat. I se făcu pielea de găină. Nu mi se pare decent să mă simt de fiecare dată atît de excitată.

– Acordă-mi o jumătate de oră şi îţi arăt eu decenţă. Ochii îi erau întunecaţi, provocatori. O trase mai aproape, lipind-o de trupul lui. Apoi oftă şi îi dădu drumul. Se face tîrziu, murmură el cu părere de rău. Trebuie să ajungem la restaurant în patruzeci şi cinci de minute. N-aş vrea ca Doug şi Holly să aştepte prea mult. Făcu un pas înapoi dîndu-i o palmă uşoară peste fund. Aşa că mişcă-ţi poponeţul ăla mic şi dulce şi îmbracă-te odată.

Tanya reveni în dormitor cu moralul ceva mai ridicat. Alese pînă la urmă o rochie neagră tricotată, cu epoleţi aurii, fără talie şi care îi ajungea deasupra genunchilor. Fardîndu-se, trase concluzia că nu reuşise să obţină încă înfăţişarea dorită. Adevărul era că după cum arătase înainte, indiferent ce ar fi purtat acum, ar fi lăsat o impresie pozitivă asupra lui Doug Brubeck.

Soţia lui era însă o cu totul altă poveste. Să fie la fel de plictisitoare ca soţul ei? O va studia de sus, cu aroganţă? Ştia că nu trebuia să arate ca ruptă de soare, voia însă să fie ceva mai mult

decît elegantă, mai mult decît frumoasă, mai mult decît... ce?

Ce voia de fapt ea să arate că se potriveşte de minune la braţul unui avocat tînăr şi chipeş, nu numai pentru că acolo i-ar fi fost locul, ci de parcă ar fi crescut din naştere direct la braţul lui.

Cît de simplă fusese viaţa pe vremea cînd se îmbrăcase ca un bufon suferind de daltonism, cu o frizură de care numai un nebun s-ar fi putut amoreza. N-ar fi înşelat speranţele nimănui. Cu toate că Jake nu se potrivea tiparului obişnuit de avocat în plină ascensiune, plin de speranţe, nu era nici nebun.

Gîndurile Tanyei oscilau între recunoştinţa pentru felul calm în care o accepta aşa cum era şi grija pentru clipa cînd se va trezi şi o va vedea aşa cum era în realitate.

Atunci cînd se afla în preajma lui toate lucrurile pentru care se frămînta cînd nu era cu el păreau să se rezolve de la sine.

Lui Jake părea să-i placă totul la ea, accepta fără rezerve complicaţiile legăturii dintre ei. Însă Jake era un avocat îndrăgostit. Iar ea era îndrăgostită la rîndul ei. Cu disperare.

– Gata?

Tanya se întoarse. Jake stătea în pragul uşii. Ori de cîte ori apărea în uşa dormitorului mic pă-

rea să umple întreaga încăpere, tăindu-i respirația. Camera nu era prea mare, iar odată ce umerii largi şi corpul vînjos se înghesuiau printre puținele obiecte de mobilier se simțea teribil de feminină. Îi plăcea la nebunie să facă dragoste în apartamentul ei. Patul, singurul loc unde se simțea în siguranță, era atît de mic că practic trebuiau să stea unul peste celălalt. Era un adăpost unde trăia înconjurată de iubirea lui Jake. Viața părea să se îndrepte spre o normalitate greu de descris.

Tanya se simți străbătută de un nou val de frică. „Doamne, fă ca totul să iasă bine!" Trimise spre cer o rugăciune, în eventualitatea că cineva îi va da ascultare. Era implicată prea adînc ca să mai poată fi obiectivă.

– Tanya? întrebă Jake.

Vocea o trezi brusc din reverie şi îi zîmbi.

– Gata, spuse ea pe un ton calm.

Tanya împinse la perete uşa care dădea spre toaleta femeilor din restaurant.

– Holly?

– Aici, se auzi un glas răguşit. Holly Brubeck ieşi dintr-un separeu apăsîndu-şi de frunte o bucată udă de şervețel de hîrtie.

– Te simți bine? întrebă Tanya.

Holly dădu din cap fără prea multă convingere.

– Am început să ne facem griji pentru tine. Tanya puse sub jetul de apă un alt prosop de hîrtie şi i-l întinse. Holly îl luă dar nu arăta dispusă să părăsească prea curînd camera cu obiecte din porțelan.

Era o femeie scundă, fața palidă fiindu-i încadrată de păr castaniu. Avea ochi mari, rotunzi, de un albastru intens. În clipa cînd o văzu, Tanya îşi dădu seama că nu era nici pe departe femeia care se aşteptase să fie soția lui Doug Brubeck. Cînd deveni clar că Holly îl adora, opinia Tanyei despre scorțosul Doug se schimbă simțitor, deşi continua să se întrebe cum de reuşise un pisălog ca el să pună mîna pe o femeie simpatică ca Holly.

Există combinații şi mai stranii, îşi reaminti ea cu tristețe.

– Nu ți-a căzut bine peştele? întrebă Tanya.

Holly îşi clătină capul luînd prosopul de la frunte şi apăsîndu-l pe buze. Fu cuprinsă de un nou val de greață, dar reuşi să se stăpînească.

– Credeam că seara voi fi în siguranță.

– Seara? Tanya se gîndi cîteva clipe apoi îi căzu fisa. Grețuri de dimineață?

– De dimineață, de după-amiază şi după cîte se pare şi de seară.

Tanya zîmbi şi-i strînse umărul lui Holly.

– Felicitări.

– Oh, da, e o veste foarte bună. Închise ochii simțind amenințarea unui nou val de greață. Aşa cred.

Tanya îi acordă un surîs plin de înțelegre.

– Simptomele clasice.

– Sînt însărcinată doar în patru săptămîni. N-am suflat nici un cuvînt la cină pentru că Doug nu vrea să spunem nimănui în afara familiei. Se întoarse spre chiuvetă, deschise robinetul de apă rece şi lăsă jetul să-i curgă peste încheieturile mîinilor, apoi aruncă o privire timidă în direcția Tanyei. Cred că vrea să păstreze secretul cît mai mult posibil.

Tanya nu-şi putea imagina ca în ochii încrezutului şi arogantului Doug Brubeck să apară aceeaşi lumină plină de iubire ca în cei ai lui Jake. Era foarte adevărat însă că în urmă cu numai cîteva luni nu-şi putuse imagina nici numeroasele fațete ale personalității lui Jake Carlisle. Probabil că Doug avea şi el cîteva trăsături înduioşătoare, bine ascunse, care reuşiseră să-i meargă la inimă lui Holly.

– Foarte drăguț din partea lui, spuse Tanya.

– Aşa cred şi eu. Se uită la imaginea Tanyei reflectată în oglindă. Nu eşti tocmai la ce m-am

aşteptat, spuse ea cu candoare.

Tanya se aplecă spre chiuvetă.

– Nici tu.

Holly zîmbi bucuroasă că Tanya îi luase sinceritatea drept ce era în realitate şi nu o dovadă a lipsei de bun simţ.

– Doug mi-a dat impresia că eşti... ciudată, explică ea plină de bunăvoinţă. Mie mi se pare că eşti simpatică. Şi drăguţă. Se examină în oglindă, dînd la o parte o şuviţă rebelă de păr care însă alunecă imediat la loc. Refuza să se lase îmblînzită. Poate că e numai din cauza sarcinii dar mă simt cu moralul la pămînt. Nu sînt genul de soţie demnă de partenerul unei firme importante.

– Trebuie să fie blestemaţii ăia de hormoni. Eşti minunată, Sînt sigură că Doug e foarte mîndru de tine, spuse Tanya dorind s-o încurajeze. Se simţi destul de meschină, amintindu-şi ce griji îşi făcuse dacă va fi sau nu o companie potrivită pentru Jake şi ce va crede doamna Doug Brubeck despre ea.

Holly se uită la ea.

– Ştii de fuziune, nu-i aşa?

– Jake nu vorbeşte prea des despre ea, dar sînt la curent. Îşi dădu seama brusc cît de puţin vorbea Jake despre fuziune. În seara aceea abia dacă adusese vorba despre viitorul firmei.

– Serios? Holly arăta surprisă. Pentru Doug pare să fie singurul subiect de conversație. I-am interzis categoric orice discuție referitoare la firmă. Odată ce începe nu-l mai poți opri.

– Păi, pînă acum s-a abținut în mod admirabil, comentă Tanya fără nici o urmă de ironie.

– Seara nu s-a terminat încă. Holly își dădu cu ruj pe buze. Sînt gata.

– Sigur?

Holly închise poșeta.

– Grețurile vin și trec, așa că nu-ți pot oferi nici o garanție, dar iată că s-au scurs cinci minute și nu mi-a venit să vărs. Nu cred că mă pot aștepta la ceva mai bun.

Tanya chicoti și o îmbrățișă pe femeia mai mică de statură.

– Și cînd te gîndești că nu mai ai decît opt luni.

Holly scoase un geamăt disperat.

Cînd cele două femei se întoarseră la masă Doug și Jake se ridicară amîndoi în picioare.

– Te simți mai bine, draga mea? întrebă Doug pe chipul lui citindu-se îngrijorarea. Vrei să plecăm acasă?

Holly strînse mîna soțului ei.

– Nu... mi-a trecut. Nu are sens să punem capăt serii.

– Eşti bolnavă? întrebă Jake.

Holly se uită la Doug.

– Mă voi vindeca peste nouă luni, Jake. Sînt însărcinată.

Faţa lui Jake deveni o mască a uluirii, apoi zîmbi încîntat.

– O veste excelentă! Se întinse peste masă şi strînse vesel mîna partenerului său. Doug zîmbi şi el. Mîndria de a fi în curînd tată îl făcea să arate mai tînăr.

În următoarele minute discutară despre data naşterii, doctori, metodele cele mai indicate pentru aducerea pe lume a unui copil. Tanya simţi pe sub masă mîna lui Jake. Îi întîlni privirea. Era plină de căldură şi iubire. „Se gîndeşte la noi îşi zise ea. Se gîndeşte că putem avea copii împreună." Jake şi ea. Făcînd copii. Îşi dădu seama imediat că, oricare ar fi fost viitorul la care îşi permisese să viseze, ceva atît de normal dar deosebit ca aducerea pe lume a unor copii nu-i trecuse niciodată prin minte. Şi nu ştia de ce. Probabil conceptul era prea real, iar relaţia ei cu Jake continua să i se pară de domeniul fantasticului. Sau probabil se datora faptului că părea ceva de neatins. Apoi înţelese că Jake se gîndise la aşa ceva. Nu ştia dacă să strige aleluia în gura mare sau să-l tragă la o parte şi să poarte o discuţie

serioasă enumerînd motivele pentru care astfel de idei erau de-a dreptul ridicole.

– Nu-i de mirare că arătai cu capul în nori, Doug. Vorbele lui Jake o readuseră la timpul prezent. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Nu se poate. Se încruntă Doug cu privirea pierdută.

– N-are nici o legătură cu copilul, îl tachină Holly cu dragoste. Ar trebui să-l cunoşti deja pe Doug. Fuziunea e singurul lucru care îl ține treaz în fiecare noapte.

Doug îi aruncă lui Jake o privire rapidă, apoi schiță un zîmbet silit.

– Dacă îmi amintesc bine m-ai amenințat că dacă vorbesc despre firmă nu voi vedea niciodată primul născut.

– Hm, tot ce se poate, rosti Holly rîzînd surprinsă. Doamne, acum m-ai molipsit şi pe mine! Rîseră cu toții.

– Se va termina în cîteva săptămîni, o consolă Jake. Într-un fel sau altul.

– Eu nu vreau decît să trec odată peste dineul de la *Ken Ingram.* Holly se uită la Tanya plină de speranță. Vii, nu-i aşa? Trebuie să fii acolo.

Tanya deschise gura, dar nu ieşi nici un cuvînt. Văzu imediat schimbul de priviri dintre Doug şi Jake. Priviri care dădeau de înțeles că fuziunea

nu era un subiect pe care vreunul din ei dorea să-l discute în prezența ei. Simți valul unor emoții contradictorii.

– Mă tem... că nu știu nimic despre invitația la cină, Holly, rosti ea în cele din urmă.

Holly se uită nedumerită la Jake.

– Credeam că Jake ți-a spus. Apoi păru să aibă o revelație. Oh, îmi pare rău! Am uitat de procesul la care ai depus mărturie. Continuă cu nonșalanța cuiva care nu e conștient pe deplin de situația delicată. Dar s-a terminat. Nu-i așa, Jake?

– În ce mă privește da, răspunse Jake după ce aruncă încă o privire semnificativă în direcția lui Doug.

Holly radia de fericire.

– Grozav. Mă simt mult mai bine acum știind că și Tanya va fi prezentă.

„Ești singura", își zise Tanya privind în jurul mesei. Se întrebă cu ce argumente va aduce avocatul Jake Carlisle în apărarea lui.

Seara de sîmbătă, își zise Jake fericit, o petreceau în mod obișnuit în apartamentul lui, loc în care se puteau delecta cu toate capriciile care le treceau prin minte.

Și le treceau destule.

Aruncă pe pat sacoșa adusă de Tanya cu cele

cîteva lucruri absolut necesare pentru noapte şi o urmări desçălțîndu-se în tăcere, fără să spună nimic, cum făcuse şi în drum spre casă.

– Am programat maşina de cafea pentru nouă dimineața, spuse el. E bine, o zeiță a cafelei?

Tanya schiță un zîmbet.

– La nouă e perfect.

Jake porni spre ea, ocoli patul şi se opri în spatele ei.

– Să te ajut să deschizi fermoarul?

– Ăăă, da.

Jake trase fermoarul de la spatele rochiei, dezvelind o porțiune din spatele gol. Nu se obişnuise nici acum cu ideea că Tanya nu purta sutien.

– De ce eşti atît de tăcută, îngeraş? întrebă el.

Tanya se întoarse gata să-l înfrunte.

– Scena din seara asta nu ți s-a părut stranie?

– Stranie, nu. Se sili să vorbească pe un ton cît mai firesc. Încordată, da, dar nu mai mult decît m-aş fi aşteptat. În afară de faptul că tu şi Doug vă uitați unul la altul ca două mîțe cu ghearele scoase, restul lumii s-a simțit excelent. Îşi trecu palmele peste umerii ei. Dacă te referi la petrecerea dată de membrii firmei *Dyer Ingram* atunci îmi cer scuze. Am vrut să-ți spun de ea.

– Dar ceva te-a împiedicat, nu-i aşa, Jake? Îl privea fix cu ochii ei mari şi cafenii.

Jake şovăi, apoi încuviinţă printr-o înclinare a capului.

Tanya făcu un pas în spate, depărtîndu-se de el şi de atingerea lui.

– De ce nu-mi vorbeşti despre fuziune? Abia dacă ai pomenit de ea, iar Holly mi-a spus că Doug e obsedat.

– Fuziunea înseamnă mai mult pentru el decît pentru mine.

– Dar trebuie să însemne ceva şi pentru tine. Nu vorbeşti despre ea. Coborî privirea. Din cauza mea, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Am văzut privirile pe care le-aţi schimbat la masă. Nici unul din voi n-a dorit să discute subiectul de faţă cu mine, un concept pe care nu sînt sigură că cineva l-a înţeles prea bine pînă acum. Dar cu cîtva timp în urmă am lăsat o impresie memorabilă asupra lui *Ken Ingram,* impresie care va fi greu de şters. Nu-mi cer scuze pentru ce am făcut, dar aş fi o imbecilă să cred că nu va afecta relaţia ta cu noua firmă.

Tanya ridică din umeri iar materialul alunecă.

– Am adus vorba despre asta numai ca să nu simţi că e de datoria ta să ne faci să ne întîlnim purtîndu-ne ca o familie fericită. Flutură din mînă înainte de a trage materialul înapoi pe umăr. Ori-

cum nu vreau să merg. O şleahtă de avocaţi plini de sine şi canapele de prost gust. Trupa obişnuită care nu bea decît scotch cu gheaţă.

– Ştiu că sună plictisitor...

– Pe deasupra probabil că mă voi apuca să vorbesc cu Ken despre procesul *WordGo,* amintindu-ne cu nostalgie momentele glorioase din sala de judecată iar lumea se va plînge că monopolizez gazda. Se strîmbă. Nu. Ia cu tine pe altcineva, o persoană care să-i cunoască pe Doug şi pe Holly. Biata de ea nu are nevoie decît de o faţă familiară. Nu contează dacă sînt eu sau nu.

Jake îşi ridică ochii contrariat.

– Şi pe cine îmi sugerezi să invit?

Tanya înalţă din nou din umeri.

– Eşti un bărbat descurcăreţ. Trebuie să te fi gîndit la cineva dacă nu aveai de gînd să mă inviţi pe mine. Îşi înfipse dinţii în buza de jos şi îi întoarse spatele.

– Tanya. Îşi dădu seama de unde provenea neînţelegerea. Făcu un pas spre ea, dar se abţinu să o atingă. N-am crezut că vei dori să mă însoţeşti. De aceea n-am spus nimic. Am vrut să te întreb. Am preferat doar ca Doug să te cunoască ceva mai bine. Nevoia de a o linişti era atît de mare că trebui să-şi vîre mîinile în buzunare ca să nu o atingă. Chiar dacă ar fi sărit pînă în tavan, ar

fi trecut prin acoperiş şi nu s-ar fi oprit decît pe lună, Doug Brubeck rămîne partenerul meu. E o problemă de afaceri şi are dreptul să-şi exprime părerea...

– Iar acum e vorba de afaceri...

– Dar, spuse el pe un ton ferm, nu-l voi lăsa niciodată să-mi influenţeze deciziile care privesc viaţa mea în afara firmei. Dacă te vreau alături, atunci Doug va trebui să-mi accepte decizia.

– Jake. Clătină încet din cap. De ce am impresia că n-ai înţeles nici acum?

– Atunci ajută-mă, Tanya. Ce nu înţeleg?

Ea îşi ridică rochia pe umeri, dar aceasta îi alunecă din nou pe braţe.

– Am făcut un drum foarte lung de la incidentul *WordGo*. Am încercat din răsputeri să revin la normal. Relaţia cu tata s-a îmbunătăţit considerabil. M-am împăcat cu motivele care au dus la ruptura de Calvin. În ambele cazuri regret din suflet suferinţa provocată, dar mi-am dat seama că am făcut ce am crezut că era necesar – chiar dacă am exagerat. Dar, Jake mi se face pielea de găină numai cînd mă gîndesc la mărturia depusă la tribunal. L-am dezamăgit pe Cal. Problemele mele au fost mai importante decît ale lui. Ar fi trebuit să mă abţin. Bătălia se dădea între el şi *TechComp,* nu era vorba de neînţelegerile noastre

sau de conflictul meu cu *TechComp*. Dar ţelurile mele s-au amestecat cu ale lui şi n-am reuşit să-i fiu de folos.

Vocea ei coborî, devenind aproape o şoaptă melancolică.

– Iar cînd am avut posibilitatea să-mi examinez viaţa mi-am promis că voi fi întotdeauna sinceră cu mine însămi. Nu curiera de pe bicicletă cu limbă ascuţită, mereu gata de ceartă, nu fetiţa lui tăticu'. Nu, aşa cum am vrut în seara asta, însoţitoarea perfectă. Trebuie să fiu la înălţimea ţelului impus.

– Ţi-am cerut eu vreodată să te schimbi?

– Nu. Dar pînă acum nu s-a pus problema. Întoarse capul şi-l privi tristă. Îmi dau seama ce se întîmplă, Jake. Începi să te gîndeşti la noi ca la un cuplu. Pentru totdeauna.

El se încruntă.

– Ai ceva împotrivă?

Expresia de pe chipul ei se îmblînzi.

– Cu fiecare zi te iubesc tot mai mult. Nu vreau să te mint. Dar lucrezi alături de un partener a cărui opinie o respecţi enorm, un partener care nu consideră că e legal să fiu lăsată pe stradă. Şi vrei să intri într-o firmă cu cineva care nu va fi încîntat să afle că marea iubire a viitorului partener e o fostă curieră BABS.

– Dar cariera ta de mesegar pe bicicletă s-a terminat. Spre marele său regret, realiză Jake. Tanya Preston, curier pe bicicletă, fusese ea însăşi, mai mult decît acum. Îşi jură din nou în gînd să nu facă la fel ca tatăl ei şi Cal. Dacă voia s-o păstreze, trebuia să depăşească limitele convenţionalului, ceva cît se poate de simplu, să o accepte aşa cum era. Nu ştia ce altceva ar putea face.

– Tanya, eşti aşa cum eşti. Şi eu te iubesc. Îi puse cu blîndeţe rochia înapoi pe umri ca să nu o mai vadă chinuindu-se să o ţină să nu cadă. Vreau să te am alături la dineul de la casa lui Ken Ingram. Dar dacă preferi să nu mă însoţeşti, voi înţelege.

Cîteva minute Tanya nu spuse nimic.

– Mă mai pot gîndi?

Jake dădu din cap. Arăta frîntă de oboseală. Ascunzîndu-şi dezamăgirea cu grijă, întrebă pe un ton cît mai firesc.

– Vrei să te conduc acasă? Ai avut parte de o seară destul de dură.

Tanya şovăi din nou. Apoi clătină încet din cap.

– Aş prefera să rămîn.

Hotărîrea ei îl încîntă.

– Şi mie mi-ar plăcea să rămîi.

Dar Tanya privea undeva în depărtare, iar Jake aşteptă.

– Trebuie să-ţi spun de ce, replică ea în cele din urmă.

– Da?

– Nu pentru că m-am hotărît să-mi rezolv problemele, în loc să fug de ele – e doar o parte din adevăr.

– Şi cealaltă parte?

– Cealaltă parte.... Scoase un oftat exasperat. Cealaltă parte e că am devenit o maşină de sex dispusă să accepte orice catastrofă care s-ar năpusti pe capul ei numai ca să poată face dragoste cu tine.

Tanya se întoarse spre el ochii vibrîndu-i de iubire. Iar Jake o luă în braţe.

– N-aş suporta să te dezamăgesc, Jake. M-aş simţi distrusă dacă ţi-aş înşela încrederea în mine. Nu cred că aş putea îndura să te uiţi la mine ca tata şi Cal, de parcă te-aş sabota în mod intenţionat. Ştiu ce înseamnă această senzaţie, am trăit-o, am trăit-o din plin... şi nu vreau să se repete.

– Şşş, îngeraş. Nu se va repeta.

Tanya avusese dreptate. O voia pentru tot restul vieţii. Nu-şi imagina existenţa fără ea: Gîndul că i-ar putea purta copiii îi făcu mîinile să tremure

şi ca să le calmeze o lipi de el dovedindu-i, dacă mai era nevoie, cît de mult o dorea.

Mîinile ei se înfipseră în părul lui aducîndu-i gura mai aproape de a ei. Limbile se întîlniră iar sărutul se prelungi. Jake îi puse capăt coborînd capul şi lipindu-l instinctiv de abdomenul ei. Îngenunche şi avu nevoie de întreaga voinţă ca să nu o ceară de soţie – nu, în momentul acela ar fi implorat-o. Era incredibil ce simţea pentru această femeie.

Jake Carlisle. Un bărbat obişnuit. Iubirea pentru femeia din faţa lui îi schimbase viaţa, îl transformase în erou, aşa cum nu crezuse vreodată că ar fi posibil.

O dezbrăcă, apoi îşi scoase hainele. Îşi coborî capul spre gîtul ei muşcînd în joacă. Tanya se lipi de el frecîndu-se seducător.

Jake dădu drumul unui geamăt, o luă în braţe şi porni spre pat. Voia să o mîngîie, să o poarte iar şi iar pe culmile extazului. O lăsă pe pat urmărind cum i se schimbă expresia feţei cînd trupurile se despărţiră pentru cîteva secunde.

– Jake, scînci ea.

– Ai puţină răbdare, îngeraş, o linişti Jake întinzîndu-se lîngă ea.

Crezuse că făcuseră dragoste în toate modurile posibile, dar descoperi că se înşela. Nu era

vorba de poziție sau de durată, era vorba de intensitate: de parcă ziua de mîine n-ar mai fi existat. De parcă i-ar fi aşteptat veşnicia.

Tanya îl urmări cu ochii înceţoşaţi de pasiune cum îşi plimbă mîna peste trupul ei, de la umăr la coapsă revenind asupra sînilor. Cele cîteva kilograme în plus îi făceau să arate ceva mai plini. Jake ştia că lua anticoncepționale, şi totuşi...

– Imposibil, murmură el cu buzele apăsate de pielea albă.

– Poftim?

Îşi frecă nasul de sfîrcul ei.

– Mă gîndeam doar... se întrebă dacă să îndrăznească sau nu.

– Ce? insistă Tanya.

– Mă întreb, rosti cu o voce îngroşată, cum ţi s-ar transforma trupul, sînii... dacă ai rămîne însărcinată.

Tanya nu încremeni şi nici nu se retrase aşa cum se temuse. Ştia că nu era tocmai pregătită să se gîndească la ei doi ca la un cuplu. Dar el nu-şi amintea să fi existat o vreme cînd să nu-şi fi dorit aşa ceva.

Tanya nu se trase de lîngă el. Îşi puse doar mîna pe capul lui.

– Vrei copii, Jake? întrebă ea.

Ce mai întrebare! Îi merse drept la inimă um-

plîndu-l de speranţă. Cîte alte cupluri îşi puseseră aceeaşi întrebare, ştiind ce însemna, ştiind ce responsabilităţi îşi asumau?

Jake trase aer în piept apăsîndu-şi obrajii de sînii plini.

– Cred că n-ar strica unul sau doi.

– Doi mi se pare potrivit, spuse ea.

– Atunci rămîne doi.

Mîna ei continuă să-i mîngîie părul încă cîteva clipe, apoi o lăsă să cadă pe pernă.

– Fă dragoste cu mine, Jake, şopti, ea.

Iar el făcu dragoste cu ea în sensul cel mai exact al cuvîntului. O mîngîie, o dezmierdă şi alunecă în ea de parcă le fusese sortit să fie împreună. Odată uniţi, avu senzaţia că simţea tot ce simţea şi ea. Încordarea crescu pînă singura senzaţie reală pentru el fu pulsul vibrînd tot mai tare, pînă ajunseră însuşi pulsul – contracţia puternică înaintea relaxării suspendîndu-i pe tărîmul plăcerii fără nume. O strînse în braţe rămînînd adînc în ea pînă nu mai putu răbda.

Capitolul 10

Tanya nu se grăbi să ia o hotărîre în privința invitației la dineul din casa familiei Ingram. Jake era prea important ca să nu știe ce avea de înfruntat și de ce.

Se duse la bibliotecă și scotoci pînă găsi toate articolele despre firma *Dyer, Ingram & Peltz*. Cu cît știa mai multe despre firmă cu atît mai bine.

– Putere, bani și statut social, murmură ea într-o seară așezată pe canapea și citind articolele trase la xerox. N-am mai pomenit o combinație atît de perfectă,

Jake ridică ochii de pe contractul pe care îl studia.

– Poftim?

În seara aceea arăta împrăștiat și sexy îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou imprimat cu

sigla Universităţii *Berckley.*

– Ce te-a făcut să-ţi doreşti fuziunea cu firma lui Ken Ingram? întrebă ea.

Jake înălţă din umeri, un gest plin de nepăsare.

– Mai mulţi factori. Unu, ne-au cerut să ne gîndim la posibilitatea unei fuziuni şi nu refuzi în mod automat o astfel de propunere venită din partea unei firme de renume. Doi, clienţii noştri sînt cam aceiaşi. Îşi scoase ochelarii lovindu-şi obrazul cu marginea ramei. Dar nu e încă sigur că ne vom alătura firmei lor.

Dacă i s-ar fi cerut părerea, Tanya ar fi afirmat sus şi tare că e soluţia cea mai bună. Ştia însă că nu deţine toate amănuntele, după cum nici opinia ei despre Ken Ingram nu era una din cele mai obiective.

– De ce n-aţi încheia afacerea, dacă tot aţi ajuns atît de departe?

– Nu ştiu. Rămase pe gînduri. Am încercat să mă gîndesc la un motiv, dar pînă acum n-am mai găsit nici unul.

Tanya ridică sprîncenele mirată. Crezuse că Jake era la fel de mort după fuziune ca şi Doug. Deşi nu arătase nici pe departe acelaşi entuziasm ca şi partenerul lui.

– Vrei ca fuziunea să aibă loc? întrebă ea

temîndu-se de răspuns dar simțind că trebuie să știe.

– Vreau ce e mai bine pentru firmă. Doug trebuie să se gîndească și la copil. Cît timp am stat pe propriile picioare, nu ne-a fost dat să răbdăm de foame, dar o firmă mai mare și puternică ne poate oferi siguranța zilei de mîine. O privi curios. Ce vor să însemne întrebările astea?

– Am făcut cîteva cercetări pe cont propriu. Studie o clipă hîrtiile din mîna ei. Și pentru a mia oară vru să-i spună lui Jake că nu avea nici un chef să meargă la petrecere. După cîte citise prin diferite ziare ajunsese la concluzia că Ingram și partenerii lui puteau face foarte mult rău. Și după ce se uită la Jake știu că mergînd risca să-l pună într-o situație penibilă.

– M-am hotărît, spuse ea pe neașteptate. Nu vin la petrecere.

– Credeam că te-ai hotărît să vii.

– Mda. Coborî privirea căutînd o scuză viabilă. Invoc al Cincilea Amendament, codicil 1A. Știi tu, prerogativul femeii.

Jake puse documentele la o parte.

– Ți-am spus că-ți voi respecta dorința, Tanya, replică el cu răbdare. Dar aș vrea să cunosc raționamentul care a dus la această decizie.

Tanya se foi neliniștită. Cînd devenea răbdător

şi începea să pună în acţiune logica ştia că era pierdută.

– N-am ştiut ce persoană importantă şi influentă e Ken Ingram. Jake, dacă lucrurile merg prost la dineu, rezultatul ar putea fi anularea fuziunii. Se uită la el presimţind dezastre în serie.

Jake întinse mîna şi o atinse.

– Oamenii te pot face să suferi numai dacă le-o permiţi.

Tanya îşi flutură mîna enervată de faptul că încerca să-i simplifice observaţiile printr-o platitudine.

– Nu eşti realist, Jake.

– Nu, dar am descoperit că e singurul mod în care pot trăi rămînînd împăcat cu mine însumi. Îi strînse glezna. Ar trebui să o ştii deja, Tanya. Ai plecat de la *WordGo* pentru că ai simţit că asta trebuie să faci, chiar dacă a implicat riscul de a-i pierde pe cei dragi.

– A fost cu totul altceva, Jake. Acum e voba de tine. Adică... de ceva... mult mai important. Îl imploră din priviri. Nu vreau să fiu punctul tău slab.

Jake zîmbi şi o trase de gleznă pînă reuşi s-o ia în braţe.

– Atunci nu fi. Fii punctul forte. Fii motivul pentru care viaţa mi se pare atît de minunată în clipa

de față. Își aplecă fața și o sărută. Apoi spune-mi că vei veni cu mine, Tanya.

Ea se uită la el simțind cum inima îi zvîcnește în gît. Abia mai putea respira. Ochii lui exprimau o iubire fără margini.

– În regulă, Jake. Vin. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Jake chicoti.

– Am citit toate instrucțiunile cu care mi-ai fost livrată și sînt dispus să-mi asum riscurile.

O strînse în brațe de parcă nu mai voia să-i dea drumul niciodată, iar contactul cu trupul lui îi oferi Tanyei, la fel întotdeauna, o mare speranță. Nu trebuia însă să-și scormonească mintea ca să cunoască slăbiciunea lui Jake Carlisle; o fostă curieră pe bicicletă îmbrăcată trăsnit și cu purtări de mahalagioaică. Perspectiva dineului o îngrozea. Ca să cîștige mai multă încredere în forțele proprii se gîndi să apeleze la vechiul truc de a-și imagina oamenii autoritari în lenjerie de corp. Cu excepția lui Jake, va fi probabil singura ei armă.

Nu trebuia să uite că-l avea de partea ei pe Jake. Deocamdată.

Groapa cu lei, își zise Tanya pe cînd intra cu Jake în casa din Seacliff a lui Ken Ingram. Holul era atît de impunător că l-ar fi făcut pînă și pe

Godzilla să se ghemuiască speriat într-un colț. Pereții țîșneau în sus pînă la tavanul aflat la o înălțime de aproape opt metri pictați cu fresce împodobite cu mai mulți îngeri decît Capela Sixtină. Iată înalta societate din San Francisco, cu tot ce avea mai bun sau mai rău, depindea de punctul de vedere al fiecăruia.

Tanya se întoarse spre Holly care intrase în spatele lor la brațul soțului.

– Trebuie să fie un coşmar să faci curățenie, bombăni ea.

Ochii rotunzi şi albaştri ai lui Holly erau enormi. Tanya se întrebă dacă ştia că banii lui Ken proveneau din averea soției. Remarca ei o făcu totuşi pe Holly să schițeze un zîmbet amuzat.

– Mi-ar trebui un cîrlig de culeş cireşe ca să ajung la pînzele de păianjeni din colțuri, şopti chicotind fără să vrea.

Doug se încruntă iar ea îl privi spăşită.

– Scuze, spuse ea. Sînt un pic cam nervoasă.

Doug şovăi cîteva clipe, apoi o îmbărbătă strîngînd-o uşor de mînă. Părea să fie singurul gest de afecțiune pe care îndrăznea să-l manifeste în public.

– Eşti sigură că te simți bine? întrebă el. Nu-ți vine să verşi, nu-i aşa?

– Toată ziua am mîncat biscuiți şi am băut

sifon, spuse Holly. Dacă o să mi se facă rău nu va fi din cauză că sînt însărcinată, ci pentru că sînt moartă de frică.

Doug zîmbi. Nici el nu se simțea în largul lui.

– Amintește-ți doar să zîmbești și să fii cît mai prietenoasă. Totul va fi bine.

Tanya ridică sprîncenele mirată de căutătura pe care i-o aruncă părînd să spună „E valabil și pentru tine, stimată domnișoară". Se întrebă pentru a mia oară ce vedeau Holly și Jake într-un început ca Doug Brubeck.

Fură conduși într-o încăpere vastă unde vreo douăzeci de persoane discutau în grupuri mici pe tonuri cît se poate de civilizate. Pe pereți se aliniau rafturi cu volume impresionante, toate îmbrăcate în piele, pline probabil cu subiecte din cele mai profunde. Nu putea fi decît biblioteca, își zise Tanya întrebîndu-se dacă de aici nu se ajungea în seră, în sala de mese și în marele salon.

– Gata? întrebă Jake trezind-o din reverie.

Tanya se uită la el.

– Pentru ce să fiu gata?

– Pentru domnul și doamna Ingram.

Cuplul se repezi la ei înainte ca Tanya să fi apucat să se întoarcă. Carolyn Ingram oferi o mînă lipsită de vlagă împinsă parcă înainte de inelul uriaș.

– Tanya Preston, nu-i aşa? Mă bucur că ai venit. Îşi flutură genele arătînd un interes vag pentru persoana ei, şi la fel de fals ca şi genele. Tanya era sigură.

Carolyn Ingram părea să fie genul de femeie care regreta atît de mult că nu se născuse frumoasă că era dispusă să cheltuiască o avere redefinind ceea ce natura refuzase să-i acorde. Rezultatul o făcea să semene cu un manechin, avînd cam tot atîta personalitate.

Tanya o văzu inspectînd-o pe furiş, nu numai pe ea ci şi pe Holly pe care Doug o ţinea de mînă împingînd-o înainte.

În ciuda banilor, hainelor, şi înfăţişării elegante Carolyn Ingram tot simţea nevoia de a face comparaţii reafirmîndu-şi identitatea.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse Tanya, cît se poate de amabilă imaginîndu-şi-o pe soţia avocatului în lenjerie scumpă şi fină – ceva care să reţină ochii zburdalnici ai soţului ei.

Soţ care părea să o soarbă din priviri pe Tanya. Ea încremeni dîndu-şi seama că se temuse de această clipă mai mult decît fusese dispusă să recunoască. „Izmeneizmeneizmene", îşi zise ea disperată, apelînd fără jenă la trucul cu lenjeria de corp. „Izmene cu baloane roz."

Ken Ingram îi strînse mîna.

– Tanya Preston? Ne-am mai întîlnit cumva? întrebă el ochii lucindu-i ca ai unui animal de pradă.

– Tanya a fost implicată în procesul *WordGo,* răspunse Jake în locul ei cu un aer firesc. Brațul din jurul taliei îi dădu de înțeles că nu-i va permite să-şi vîre nici măcar degetul mic în apele mocirloase în care se scălda Ken, iar pentru gestul cavaleresc Tanya îl iubi mai mult ca niciodată. A depus mărturie pentru reclamanți.

Ochii lui Ken părură să o recunoască înainte să se fixeze asupra părului

– Da. Un caz interesant, nu-i aşa? Îi aruncă lui Jake privirea tipică a unui partener mai în vîrstă părînd a spune: „O bucățică delicioasă, Carlisle, dar nu tocmai potrivită pentru o astfel de întrunire importantă."

Jake îi susținu privirea fără să clipească. Tanya urmări înfruntarea tăcută, o încleştare a voințelor. În mod surprinzător Ken ridică din umeri părînd să accepte inevitabilul, recunoscînd că fiecare om are dreptul la nebuniile lui.

Tanya îşi aminti de un articol în care citise că Jake cîştigase un proces avîndu-l ca adversar pe Ken Ingram. Era probabil unul din motivele, dacă nu cel mai important, pentru care erau invitați aici.

Poate că Jake dorea să ia parte la bătălii mai crîncene împotriva nedreptăţii, dar pentru că preţuia lucrurile frumoase din viaţă nu se îndoia nici o clipă că se va lansa cu un avînt şi mai mare în luptă atunci cînd va veni vremea să-şi pună pălăria albă.

Tanya fu prezentată pe rînd celorlalţi membrii ai firmei. Femeile erau imitaţii ale lui Carolyn Ingram, iar bărbaţii servitori umili ai formidabilului ei soţ. Făcu cunoştinţă cu John Peltz şi adorabila doamnă Vanessa Peltz. Nimic fin la lenjeria doamnei, îşi zise Tanya gata să intre în panică.

Vanessa se putea mîndri cu senzualitatea unei feline, prefăcîndu-se indiferentă la ce se petrecea în jur, urmărind însă totul cu ochi de vultur. Atitudinea ei nu schimbă impresia Tanyei că draga de Carolyn ar fi mîncat-o pe Vanessa la cină şi tot nu s-ar fi săturat. Tanya îşi petrecu restul serii încercînd să nu arate ca felul principal, considerînd că se descurca destul de bine.

Dacă Holly ar fi reuşit să-i urmeze exemplul, seara s-ar fi derulat fără incidente. Dar pe măsură ce orele se scurgeau, părînd mai mult să se tîrască cu conversaţii nesemnificative, Holly arăta din ce în ce mai pierdută iar Tanya se simţea tot mai neajutorată.

Cînd una din ele încerca să intre în vorbă cu celelalte doamne, acestea îşi aminteau imediat că aveau ceva important de făcut, o întrebare de pus unui invitat, pînă Holly şi Tanya rămîneau din nou singure simţindu-se şi mai stînjenite.

Din fericire, deşi pe Tanya situaţia o enerva peste măsură, bărbaţii păreau orbi la umilinţa lor. Nu era obişnuită să fie tratată ca o persoană de la marginea societăţii, după cum nu erau nici restul doamnelor prezente. Probabil de aceea îşi exercitau puterea de care dispuneau – ca nişte pisici jucîndu-se plictisite cu un şoarece.

Văzînd cît de greu înfrunta Holly aroganţa cu care erau tratate, Tanya încercă să stea cît mai aproape de ea, dar de fiecare cînd îi ajungea alături Doug apărea imediat la braţul ei manevrînd-o cît mai departe de Tanya. Îşi dădu seama că erau ca două găini luptîndu-se pentru un pui. Voiau să o ocrotească dar din motive care se băteau cap în cap. „Ei, Brubeck, îi venea ei să spună, nu de mine trebuie s-o aperi." În cele din urmă Tanya se mulţumi să o supravegheze dintr-un colţ al încăperii şi tocmai se pregătea să-şi lungească gîtul ca să vadă dacă totul era în ordine cînd Jake apăru în spatele ei.

– Cauţi pe cineva? murmură el la ureche pu-

nîndu-i mîna pe fund exact în locul unde i-l atinsese şi domnul Dyer cu ocazia prezentărilor de la început.

Tanya sări ca arsă şi se întoarse cît pe ce să verse vinul din pahar.

– Jake! rîse ea uşurată. Doamne, nu ştii ce aproape ai fost să te trezeşti cu cabernetul ăsta pe cap.

Bărbataul luă mîna în care ţinea paharul şi se aplecă să miroase vinul. Ochii o fixau cu intensitate.

– Plăcut, decretă el. Te las să mă stropeşti numai dacă promiţi să-l lingi.

– Jake! spuse ea din nou şi roşi uitîndu-se jenată în jur mulţumită însă de lipsa de maniere. Dacă sînt în stare să fiu cuminte în seara asta atunci o să reziştişi şi tu.

– Sînt cît se poate de cuminte, rosti el zîmbindu-i şmechereşte.

Tanya îl dojeni din priviri.

– Probabil te plictiseşti de moarte, altfel nu te-ai purta ca un obsedat sexual.

– Simt că înnebunesc, îi mărturisi el. O mîngîie pe obraz. Arăţi obosită, spuse el cu părere de rău. Ai fost la înălţime, Tanya. Mai stăm o jumătate de oră, apoi ne pregătim de plecare. Crezi că o să

mai rezişti? Mîna îi alunecă de-a lungul braţului şi îi înlănţui degetele. Şi el arăta obosit. Promit să mă revanşez.

– Rezist, zise ea. Deci, am reuşit sau nu să facem impresie?

Cum el nu-i răspunse imediat, Tanya îşi ridică ochii spre faţa lui. Expresia de pe chipul lui era gînditoare, ochii cuprinzînd cu privirea întreaga încăpere.

– Împresie, da, spuse el. Apoi se uită la ea. Părea tulburat de ceva. Nu se va schimba nimic, nu-i aşa, Tanya? întrebă el.

– Ce anume?

– Am văzut cîte ai avut de îndurat. Toată seara asta... nu va merge niciodată.

Tanya făcu ochii mari.

– Ce vrei să spui? întrebă ea simţind cum i se pune un nod în gît.

– N-ar fi trebuit să te bag în toate astea. În ochii cenuşii se citea o mare tristeţe. Nu va merge. Nu ştiu de ce mi-am făcut iluzii. Îmi pare rău, îngeraş.

Tanya se apucă de braţul lui simţind cum pămîntul îi fuge de sub picioare. „Nu va merge. De ce îşi permisese să spere că totul se va termina cu bine?“

– Jake, spuse ea fără vlagă. Voia să-i explice. Dar cuvintele refuzau să iasă, iar Jake, cu fălcile strînse şi cu ochii plini de hotărîre, nu părea dornic de nici o explicație. Jake... Jake! începu ea din nou.

El nu păru să o audă.

– Mă duc să-l caut pe Doug, spuse el pe neaşteptate uitîndu-se după partenerul lui.

Doug apăru ca la comandă.

– N-ați văzut-o pe Holly?

– Nu. Ascultă, Doug...

Doug trase o înjurătură.

– Sper să n-o fi apucat iar blestemata aia de greață de dimineață.

– S-a dus probabil pe terasă să respire puțin aer proaspăt, remarcă Jake.

– M-am uitat pe terasă şi nu e acolo. Doug îşi trecu degetele prin păr.

Arăta îngrijorat pentru starea ei, iar Tanya încercă să-l calmeze punîndu-şi mîna pe brațul lui.

– Atunci mă duc eu s-o caut.

– Casa asta e cît un hotel. O să treacă săptămîni pînă dăm de ea.

– Lîngă camera de la etaj, unde ne-am lăsat hainele, se află o baie mică. Poate s-a dus acolo.

Îngrijorată la rîndul ei, Tanya nu mai aşteptă

aprobarea lui Doug şi porni pe scări.

Odată ajunsă la etaj, se opri pe coridorul pustiu şi se sprijini cu spatele de perete, simţindu-se lipsită de energie.

S-a terminat. Nu lipsesc decît strigătele, îşi zise ea. Se întrebă dacă ar fi schimbat ceva din cele făcute pînă acum, în afara faptului că venise la această petrecere. Dar n-ar fi reuşit decît să amîne inevitabilul. Nu-i era dat să rămînă cu Jake.

Îşi duse mîna la inimă şi strînse pumnul. Nu era destul că îndrăznise să viseze. Voia mai mult decît iubirea lui Jake. Voia să devină persoana cea mai importantă din viaţa lui, pentru totdeauna. Voia copii cu el, o casă plină de ornamente de grădină. Voia să o accepte atît de complet încît să nu mai poată trăi fără ea. Dar viitorul acesta nu mai părea posibil, iar suferinţa pentru pierderea lui îi sfîşia inima.

Se împinse furioasă de la perete. Ştiuse de la bun început că ea şi Jake nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Ce păcat că oamenii care îi deschiseseră ochii fuseseră tocmai Carolyn şi Ken Ingram. Al naibii să fie dacă îi va lăsa atît pe ei cît şi anturajul lor de înfumuraţi să vadă cît de mult o răniseră.

O găsi pe Holly în baia de lîngă mica sufragerie din capătul coridorului, Avea buzele vineții şi ochii roşii de parcă ar fi plîns.

– Vai, Tanya, zise ea cu o voce tremurătoare imediat ce o văzu în oglindă. E mai rău decît în ultimele trei săptămîni. Îşi trecu mîna peste fusta de mătase pe care se vedeau cîteva pete de apă.

Tanya apucă rapid un prosop alb imaculat înzorzonat fără nici un sens cu o spumă de dantelă albă şi îl înmuie în apă rece. Îl stoarse şi şterse faţa lui Holly.

– Toată lumea se întreabă probabil unde sînt iar cînd o să cobor o să se uite la mine ca la o formă. Îi aruncă Tanyei o privire disperată, ochii umplîndu-i-se din nou de lacrimi. Of, nu mă pot întoarce. S-au purtat atît de grosolan, iar Doug... Închise ochii şi lacrimile se revărsară pe obraji. Va fi atît de dezamăgit.

– Dă-le dracului de scorpii, o consolă Tanya. Doug era mort de îngrijorare. M-a trimis să te caut.

– Da?

Tanya dădu din cap şi îşi promise în gînd să-i tragă un picior în fund lui Doug dacă o va face pe femeia asta drăguţă şi bună la suflet să simtă o singură undă de regret pentru seara nereuşită.

Holly trase adînc aer în piept.

– E un bărbat foarte de treabă odată ce ajungi să-l cunoşti, spuse ea de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Am o trusă de machiaj şi un ruj în poşetă. Te aranjăm ca să arăți suficient de prezentabilă ca să ajungi pînă la uşă... Îi caut pe Doug şi pe Jake, apoi ne luăm rămas bun şi plecăm.

Holly dădu din cap şi începu să şteargă petele de pe fustă.

– Era o rochie nou-nouță. Ridică privirea spre Tanya. Cu cîteva săptămîni în urmă îmi venea perfect. Acum... Trase de materialul de la talie, un gest pe care Tanya îl văzuse mai toată seara, apoi îşi plecă bărbia în piept.

– Vei fi la fel de nouă şi de frumoasă după ce vei fi din nou o persoană normală, spuse Tanya repede, înainte ca lacrimile să se reverse din nou.

– Da, dar pînă atunci o să arăt ca un hamburger dublu.

Privirile li se întîlniră şi îşi zîmbiră. „La naiba, o să ne descurcăm", îşi zise Tanya. Simți lacrimile din propriii ochi.

Îi întinse prosopul lui Holly.

– Poftim. Mi-am lăsat poşeta pe canapeaua din sufragerie.

Chicotitul lui Holly o urmă pînă ajunse în camera alăturată şi începu să scotocească după trusa de machiaj. Nuanțele fardurilor erau un pic cam țipătoare, dar...

– Arată ca un sac de cartofi legat cu sfoară.

Tanya încremeni.

– Vanessa dragă, rochia se potriveşte perfect coafurii. Îți imaginezi altceva decît stilul zburlit cu genul acela de rochie. Trebuie să fie ultima modă prin mahalale. Rîsul răutăcios urcă pînă la fereastra deschisă.

– Sinceră să fiu nici nu mă aşeptam la altceva. Dar cealaltă... care e numele ei?

– Tanya.

– Da, Tanya. Mă întreb dacă cineva a avut bunul simț să o informeze că stilul androgin nu mai e la modă de cîteva decenii.

– Se pare că revine.

– Unde? În Budapesta?

Alte rîsete. Tanya simți că i se face rău dîndu-şi seama că fereastra sufrageriei se afla exact deasupra terasei. Iar ea şi Holly erau luate peste picior de nimeni altcineva decît de Carolyn Ingram şi de Vanessa Peltz.

– Ştii că a fost curier pe bicicletă?

– Îți bați joc de mine?

– Pe cuvînt. Avea un păr... cum i-a zis Ken? Ca fînul vopsit în culorile curcubeului. Cum l-ar purta Madonna dacă şi-ar pune în cap să şocheze cu adevărat.

Vanessa izbucni în rîs.

– E uluitor de ce sînt în stare femeile numai ca să atragă atenţia asupra lor.

– Fii sigură că nu o să treacă mult pînă Ken o să-i spună lui Jake ce crede despre mica lui distracţie. Dacă a luat-o razna o dată cine ştie ce va face cu următoarea ocazie. Probabil un tatuaj.

– Cel puţin unul vizibil.

Incapabilă să mai suporte Tanya traversă încăperea şi vru să închidă fereastra. Ezită însă cîteva clipe cu mîinile pe pervaz. Ce minunat ar fi să umple vaza mare din colţ cu apă rece de la robinet şi s-o toarne peste capetele celor două vipere stricîndu-le coafurile indestructibile.

Dar se hotărî să renunţe. N-ar fi fost de ajutor nimănui, i-ar fi satisfăcut doar orgoliul ei. Închise ochii. Un zgomot venit din spate îi abătu atenţia de la discuţia de pe terasă. Se răsuci şi o văzu pe Holly stînd în pragul uşii. Privindu-i expresia feţei, înţelese că Holly auzise cea mai mare parte a schimbului de replici de la parter şi felul în care fuseseră batjocorite.

Închise fereasta fără să spună nimic. Îşi lăsă palmele pe rama de lemn încercînd să-şi controleze furia. Ştia foarte bine ce înseamnă această seară pentru Holly. Trase adînc aer în piept şi se răsuci din nou spre Holly.

– Nişte bestii, spuse ea. Nu-i nimic de capul lor.

– Oh, Tanya! exclamă Holly. Nu contează ce cred.

Şi pentru că se gîndea la stingherea ei, Tanya îşi iubi şi mai mult noua prietenă.

– Mă tem că da.

Pe faţa lui Holly apăru o umbră de regret.

– Să n-o faci, spuse ea dintr-o dată.

– Ce să nu fac?

– Nu le da satisfacţia de a ştii că te-au jignit. Cine are nevoie de ele?

Tanya zîmbi tristă.

– Doug şi Jake, dacă se vor alătura firmei.

– Atunci nu ştiu cum am fost tratate în seara asta. Trebuie să le spunem.

Cele două femei rămaseră cîteva clipe nemişcate uitîndu-se una la cealaltă.

– Ce să facem, Tanya? întrebă Holly într-un sfîrşit.

– Unde-i groapa fără fund cînd ai nevoie de

ea? încercă să glumească Tanya. Rămase pe gînduri. Singura alternativă era să plece cu toții cît mai discret posibil. Tragerea de timp nu va îmbunătăți cu nimic situația creată. Fiecare minut petrecut în casa asta scădea şansele lui Jake de a se alătura noii firme.

– Mă duc jos să vorbesc cu băieții. Le spun că nu te simți bine şi trebuie să plecăm. Aşteaptă cinci minute, apoi ne întîlnim la capătul scărilor. Iar după aceea... Încercă să arboreze un zîmbet încurajator dar fără să fie sigură că reuşise.

– În regulă. Holly încercă acelaşi zîmbet dătător de forțe. Cu cîteva săptămîni în urmă mi-am imaginat cu totul altfel de petrecere. Eram sigură că-i voi uimi cu inteligența, farmecul şi frumusețea mea. Rîse stingherită. Mi-am imaginat că Doug nu-şi va mai încăpea în piele de mîndrie. Ştiam că nu va fi aşa, dar... se uită în jos la fusta plină de pete, îşi înălță apoi capul în ochii ei scînteind o convingere tulburătoare. Îmi vine să vărs numai la gîndul că aş putea petrece încă o seară ca asta.

Tanya se gîndi la domnul Krafcheck – bătrînelul pe care îl văzuse pentru cîteva minute în biroul lui Jake, simbol a tot ce reprezenta el în realitate. Blînd, înțelegător. Un bărbat cinstit luptînd pentru drepturile celor năpăstuiți. Nimic din

ce spusese sau făcuse nu o îndreptăţea să creadă contrariul.

Iar Tanya înţelese pentru prima oară că Jake nu o va abandona. Nu-i stătea în fire. Nu fusese şocat de părul ei trăsnit. Nici măcar nu clipise la vederea hainelor bizare. Nu se lăsase descurajat nici cînd încercase să-l îndepărteze de ea. De ce ar părăsi-o tocmai acum?

Fără să ştie prea bine ce va face sau cum va proceda, Tanya se hotărî brusc să caute o cale pentru a-l păstra pe Jake.

Traversă camera şi o îmbrăţişă pe Holly, simţindu-se din nou stăpînă pe destinul ei. O luă pe Holly de umeri şi o privi în ochi.

– Cinci minute. Apoi totul se va termina.

Holly dădu din cap adunîndu-şi curajul, apoi o urmări pe Tanya ieşind din încăpere.

Capitolul 11

Tanya se opri în pragul salonului uriaş căutîndu-i prin priviri pe Jake şi pe Doug. Îi găsi peste puţin timp în partea opusă, adînciţi în conversaţie cu domnii Dyer, Ingram şi Peltz.

Discuţia aprinsă îi dădu de înţeles că nu voiau să fie întrerupţi.

Şovăi, iar siguranţa simţită cu numai cîteva clipe înainte păru să se risipească. Descoperi totuşi că reuşea să pună un picior în faţa celuilalt şi se apropie de grup. Nu voia să creeze un moment de tensiune. Dacă reuşea să ajungă pînă la ei şi să prindă privirea lui Jake va putea să transmită mesajul că plecarea era iminentă.

Îşi croi drum fără grabă printre ceilalţi invitaţi şi ajunse destul de aproape, cînd fu oprită de o mînă osoasă cu unghii roşii.

– Iată-te, draga mea, spuse Carolyne Ingram pe un ton mieros. Vanessa se afla lîngă ea. Ne întrebam unde ai dispărut.

Tanya se strădui să nu-şi tragă braţul scîrbită de atingerea celeilalte femei. „Primirea a fost atît de generoasă că biata mea inimă n-a mai suportat atîta bunătate şi a trebuit să caut un loc unde să-mi trag sufletul", îi veni ei să spună.

– Am fost să-mi pudrez nasul, murmură ea dorind să scape cît mai repede. Cu cît vorbea mai puţin, cu atît mai bine.

– Normal. Holly se simte mai bine? întrebă Carolyne pe un ton îngrijorat fără ca vreo cută să-i încreţească fruntea netedă. Probabil că nu îndrăzneau.

– Holly? Ăăă, da, e bine... Tanya se opri holbîndu-se la cealaltă femeie. De unde ştia că lui Holly i se făcuse rău? Numai dacă...

Carolyn Ingram ştiuse că se aflau la etaj şi puteau auzi conversaţia cu Vanessa. Nu se mulţumise numai să le trateze de sus, considera că avea dreptul să-şi bată joc de ele. Dacă Carolyn şi Vanessa spuseseră în mod intenţionat toate acele lucruri urîte despre ele, ştiind foarte bine cît rău vor provoca...

Tanya văzu negru în faţa ochilor. Nu putea permite să fie tratată aşa, mai ales dacă oamenii

aceştia o puteau face să-l piardă pe Jake.

Vocea raţiunii o îndemna la calm, dar cea a tatălui ei, a lui Cal, Holly şi Doug o îndemnau să treacă la acţiune. Şi a lui Jake. Jake care o iubea pentru cine era în realitate. Indiferent ce ar fi făcut.

„Jake, şi eu te iubesc". Se ţinu de gîndul ăsta ca de un colac de salvare implorînd să fie scoasă la mal. Dar cum continua să se uite la cele două femei simţea că se îneacă. Dumnezeule, avea mare nevoie de Jake...

Jake se întoarse imediat ce-şi auzi numele strigat. Constatînd însă că în spatele lui nu se afla nimeni, privirea îi rătăci asupra încăperii şi dădu cu ochii de Tanya. Dar ea nu se uita la el. Vorbea cu Carolyn şi Vanessa. Scrutîndu-i faţa cu mai mare atenţie, descoperi că nu vorbea deloc. Stătea nemişcată, iar expresia de pe chip...

Întoarse capul spre grupul de bărbaţi.

– Am terminat, Ken? întrebă el.

– Da, dădu acesta din cap dus pe gînduri. Îmi pare rău că n- am reuşit.

– Şi mie. Răspunsul lui Jake fu politicos, deşi el personal nu avea nici un fel de regrete. Îi aruncă o privire scurtă lui Doug şi văzu că partenerul lui arăta un pic cam trist. Dar Doug n- ar fi acceptat decizia dacă n-ar fi fost de acord. Iar adevărul fie

spus Holly era mai importantă pentru el decît o mie de firme *Dyer, Ingram & Peltz.* Jake mulţumea cerului pentru această seară. Nimic altceva nu i-ar fi ajutat să vadă lucrurile cu atîta claritate.

Îşi ceru scuze şi plecă de lîngă ceilalţi. Abia aştepta să-i spună Tanyei. Îl duruse enorm umilinţa la care fusese supusă în această seară. Porni direct spre grupul de femei fără să se uite nici în dreapta nici în stînga.

Atît Carolyn cît şi Vanessa îi observară apropierea, dar Tanya continua să se holbeze la ele. Acum că era lîngă ea, Jake remarcă că mai văzuse privirea asta şi cu o altă ocazie şi simţi un junghi în inimă. Era privirea pe care o îndreptase asupra lui Cal imediat după încheierea procesului. Ei bine, gata. Dacă nu va realiza nimic altceva de valoare în viaţa lui măcar nu va permite femeii iubite să sufere din nou. Îi luă braţul îndată ce ajunse lîngă ea. Tanya se răsuci spre el.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, i se adresă el lui Carolyn, rămînînd cu ochii aţintiţi asupra ei. Le zîmbi politicos celor două femei, deşi politeţea era departe de a fi ceea ce simţeam în clipa de faţă. Mă tem că trebuie să plecăm.

– Da? Carolyn se prefăcu dezamăgită. Bănuiesc că vă vom vedea din nou după ce tu şi Doug veţi intra în firmă. Zîmbi. Ne-a făcut mare

plăcere să facem cunoştinţă cu prietena ta atît de excentrică.

Tanya se încordă. Dacă simţea aceeaşi scîrbă ca şi el probabil că o mînca palma dorind să o plesnească pe Carolyn Ingram. Îi întinse braţul.

– Mă tem că nu va fi posibil. Am discutat cu soţul tău. Partenerul meu şi cu mine am ajuns la concluzia că o fuziune... nu este soluţia cea mai potrivită.

Ochii Tanyei se îndreptară îndureraţi spre el. „Îmi pare rău, Jake. Îmi pare foarte rău."

Jake înţelese imediat că se considera vinovată pentru nereuşita fuziunii. „N-a fost vina ta", îi comunică el prin priviri.

Dar ochii ei scăpărară sălbatic. „Ba da. Ştiu că e din cauza mea."

„În regulă a fost şi din cauza ta, dar nu pentru motivele la care te gîndeşti."

Expresia ei nu se schimbă. Jake nu suporta ca Tanya să se considere vinovată nici măcar pentru o secundă.

– Tanya, nu e...

– Vai ce surpriză! exclamă Carolyn.

– Da, nu-i aşa? Soţul ei apăru lîngă ea. Faţa îi exprima aceeaşi nedumerire ca în urmă cu cîteva clipe. Am încercat să-i convingem pe Doug şi pe Jake să ni se alăture. Se pare însă că le place

mai mult să lucreze pe cont propriu.

Carolyn se zgîi la soţul ei gîndindu-se probabil la acelaşi lucru ca şi Tanya.

– Jake şi Doug au renunţat la fuziune? Nu... tu?

Ken ridică din umeri.

– Nu-i o crimă să te răzgîndeşti. Am vrut să ne cunoaştem mai bine înainte de a lua o hotărîre. E motivul pentru această petrecere. Îi acordă lui Jake o privire plină de respect. În ciuda căilor destul de dubioase prin care Ken obţinea ce dorea, îşi zise Jake, era totuşi un avocat bun şi un excelent om de afaceri. Îi întinse mîna.

– Fără supărare?

Ken îi luă mîna şi o strînse.

– Nici vorbă. Se uită la Tanya. Eşti un bărbat norocos.

Tanya făcu ochii mari. Iar Jake fu bucuros să vadă dispărîndu-i de pe faţă acea expresie disperată. Carolyn arăta de parcă ar fi fost gata să-şi strîngă soţul de gît.

– Norocul n-are nici o legătură, spuse Jake reţinîndu-şi un zîmbet. Dar dacă sînteţi norocoşi s-ar putea să vă invităm la nuntă.

Tanya se holbă la el cu gura deschisă.

– Nuntă?

Jake îi zîmbi fixînd-o fără voia lui cu o privire

destul de neliniştită. Se întrebă dacă nu întrecuse măsura.

– Cred că o ceremonie mică ar fi numai potrivită, propuse el.

– Da? Tanya nu arăta încîntată de idee.

– Păi, nu trebuie să fie chiar mică, se avîntă Jake mai departe. Poate fi şi mai mare.

Tanya nu reacţionă. Jake se simţi dintr-o dată ca un prost, la fel ca în cazul procesului *WordGo*. Ar fi trebuit să-şi înveţe lecţia, dar iată că făcea din nou pe eroul. Cînd îi vor veni minţile la cap?

– Bine, spuse el dorindu-şi cu disperare să plece cît mai repede ca să-i poată explica totul. Poate fi mare. Uriaşă. Cum vrei tu. O luă de braţ aruncîndu-le celorlalţi invitaţi un zîmbet marcat de regrete. E frîntă de oboseală.

– Mă simt bine! aproape că strigă Tanya. Se uită la cercul de invitaţi uimiţi privindu-i contrariaţi. Întoarse ochii spre el ignorînd restul lumii. Îl privea de parcă ar fi fost singuri în cameră. Ce vrei să spui, Jake? întrebă ea cu o voce blîndă.

Senzaţia că totul se petrecea la locul şi în momentul nepotrivit îl părăsi imediat ce ochii căprui se aţintiră asupra lui.

– Spun ce am spus de nenumărate ori. O dovedesc, dacă mai e nevoie.

– N-am pretins niciodată să renunţi la ceva de

dragul meu, murmură ea.

– Iar eu vreau să înţelegi că nu fac aşa ceva. Tu eşti tot ce-mi doresc.

Iar atunci ochii ei se umplură de lacrimi. Lăsă capul jos de parcă ar fi încercat să-şi stăpînească emoţiile, apoi îl ridică în ochii ei lucind o scînteie cu totul diferită. Jake!

– Mergem?

Observă cum Carolyn Ingram arăta pierdută în spaţiu de parcă n-ar fi ştiut cum să facă faţă acestei situaţii pe care o controlase cu numai cîteva clipe în urmă. Răpitoarea Vanessa Peltz părea amuzată de felul în care buna ei amică îşi pierduse siguranţa de sine. Iar Tanya observă acelaşi lucru.

– Da, hai să fugim de aci, spuse el imitînd fără jenă şi cu mare aplomb tonul mieros al lui Carolyn Ingram. Îi aruncă lui Jake o privire care îi reaminti acestuia de firea ei răzvrătită. A fost o seară minunată. Nu-mi amintesc cînd am petrecut ore atît de interesante. Ai fost foarte drăguţă să mă inviţi, dar mai bine mă uit cum fac ţăranii cîrnaţi decît să petrec încă o seară în distinsa ta companie. Noapte bună.

Obrajii lui Carolyn Ingram se colorară într-un roşu care nu-i avantaja tenul palid. Soţul ei întoarse brusc capul examinînd pereţii de parcă ar

fi văzut cine ştie ce lucru amuzant în tablourile agăţate acolo. Pînă şi Vanessa Peltz, atît de calmă şi sigură pe sine, arăta năucită de parcă ar fi stat aproape de o bombă care explodase. Jake era bucuros că femeile întrezăriseră măcar pentru o clipă adevărata fire a Tanyei Preston. Cea pe care o iubea atît de mult. Inima i se umplu de mîndrie.

Tanya îşi ridică ochii spre el privindu-l foarte serioasă, dar tremurul buzelor o dădu de gol. Jake ştiu că trebuiau să plece cît mai repede.

Îi luă mîna şi ieşiră din cameră cu paşi mari. Odată scăpaţi de privirile celorlalţi, se repeziră spre uşa de la intrare năpustindu-se în aerul nopţii exact în clipa cînd nu se mai putură abţine şi izbucniră în rîs.

Holly şi Doug pe lîngă care trecură în evadarea lor grăbită veniră în spatele lor. Holly chicotea şi se uita la Tanya cu admiraţie. Doug părea uimit, dar nu supărat.

– Era să dăm de dracu', spuse Jake după ce-şi recăpătă respiraţia.

Partenerul lui încuviinţă printr-o înclinare a capului.

– Holly mi-a povestit o parte din lucrurile pe care le-au spus despre ea şi Tanya. Îi acordă Tanyei o privire plină de respect. Îţi mulţumesc

pentru ajutor. Şi mulţumesc pentru... tot. Dar, făcu o mutră comică. „Ţărani care fac cîrnaţi". Cum de îţi vin în minte astfel de imagini?

Întrebarea lui îi făcu pe Tanya şi pe Jake să rîdă din nou.

– Evenimentul merită sărbătorit cu şampanie, propuse Jake pe neaşteptate.

– Mulţumesc, dar o duc pe Holly acasă, spuse Doug. Îşi sprijinea soţia cu braţul, deşi tînăra femeie părea să-şi fi revenit complet. Privirea plină de admiraţie a lui Holly se mută de la Tanya la soţul ei declarîndu-l partenerul salvator.

– Bine, spuse Jake. Atunci ne vedem mîine, da? întrebă el uşurat strîngînd mîna partenerului şi prietenului său.

Doug zîmbi.

– În acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

– Vorbim la telefon, îi spuse Holly Tanyei reuşind să-şi desprindă ochii de la faţa lui Doug. Oh, şi felicitări.

– Hai să plecăm naibii de aici, murmură Jake imediat ce cuplul celălalt urcă în maşină. Porniră pe trotuar îndreptîndu-se spre maşină. Devenind dintr-o dată foarte serioşi, nici unul din ei nu mai scoase vreun cuvînt pînă nu ajunseră la maşina parcată la colţ. Jake descuie portiera, dar Tanya nu făcu nici un gest că ar dori să urce.

Se uită la el cu mîinile în şolduri.

– Ei bine, îmi spui sau nu ce s-a întîmplat acolo? Am priceput eu ceva, dar n-ar strica să mă lămureşti ca să nu existe neînțelegeri.

– Doug şi cu mine am hotărît să renunțăm la fuziune.

– De ce?

Jake îşi vîrî mîinile în buzunare.

– După cum au mers lucrurile mi s-a părut ceva de la sine înțeles.

– Dar Ken a spus că au încercat să vă convingă, nu? îi atrase ea atenția.

Jake zîmbi trist.

– Păi, da. Îi voiau pe Carlisle şi pe Brubeck, nici vorbă. Sînt ca un grup de copii care fondează un club secret, le place ideea inițierii altora. Îi face să se simtă deosebiți. În plus, cu cît au mai mulți acoliți la dispoziție pe care să-i joace după cum au chef, cu atît urcă mai mult pe scara socială.

Tanya se încruntă.

– Da, dar înainte de această seară nu ne-am dat seama cît de completă va fi fuziunea. Şi habar n-am avut de ce ar însemna pentru Holly şi pentru tine. Nu sînt orb, după cum nu e nici Doug... deşi, uneori, are prostul obicei să poarte ochelari de cal. Ne-am dat seama imediat de felul în care s-au purtat cu voi. Nu merita efortul. N-ar fi meri-

tat niciodată. O ştii doar.

Tanya se uită în jos şi izbi cu vîrful pantofului într-unul din cauciucuri.

– Vrei să spui că ai renunțat la afacere din cauza mea şi a lui Holly?

– În parte, răspunse Jake. Ei bine, da, dacă tot vrei să ştii. Crezi că aş putea să-ți fac aşa ceva, Tanya? M-am simțit prost numai pentru că te-am tîrît după mine acolo, dar cînd a devenit evident că oamenii de acolo se țin cu nasul pe sus...

– Nasul e singurul lucru cu care se pot făli stimabilele Carolyn Ingram şi Vanessa Peltz. Îi aruncă o privire piezişă. N-o să-ți vină să crezi ce-au fost în stare să spună pe seama noastră.

Jake strînse fălcile.

– Atunci mai bine nu-mi spune. O trase spre el şi o luă în brațe. Dumnezeule, Tanya, ştiu mai bine decît oricine altcineva cît ai avut de îndurat.

Era bine să o simtă din nou în brațe.

Tanya se depărtă puțin începînd să se joace cu cravata.

– Asta i-ai spus lui Ken Ingram? Că nu te poți alătura firmei din cauza mea?

– Nu chiar. Dar ştia că e unul din motivele cele mai importante. Sincer să fiu, cred că a fost un pic invidios... Uite că am această femeie superbă, plină de căldură pentru care merită să lupt, iar el

nu o are decît pe Carolyn.

– Nu l-a obligat nimeni să se însoare cu ea şi cu banii ei, spuse Tanya. Încetă să se mai joace cu cravata şi îşi puse mîinile pe pieptul lui, dar fără să-l privească. Trebuie să-ţi spun ceva, Jake. Cînd ai spus că nu va merge, am crezut, deşi numai pentru cîteva minute, că te referi la mine şi la tine.

– Niciodată, spuse el pe un ton ferm. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

Tanya îşi înclină capul evitînd în continuare să se uite la el.

– Faptul că te cunosc. Mi-am amintit că nu m-ai părăsit niciodată, nici cînd eram plină de toane. Chiar şi atunci cînd am încercat să te îndepărtez de mine. Am crezut că nu vom avea nici o şansă să ne petrecem împreună tot restul vieţii.

– Ei bine, acum ştii că te-ai înşelat, da? o consolă el bucuros că o putea asigura în privinţa sentimentelor lui. Asta te neliniştеşte?

– Hmm. În cele din urmă Tanya ridică privirea. Îţi rămîn datoare pentru minunata cerere în căsătorie.

Pe faţa lui se aşternu un zîmbet larg.

– Aştept.

Tanya se trase din braţele lui şi îl izbi cu pumnul în piept.

– Poftim.

– Au! Jake frecă locul unde îl lovise. Asta pentru ce am primit-o?

Tanya îl fulgeră cu o privire duşmănoasă.

– Pentru că m-ai cerut de soţie faţă de oamenii aceia îngrozitori, Jake Carlisle. De unde naiba ţi-a venit ideea asta? Şi mai ales acolo? N-ai găsit un loc mai potrivit?

– Nu ştiu. Se uită în jur contrariat, apoi privirea se îndreptă asupra ei. Ridică din umeri neajutorat. Probabil pentru că stăteai acolo de parcă ai fi avut nevoie de un tonifiant după ce ţi-ai petrecut întreaga seară îndurînd aerele de matroană ale lui Carolyn Ingram. Mi s-a părut o idee bună.

– Un tonifiant! exclamă ea fără să-şi creadă urechilor. Scuză-mă dacă nu leşin de bucurie.

– A fost singurul lucru care mi-a venit în cap în caz de forţă majoră! strigă el conştient de faptul că se certa cu ea pe o stradă liniştită dintr-un cartier rezidenţial. Se simţi din nou ridicol.

– Bine, ţipă ea la rîndul ei. Acum nu mai e caz de forţă majoră! Acum a venit momentul să te gîndeşti la ce ai spus şi dacă ai fost sincer.

Tanya stătea în faţa lui cu picioarele depărtate şi cu mîinile în şolduri. Cu ochii minţii, Jake vedea un păr blond, platinat, o faţă semănînd cu a unei zeiţe, picioare superbe şi un şir infinit de zile lip-

site de plictiseală. Chipul i se îmblînzi.

– Crezi că n-am vorbit serios? Jake îi luă fața în mîini. Nu-i nimic. Hai s-o facem așa cum scrie la carte. Tanya Preston, vrei să te măriți cu mine?

– Dacă îi inviți pe Ken şi pe Carolyn la nuntă, n-o să-ți vezi niciodată primul născut, îl avertiză ea.

– Răspunde-mi, Tanya.

Degetele ei se strînseră peste mîna lui.

– Mă mărit cu tine, Jake.

O sărută cu patimă, fiecare fibră din trup dorind-o. Iar ea reacționă în acel mod care îi aparținea doar ei, dăruindu-şi cu totul inima şi sufletul. Un suflet trimis din rai, ca un înger... deşi se îndoia că îngerii aveau păr sclipind ca o aură şi haine trăsnite. Dar Jake nu văzuse niciodată un înger. Era posibil ca îngerii să poarte tenişi roşii, pantaloni scurți de box, cămăşi largi şi păr de culoarea luminii. Era posibil ca îngerii, la fel ca oamenii, să fie de toate formele şi felurile.

Şi probabil că, aşa cum îi spuse lui Ken Ingram, norocul nu avea nimic de a face cu faptul că Tanya îl iubea. Singura explicație era că cineva acolo sus prinsese drag de el.

– Te iubesc, Tanya, spuse el cu buzele lipite de ale ei.

– Şi eu te iubesc, Jake, replică ea, punîndu-şi

braţele în jurul gîtului lui, închizînd ochii pe jumătate şi dîndu-i de înţeles cît de mult îl iubea.

Jake îşi dădu seama dintr-o dată unde se aflau şi unde va duce îmbrăţişarea lor.

– Hm, am făcut-o pe o masă de birou, pe un scaun... crezi că pe bancheta din spate a maşinii ar fi ceva demodat?

Tanya i se zvîrcoli în braţe atingînd cu spatele portiera BMW-ului.

– Jake, tu nu deţii o maşină doar, tu reprezinţi un stil de viaţă. Sînt sigură că în instrucţiunile de folosire se specifică clar că acest vehicol nu are voie să fie utilizat ca loc de demonstraţii pentru atracţia fizică.

Jake izbucni în rîs, apoi o trase mai aproape, dîndu-i un nou sărut. Cînd te gîndeşti că va avea o viaţă întreagă parte de glumele ei aiurite.

– Şi ce vor face dacă mă prind? Mă dau în judecată?

– Tot ce se poate. Îşi trecu degetele prin părul lui şi zîmbi. Cunosc un avocat bun care te-ar putea scoate basma curată.

– Iar eu cunosc un avocat bun pe care l-ai putea avea oricînd.

– Vai, dom'le avocat, murmură Tanya. Te aşteaptă un proces complicat şi lung.

Epilog

Tanya se simțea de parcă încerca să-şi croiască drum în sus împingîndu-se printr-un nor dens. Era obosită, incredibil de obosită, abia dacă-şi putea deschide ochii.

Îşi dădu seama că dormise şi fusese trezită de durere, o durere surdă, nu copleşitoare, dar persistentă. Zvîcnea undeva în abdomen, dîndu-i o senzație de neliniște de parcă, mişcîndu-se, tensiunea ar fi scăzut. Se întoarse pe o parte iar durerea încetă. Nu adormi la loc. Începea să-şi amintească ce anume îi provocase durerea. Se chinui să deschidă ochii.

– Jake.

Acesta apăru lîngă ea arătînd şi el obosit.

– Cum te simți, îngeraş?

Tanya înghiţi în sec. Îşi simţea gîtul foarte uscat.

– Cum ai putut lăsa elefantul ăla să stea pe mine?

Jake zîmbi.

– N-a stat decît puţin. Şi nu o să crezi ce ne-a lăsat.

– Îmi amintesc, murmură ea cu buzele răsfrîngîndu-i-se într-un zîmbet, în timp ce ochii i se închiseră din nou. O fetiţă. O fetiţă mică şi perfectă. Ai sunat familia?

– Cum să nu? Mama ta mi-a pus mii de întrebări la care am răspuns cît m-am priceput de bine.

– Şi tata?

– Nu putea vorbi. Şi-a dres glasul de cel puţin cinci ori înainte să-mi spună să-ţi transmit că te iubeşte.

Tanya îşi simţi ochii umplîndu-i-se de lacrimi şi căută mîna lui Jake.

– Şi părinţii tăi?

– Sînt în al nouălea cer, n-au fost în stare să rostească mai nimic coerent. Vor veni mîine. În acelaşi timp cu ai tăi. Jake oftă. Casa va fi plină.

Tanya îi strînse mîna.

– O să vindem bilete pentru onoarea de a schimba scutecele. Deschise brusc ochii şi îi

cercetă fața lui Jake. E sănătoasă, nu-i așa?

– N-ai decît să te convingi singură.

O soră făcu un pas înainte ținînd în mînă un ghemotoc prețios. Jake o ajută pe Tanya să se ridice, apoi îi puse fetița în brațe.

– Oh, Jake, şopti ea privind fața trandafirie dintre pături. E perfectă.

– Are toate cele zece degete atît la mîini, cît şi la picioruşe, spuse el. Acum fii atentă. Puse două degete sub scufița albă şi o trase puțin de pe capul bebeluşului. Părul se ridică în sus parcă electrizat, înconjurînd fața mică într-un nimb de un alb platinat.

Tanya se uită la Jake, îi studie parcă pentru prima oară părul de un castaniu-închis, apoi şuvițele ei roşcate. Clătină din cap.

– Trebuie să fie o greşeală.

Jake începu să rîdă.

– De ce?

Tanya privi şocată bebeluşul.

– Nu e... nu e copilul meu.

– Aşa deci? Îi luă fetița imediat din brațe şi se duse cu ea la fereastră unde o legănă uşor murmurînd liniştitor: Femeia aceea rea nu vrea să te păstreze. Nu-i nimic. Noi doi mergem acasă, iar ea n-are decît să facă tot ce vrea, bine?

– Jake, vorbesc serios.

Jake mișcă bebeluşul, punîndu-i o mînă sub fundulet iar cu cealaltă sprijinindu-i capul, apoi o ridică spre lumina care pătrundea printre jaluzele.

– Gîndeşte-te, Tanya. Ce culoare a avut părul tău pe cînd erai doar un bebeluş?

– Roşu, replică ea triumfătoare, apoi păru să ezite. Aşa cred. Păi, s-ar putea să fi fost blond, dar nu pentru mult timp.

– Iar ciuful acestei mici frumuseți e tot blond. Se strîmbă la fetiță care clipi şi ţuguie buzele.

Scena din fața ei se începeoşă iar Tanya simți cum îi tremură bărbia. Cum de reuşise? Cum de se împiedicase de acest viitor, cum de găsise promisiunea fericirii printre numeroasele obstacole ale vieții ei? O uluia ideea că harababura de gînduri care constituise viața ei conținuse de fapt o simetrie ascunsă şi incontestabilă.

Se foi în pat atrăgîndu-i atenția lui Jake care regretă imediat afirmațiile făcute.

– Draga mea, îmi pare rău. Se aşeză lîngă ea. Glumeam doar... n-am vrut să te fac să plîngi. Îi puse copilul în brațe şi o privi cu ochi îngrijorați.

Tanya zîmbi printre lacrimi.

– Nu-i vorba de asta. Trebuie să fie oboseala postnatală. Se uită visătoare la bebeluşul de la

piept. O iubesc, Jake. O iubesc foarte mult. Îşi ridică ochii întîlnindu-i privirea. Şi te iubesc pe tine. Foarte, foarte mult.

– Şi eu te iubesc, Tanya. Îi luă faţa în mîini ştergîndu-i lacrimile cu degetul mare. Foarte, foarte mult.

Tanya îşi muşcă buza.

– Nu-mi vine să cred ce mi se întîmplă... noi doi şi un copil al nostru...

– Ba să crezi, şopti el sărutînd-o cu tandreţe. Nu lipseşte decît un lucru.

– Ce?

Se duse lîngă uşă şi ridică un pachet enorm învelit în hîrtie lucioasă.

– Pentru Elizabeth Lynette Carlisle. De la tăticul ei, declară el.

– Of, Jake! Are deja o mulţime de lucruri. Şi ştii că părinţii noştri îi vor cumpăra altele.

Jake se încruntă dojenind-o din priviri.

– Vorbeşti ca o mamă.

– Sînt o mamă.

– Bine, dar e prerogativul unui tată să-şi răsfeţe fiica. În plus, fiecare fetiţă are nevoie de aşa ceva.

– Mă îndoiesc.

– Este adevărat. Ridică pachetul. E roz, spuse

el de parcă culoarea ar fi fost de o importanță capitală.

– Serios? replică ea pe un ton îngăduitor trezindu-i-se în sfîrşit interesul. Ce vrea să fie?

Jake rupse hîrtia şi prezentă mîndru obiectul. Tanya scoase o exclamație de uimire, apoi începu să rîdă în hohote făcînd bebeluşul să scîncească, apoi să plîngă.

– O pasăre flamingo, anunță Jake pe deasupra urletelor fiicei lui. De aproape un metru.

Tanya zîmbi.

– Bravo, acum ştiu că te-ai prostit de tot.

Sfîrşit